

КАРЪН ХОУКИНС КАК ДА ОТВЛЕЧЕШ ШОТЛАНДСКИ ЛОРД

Част 1 от „Проклятието на Маклийн“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

О, девойки! Вие не вярвате... но аз съм срещала прокълнати мъже... Прокълнати жени също!

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

*Стърлинг, Шотландия
9 април, 1807*

Джак Кинкейд умря така, както бе живял: замаян от изтънчения вкус на добрия бърбън, джобовете му бяха пълни с доказателствата за успехите му от бурната игра на покер, а перфектно скроеното му сако бе пропито със слабата миризма на парфюм от нечия чужда съпруга.

Джак беше прекарал вечерта в огромна къща близо до Стърлинг, привлечен от очарованието на лейди Лусинда Федърингтън, чиито прелести го доведоха при нея чак от Лондон. Лорд Федърингтън беше посланик в далечна страна и често отсъстваше от дома си. Присъствието на Джак събуди угризенията на дамата, но те бързо се разсеяха от чувствените му, горещи целувки. Съблазнителният му шепот предизвикваше пленителна руменина у тази иначе невъзмутима жена. „Блек Джак“, както го наричаха, изпитваше удоволствие от живота и грабеше от него с пълни шепи. Много бяха жените, пресекли пътя му, само за да се сблъскат с камъка, който лежеше в гърдите му вместо сърце. И все пак той винаги им осигуряваше възхитителни преживявания в леглото.

Няколко часа по-късно чува шум от трополене на карета. Лусинда се задъха напрегнато, отметна завивките и се откъсна от обятията на Джак, докато той се забавляваше. Не се страхуваше от

лорд Федърингтън: човекът беше жалък стрелец и не бе улучвал противник досега. Джак Кинкейд никога не пропускаше целта си.

Лусинда обаче не желаше да предизвикват скандал. Загрижеността за репутацията ѝ надделя над чувствата ѝ към Джак, затова го помоли да си тръгне.

Леко подпийнал и развеселен от превъзходните вина на съпруга ѝ, Джак позволи на дамата да го убеди да се измъкне през прозореца. Точно когато дръжката на вратата в господарската спалня се завъртя, той се спусна по перголата и скочи в градината.

Подсвирквайки си, Джак се запъти към обора. Яхна коня си пред погледа на изушения коняр и реши да се върне към удоволствията, които предлагаше Лондон. Ако заменеше коня си по-нататък по пътя, щеше да пристигне до два дни, тъкмо навреме за частното парти на лорд Моурланд. Моурланд беше глупак, но забавленията му винаги изпъкваха с пищност, нямаща равна на себе си.

Един по-благоразумен и предпазлив джентълмен би поел по пътя за Йорк — широк, оживен и с множество странноприемници. Но Джак тръгна по пътя за Еър. Той бе тъмен и пуст, истинско свърталище на разбойници. Беше много опасно за самотен ездач, особено пък, ако бе облечен в изискан костюм, на ръката му блестеше огромен рубин, а главата му бе замаяна от превъзходния бърбън на лорд Федърингтън.

Джак подкара буйния си жребец в галоп, нехаещ както за тъмнината така и за разбойниците.

Щом сви зад ъгъла, спокойното хубаво време се промени внезапно. Направо го изуми. В небето изневиделица отекна гръмотевица, последвана от проливен дъжд. Намокри го, сякаш за миг, а тътенът стресна коня и той се изправи на задните си крака. Ръцете на Джак се хлъзнаха по мокрия гръб на животното и той полетя към земята. Във въздуха се носеше слаб аромат на люляк, който замайваше сетивата му и гъделичкаше носа му. Падането го остави без дъх и той загуби съзнание.

Свести се от силните удари на дъжда върху лицето му. Лежеше в дълбока локва кал, а гъстата тиня го приковаваше на мястото му. Косата му бе залепнала по челото и врата, а дъждът продължаваше да се излива над него като река. Топлата тиня, която го обгръщаше беше в удивителен контраст с леденостудения дъжд. А дъждът ухаеше на люляк...

Фиона МакЛийн...

Дявол да го вземе! Не бе говорил с нея от петнадесет години, макар че можеше да си я представи точно, както когато я видя за последен път: разкошната кестенява коса падаше около лицето ѝ, дъждът прикриваше сълзите ѝ... Сърцето му се стегна. Какъв смисъл имаше да се връща в спомените си? Беше смешно да свързва този инцидент с Фиона, само заради аромата на люляк. Вероятно си бе ударил главата по-силно, отколкото си мислеше. Всъщност, беше му трудно да мисли, защото слепоочията го боляха дяволски силно.

За Бога, нямаше време за това. Чакаха го жени за покоряване, облози за печелене и бърбън за пиене.

Но както винаги в жалкия живот на Джак Кинкейд, вече беше късно.

Твърде късно.

Стенейки, той се облегна на лакът, калта се просмукваше в дрехите му, а главата му щеше да се пръсне от болка, докато се раздвижваше. Внезапно осъзна, че това беше краят. Това бе смъртта. И ето ме тук: студен, мокър и самотен. Нямаше намерение да умира по този начин. Всъщност, никога не беше възнамерявал да умира. Очите му бавно се затвориха, тъмнината се спусна над него и той падна назад в калта.

Бурята постепенно намаля, но Джак Кинкейд продължаваше да лежи на земята, докато ситните дъждовни капки падаха върху извърнатото му лице.

ГЛАВА 1

МакЛийн бяха древен род, известен със своето благородство и почитеност. Жалко е, че съзнаваха достойнствата си, защото това утежняваше преговорите с тях. Хитреци са те и трудно могат да бъдат измамени. Баща ви казваше, че предпочита да бъде ухапан от овца, отколкото да се пазари с някой *МакЛийн*.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Гретна Грийн, Шотландия

Април, 1807

Фиона *МакЛийн* се насили да се усмихне.

— Отче *МакКени*, дойдохме да се венчаем.

Набитият свещеник погледна неуверено към младоженеца и отново върна погледа си на нея.

— Но... Той не е... Не мога да...

— Разбира се, че можете, отче — каза Фиона с най-спокойния си глас, докато ръцете ѝ яростно стискаха плетената дамска чантичка.

Независимо от всичко, тя бе тук, за да сложи край на най-продължителната и безумна вражда в цяла Шотландия. По този начин губеше свободата си, грижливо планираното си бъдеще, а може би и част от сърцето си.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Но този брак беше необходим, ако искаше да предпази братята си от собственото им безразсъдство. Това е единствения начин. Не бива да се разколебавам.

— Фиона, момичето ми — каза отец МакКени раздражено. — Той не е подходящ за младоженец!

— Още една причина да се омъжа за него. — Когато свещеникът примигна от изненада, тя припряно добави. — Всеизвестен факт е, че една добра жена може да превърне дори и най-безнадеждния, морално пропаднал и упорит негодник в отговорен мъж.

Свещеникът погледна неспокойно към бъдещия младоженец.

— Добре, но...

— Не се страхувайте за мен, отче. Зная, че той не е перфектен, но е единственият, когото искам.

— Фиона, момчето може да се възползва от този брак. Това просто...

— Знам — каза тя, въздишайки смело. — Той е донжуан. Бил е с всяка жена от Северно море до бордеите в Лондон.

Свещеникът се изчерви при споменаването им.

— Да, да... всички знаят, но...

— Той също така е абсолютен прахосник, никога не е водил ползотворен и почтен живот. Осъзнавам, че не е най-добрият избор за младоженец, но...

— Той даже не е в съзнание! — избухна свещеника. — Дори не може да каже собственото си име!

Фиона погледна надолу. Нейният придружител, Хемиш, беше стоварил младоженеца върху леденостудените плочи до краката ѝ. От дрехите му капеше мръсотия, която образуваше кални вадички по пода на църквата. Страхувам се, че и това е твой проблем. Дори в безсъзнание, Джак беше истинска напаст. Някои неща никога не се променяха.

— Девойче, не можеш да отведеш припаднал мъж до олтара.

— Защо не?

— Защото... защото това просто не е редно, затова!

Свещеникът погледна Хемиш с подозрение. Едрият закрилник на Фиона стоеше тихо зад нея, както правеше още откакто тя бе малко момиченце. Широкият меч, окачен на кръста му, трите пистолета, грижливо втъкнати в широкия му кожен колан, рошавата му червена брада и свирепият поглед, приковаваха всички на мястото им.

— Как младежът припадна и се окаля толкова? — попита многозначително отец МакКени.

Фиона мразеше да лъже. Наистина. Но колкото по-малко знаеше свещеникът, толкова по-безопасно щеше да е за него, когато братята ѝ потърсят отмъщение. Разкъсвани от болка по загубата на по-малкия им брат, те вилнееха в замъка МакЛийн с юмруци вдигнати към небето. От тях се изливаше ярост.

И проклятието над рода МакЛийн изригна отново. Дъжд и гръмотевици се изсипваха от небето с дни, застрашавайки хората от селото. Реката вече беше придошла от ранните пролетни дъждове и опасността от наводнение непрекъснато нарастваше.

Фиона не можеше да позволи това да се случи. Тя знаеше как да спре враждата между семействата. Първо, трябваше да открие Джак Кинкейд. Слава богу, че Хемиш беше чул слуховете за флирта му с някаква жена близо до Стърлинг; след това беше лесно като детска игра да открие безделника.

Фиона можеше само да се надява останалата част от плана ѝ да мине леко. Обаче, силно се съмняваше. Тя сви рамене и каза с възможно най-веселото безразличие, на което беше способна:

— Намерихме го.

— В безсъзнание?

— Да.

— Къде?

— На пътя. Конят му трябва да е избягал.

Свещеникът не изглеждаше убеден.

— Как момъкът се измокрил толкова много? — Той я изгледа с дълбоко съмнение. — В тази част на Шотландия от три седмици не е валило и капка дъжд.

Трябваше да отвлече вниманието му.

— Хемиш, би ли събудил негодника? Отец МакКени няма да ни венчае, докато той е в безсъзнание.

Хемиш изсумтя, след това се наведе, сграбчи Джак Кинкейд за косата и повдигна главата му.

Погледът на Фиона падна върху лицето му и сърцето ѝ заби по-силно. Дори изпръскан с кал и със сплескана от дъжда коса, Джак Кинкейд беше болезнено красив. Перфектни, остро изсечени черти, силна челюст и мъжествен нос. Тъмнокестенявата коса с червени оттенъци и, ако бяха отворени, сините очи на ангел, допълваха неговия облик.

Но той не беше ангел.

Слабият тътен на гръмотевица, който се чу в далечината, привлече вниманието на свещеника към отворения прозорец. Навън, ярките слънчеви лъчи топлеха каменната ограда, а в небето не се мяркаше и облак.

Погледът на Фиона остана прикован в Кинкейд. Нужна ѝ беше огромна морална сила, за да не го срита — поне малко — а той лежеше точно до краката ѝ.

От онзи мрачен ден преди петнадесет години, когато Фиона откри истинската същност на Джак Кинкейд, държеше чувствата и мислите си за него, заключени в себе си. Тя мислеше, че са погребани, но очевидно гневът и негодуванието срещу него продължаваха да съществуват.

Все още сграбчил косата на Джак, Хемиш разтърси главата му и погледна към Фиона.

— Негодникът не се събужда.

— Забелязвам — въздъхна Фиона. — Остави го.

Хемиш пусна товара си, без да обръща внимание на глухия звук, от който свещеникът потрепери.

На лицето на отец МакКени се изписа облекчение.

— В такъв случай не можеш да се омъжиш за него.

— Разбира се, че мога — каза непоколебимо Фиона. — Той скоро ще се събуди.

Свещеникът въздъхна.

— Ти си най-упоритата девойка, която някога съм срещал.

— Само, когато се налага. Не можете да отречете, че е за негово добро да бъде под грижите на една силна и решителна жена.

— Не — каза отец МакКени с несигурен глас. — Не мога да отрека това.

— Няма да търпя нито пиенето, нито безпътните му забавления. Освен това той ще ходи редовно на църква. Независимо дали го знае, или не, с безразсъдните дни на Джак Кинкейд е свършено.

На лицето на свещеника се изписа нещо като съжаление.

— Трудно е да промениш някого, девойче. Човек трябва сам да го поиска.

— Тогава ще го накарам да поиска.

Свещеникът взе ръката ѝ в своята. Нежната кожа беше покрита с ръкавица.

— Защо искаш да се впуснеш в тази лудост, момиче?

— Това е единствения начин да прекратя враждата. Смъртта на Калъм трябва да бъде последната — заяви твърдо тя.

Очите на свещеника се изпълниха със сълзи.

— И аз скърбя за брат ти, момичето ми.

— Но не колкото мен. И сякаш смъртта му не беше достатъчна, за да откаже братята ми от желанието им за мъст. Ако някой не сложи край на тази безсмислица... — гласът ѝ пресекна.

Калъм, красивият Калъм. Най-малкият ѝ брат, с неговата непокорна усмивка и буен нрав. Сега лежеше на два метра под студената земя и само надгробният камък напомняше за отминалия му живот. И всичко това само заради една идиотска вражда, която беше започнала преди стотици години.

Родовете МакЛийн и Кинкейд враждуваха от толкова отдавна, че вече никой не си спомняше истинската причина за тяхната ненавист. Заради глупавия отказ на Калъм да подмине обидата от Кинкейд, нещата стигнаха дотук. Калъм насърчаваше разпратата, търсеше битката. И плати за това с цената на живота си.

Един удар го бе запратил в ръба на каменната камина и край. Калъм беше мъртъв, а натрупаните искри от дългогодишната омраза бяха прераснали в пламъци.

Свещеникът притисна ръката на Фиона в своята.

— Чух, че Кинкейд отричат да имат вина за смъртта на Калъм. Може би някой друг...

— Моля ви, отче. Недейте.

Свещеникът се взря в лицето ѝ. Фиона знаеше какво вижда: тъмните сенки под очите ѝ, бледата кожа на лицето и треперенето на устните ѝ, докато се опитваше да задържи сълзите си.

— Отче — каза тя внимателно — братята ми обвиняват Ерик Кинкейд за смъртта на Калъм. Каквото и да кажа няма да охлади жаждата им за отмъщение. Но ако се омъжа за Джак, той и родът му ще станат част от нашето семейство. Братята ми ще бъдат принудени да се откажат от плановете си. — Решителният ѝ поглед срещна този на свещеника. — Няма да загубя повече братя. — Неистов гняв се надигна в нея.

Навън зловещият тътен на гръмотевица помрачи иначе ясният ден. Хемиш кимна, сякаш се съгласи с една неизречена мисъл. Отец МакКени пребледня.

За известно време той остана мълчалив и Фиона забеляза, че е на път да го убеди. Просто се нуждаеше от още малко насърчаване.

— Освен това, отче, ако аз направя тази жертва и се омъжа, за да сложа край на враждата, може би проклятието ще бъде развалено.

Отец МакКени преглътна шумно и дръпна ръката си от нейната.

— Тихо, момиче! Няма да позволя да говориш за проклятието на това свято място.

Защото той вярваше в него. Старите предания разказваха за бяла вещица, която била отвратена от нрава и егоизма на дядото на Фиона и проклела всички от рода МакЛийн. От този момент нататък МакЛийн щяха да имат слаб контрол върху нещо, толкова бурно, колкото бяха и самите те — времето.

Всеки път, когато някой от семейството се разгневеше, мълнии подпалваха сламените къщи в селото и разтърсваха земята. Градушката помиташе листата и зеленината на всяко дърво. Наводнения заливаха долината, унищожавайки реколтата, затривайки цели домове, а понякога и хора.

Когато хората видеха облаците да се струпват над замъка МакЛийн на хълма, се свиваха от страх.

Фиона затвори очи. Това бяха нейните хора. Нейните. Точно както и Калъм беше неин брат. Не можеше да се провали. Ако не оправеше нещата, яростта на братята ѝ щеше безумно да разруши всичко.

Единственият начин да се развали проклятието, бе всеки член от едно поколение МакЛийн да направи „някоя огромна доброта“. Досега никое поколение не бе успяло. Може би това щеше да се отдаде на Фиона.

Тя погледна свещеника изпод миглите си.

— Проклятието съществува, отче.

Светецът разтърси глава.

— Съчувствам ти за семейството, момиче. Но тази луда идея...

Отчаяна, Фиона сложи ръце на корема си. Последната ми надежда.

— Отче, нямам избор. Кинкейд трябва да се ожени за мен.

Очите на отец МакКени се разшириха.

— Пресвета Дево, нямаш предвид... нямаш... не си...

— Да. Бременна съм.

Свещеникът извади носна кърпа и избърса челото си.

— Боже мой! Боже мой! Това променя всичко! Не мога да позволя извънбрачно дете да се роди в енорията ми.

Фиона прегърна свещеника.

— О, благодаря ви, отче! Знаех си, че мога да разчитам на вас.

Той отвърна на прегръдката ѝ с въздишка.

— Ако не ти помогна просто ще намериш друг, който ще се съгласи.

— Не бих желала друг да ме омъжи, отче.

Разбира се, тя никога не си бе мислила, че ще се омъжи по този начин. Мечтаеше един ден да срещне красив мъж, който да се влюби силно в нея. Сватбата им щеше да е прекрасна, тук, в тази църква, където двамата влюбени щяха да бъдат заобиколени от многото цветя и от роднините си. Нищо такова нямаше да ѝ се случи.

Това я натъжаваше, не можеше да заблуди сърцето си, но решително избута чувството настрана.

— Така е правилно, отче МакКени. Това ще бъде ново начало за всички нас.

Свещеникът отново въздъхна, после се обърна към Хемиш.

— Най-малкото изправете момчето на краката му. Никой мъж не бива да се ожени по този начин.

— Благодаря ви, отче — каза отново Фиона. — Няма да съжалявате.

— Не аз съм този, който ще съжалява за това, което ще извършим, девойче.

Фиона се надяваше той да греши.

Хемиш подритна падналия мъж с огромния си ботуш.

— Може би трябва да потопя главата му във вода. — Той обърна поглед към кладенеца.

Отец МакКени ахна.

— Това е светена вода!

— Не мисля, че Господ ще има нещо против. Нещо повече, това е сватбен ден и...

— Не! — отсече твърдо свещеникът. Той сви устни. — Може би една мъничка глътка ще му помогне.

Хемиш се наежи.

— Хемиш — смърри го Фиона. — Всички трябва да се жертваме.

— Искаш прекалено много — изръмжа той. Бръкна в палтото си и извади от там манерка. Неохотно я отвори, наклони главата на Кинкейд и изля малко в гърлото му.

Кинкейд се задави, но не отблъсна манерката. Все още замаян, той се протегна и я сграбчи, после я изля в устата си.

— Мамка му! — Хемиш изтръгна манерката от ръцете му. — Изпи половината ми уиски! — Шотландецът сграбчи яката на сакото му и го дръпна. Изглеждаше готов да го убие.

— Благодаря ти, Хемиш — каза припряно Фиона и побърза да се приближи до Кинкейд.

Джак примигна и се огледа замаяно наоколо.

— Това е... църква? Никога досега не съм сънувал, че съм в църква.

Фиона плъзна ръката си под неговата, опитвайки се да го подкрепи. Той се отпусна върху нея и я обгърна мъжествения му аромат на сандалово дърво и мускус. Веднага я връхлетя споменът за едно друго време, преди много години, за топли ръце и изгарящ копнеж, за болезнено желание...

Навън в покритата със слънчева светлина градина, изтрещя гръмотевица.

Отец МакКени преглътна притеснено. Хемиш погледна Фиона твърдо.

Тя се изчерви и прочисти гърлото си.

— Кинкейд, ти наистина си в църква. Тук си, за да се ожениш за мен.

— Да се оженя?

Той погледна надолу към нея и тя срещна ясения му, поразително син, като водите на Лох Ломонд поглед.

Почувства се изгубена в този поглед, сякаш беше потънала във вана с гореща вода.

Лека усмивка изкриви устните му.

— Фиона МакЛийн...

Думите я замаяха, съблазнителният му глас галеше ухото ѝ.

Близостта му разпали в нея буен огън. Заля я позната горещина. Фиона се ужаси от бързината, с която това се случи.

Гръмотевица изтрещя още по-силно. Топлият вятър поклащаше цветята и свежите стръкчета трева.

Тя стисна ръце в юмруци и се опита да върне нормалния ритъм на сърцето си. Не трябваше да губи контрол. Познаваше тази опасна игра. Джак Кинкейд постигаше такъв ефект при всяка жена. Всяка жена. Тя си напомни, че никоя не бе по-специална за него.

Страстите ѝ мигновено се охладиха при тази мисъл.

— Кинкейд, събуди се! — каза тя с оживен тон. — Предстои ни важна работа.

Погледът му обходи лицето ѝ, задържа се на очите и устните ѝ. Надвеси се толкова близо до нея, че тя усети топлия му дъх с аромат на уиски върху страните си.

— Кажи ми, любов моя, ако се ожения за теб в този сън, ще ме пуснеш ли обратно в леглото си?

Дъхът ѝ секна и тя му отвърна с накъсано шептене.

— Да, ти ще бъдеш добре дошъл в леглото ми. Това е истински брак, макар и да не се интересуваме един от друг.

— Говори за себе си.

Тя повдигна очи към него. Сърцето ѝ заби учестено.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че аз се интересувам от теб. Изгарям от желание при мисълта да те докосвам, при...

— Нямах това предвид.

Защо се бе заблудила отново? Ако времето прекарано с Джак Кинкейд я бе научило на нещо, то бе, че е напълно неспособен да обича.

— Можем да обсъдим всичко по-късно. Сега трябва да се оженим.

Погледът му отново се плъзна по лицето ѝ, задържайки се на чувствената ѝ уста. Бавна, съблазнителна усмивка изкриви устните му.

— Ще се ожения за теб, Фиона МакЛийн, и ще спя с теб, както и трябва да бъде. Точно това се случва в сънищата.

Тя прошепна яростно.

— Джак, това е сериозно. Ако се оженим можем да прекратим враждата.

— Вражда?

Тя примигна.

— Между нашите семейства.

— О, тази вражда. Бих се тревожил за това, ако не бях мъртъв и ако не сънувах. — Той плъзна ръката си по рамото ѝ. — Какво толкова! Да свършваме с формалностите, отче — каза той отчетливо. — Това е само един сън.

Отец МакКени срещна погледа на Фиона.

— Сигурна ли си, момиче? — отново я попита той.

Навън вятърът беше отслабнал. Тежкият аромат на дъжд и натрапчивото ухание на люляк изпълваха въздуха.

Фиона пое дълбоко дъх. След миг щеше да е омъжена. Омъжена за човек, който много скоро щеше да изтрезнее и да се вбеси заради това, което го бе принудила да стори. Омъжена за човек, който преди години я беше предал. Мъж, който щеше да я предаде отново, ако бе достатъчно глупава, за да му даде втори шанс.

Тя изпъна рамене. Това нямаше да се случи.

— Да, отче — каза Фиона с овладян глас. — Готова съм.

ГЛАВА 2

Много, много отдавна, преди още да са съществували Англия и Шотландия, в тази долина живели седем клана. Времената били мирни и всички те опитвали да се разбират помежду си. Всички, освен клана МакЛийн. О, те били горд клан с избухлив нрав. Дори в онези времена преди още кралете да очертаят границите на новите държави.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Джак се събуди бавно, връщайки се в съзнание, сякаш се носеше върху пухена възглавница. Той бавно завъртя глава и се намръщи. Наистина лежеше върху пухена възглавница, покрита със свежа, ухаеща на чисто калъфка. Внимателно протегна ръце и установи, че лежи върху също толкова мек пухен дюшек.

Значи не беше мъртъв. Просто дюшека на леглото беше претъпкан с пух.

Той присви очи в опит да ги фокусира, въпреки болезнено ярката светлина. Главата му запулсира дори и от това леко усилие. В името на Зевс, какво се бе случило? Спомни си ездата в гората. Шумът, идващ от храстите. Гръмотевиците и последващият леден дъжд...

Дъждът и ароматът на люляк. Фиона.

Мили Боже, не може да бъде. Но този... дъжд с аромат на люляк? Какво друго да е?

Джак се насили да си спомни повече. В съзнанието му изплува неясен спомен за Фиона и нейният великан-пазач Хемиш и двамата

надвесени над него в дъжда. Последваха други видения. Фиона и Хемиш и... Отец МакКени? В църква? Джак ясно си спомни вкуса на уискито върху устните си — искрящо и изгарящо и дълбоките зелени очи на Фиона. Очи, които мислеше, че е успял да забрави.

Очевидно не беше.

Той се претърколи на една страна и се изправи, трепвайки от светлината, която се процеждаше през една пролука в завесите. Какъв странен, тревожен сън. Може би щеше да му е за поука да не злоупотребява повече с алкохола.

Джак спусна крака от леглото и обутите му в чорапи крака докоснаха пода. Проклятие! Като че ли бяха построили тази странноприемница върху кораб. Стаята не спираше да се люлее напред-назад пред погледа му. Внимателно се изправи, стиснал страничната колона на старинното легло.

Къде, по дяволите, се намираше? Помещението беше мебелирано в старомоден стил от преди двадесет години. Мебелите бяха добре поддържани, но доста износени. Имаше голям дъбов гардероб и маса с мраморен плот, върху който бяха поставени купа, кана с вода и прилежно сгъната до тях кърпа. Отстрани имаше и овехтял тапициран стол. Мирисът на лимон и восък погъделичкаха носа му. Подът и дървенията блестяха от чистота, дори и на мъждивата светлина.

Никоя странноприемница не поддържаше стаите толкова чисти. Тогава къде се намираше? Той се наклони към колоната, опрял чело в плътната износена виолетово-синя драперия и очите му се стрелнаха към коленете му. Бричовете, в които бе обут, не бяха негови. Огледа ризата си и установи, че тя също принадлежи другиму. Никога не бе носил ризи с такива глупави дантели на ръкавите. Единственото познато нещо в стаята бяха ботушите му, които съзря почистени и излъскани в ъгъла. Но защо? Какво правеше тук облечен в чужди дрехи?

Отвън се чу шум и после някой натисна месинговата дръжка и отвори вратата. Ярката светлина, идваща от коридора, очерта фигурата на жена. Дребна и добре оформена, тя представляваше интригуващ, но неясен силует.

Джак веднага я разпозна по аромата на люляк, който изпълни стаята и по извивката на скулата ѝ, нежно погалена от светлината, по

грациозната ѝ осанка, докато отваряше вратата и по начина, по който реагираха слабините му при вида ѝ.

Значи не е било сън в края на краищата.

— Фиона МакЛийн — проговори той с дълбок дрезгав глас. — За какво е всичко това?

Тя затвори вратата и пристъпи напред. Един лъч светлина, промъкнал се през прозореца, улови косите ѝ.

Джак стисна челюст. Не я бе виждал от цели петнадесет години. Очите ѝ бяха още по-зелени, а миглите хвърляха загадъчна сянка върху тях. Гъстата ѝ кестенява коса искреше като злато на слънчевата светлина, ограждайки деликатните черти на лицето ѝ. Мислеше, че я е забравил, но в този миг осъзна, че греши — помнеше всичко.

Устните ѝ бяха сочни и пълни. Имаше малко носле, обсипано с лунички. През годините се бе закръглила и вече не бе младата девойка, която помнеше. Бе истинска жена.

Независимо от строгата утринна рокля в гълъбово сиво и плътно закопчаното до врата палто, той виждаше изящната линия на пълните ѝ гърди и изкусителните ѝ бедра. Но облеклото ѝ бе показателно. Джак бягаше като от огън от такива благоприлични госпожици, които да те е страх да заговориш, защото може да се окажеш женен още на другия ден. Научил се бе да отбягва такива дами и причината стоеше пред него.

Фиона нервно навлажни устни и това предизвика нова реакция в слабините му.

— Съжалявам за това, Кинкейд.

Нисък и дрезгав гласът ѝ го възбуди за пореден път.

— Къде съм, по дяволите?

— В ловната хижа на братята ми. Не посмях да те отведа в замъка МакЛийн. Не и в момента.

Проклетата да е! Главата му щеше да експлодира, а тя му говореше с гатанки. Джак направи крачка напред, но стаята веднага се залюля пред очите му, а стомахът му я последва. Със стиснати устни той отново сграбчи колоната.

Зеленият ѝ поглед се стрелна към вратата и после се върна обратно на него. Дълги, самурени мигли хвърляха сянка върху очите ѝ. Винаги бе имала изумителни очи — големи, обрамчени с гъсти мигли и леко скосени в края. Увенчани с високо извити вежди. Тези дръзки

линии над прелъстителните ѝ очи стояха екзотично върху иначе ангелското ѝ лице.

Разбира се, той знаеше що за ангел е.

— Фиона защо съм тук?

Тя го изгледа несигурно.

— Ти... ти не помниш ли?

— Какво да помня? Яздех към къщи и... — късчета спомени започнаха да се връщат с болезнена яснота. Той си беше тръгнал от къщата на Лусинда, защото съпругът ѝ се бе прибрал изненадващо. Ездата в гората. Внезапният дъжд и аромата на люляк. Тъмнина, последвана от църквата и отец МакКени, който му казва да... той стисна колоната още по-силно. — Ние сме женени?

Тя леко пребледня, но не отрече.

Триста дяволи! Изобщо не е било сън. Той се олюля и стаята отново се наклони.

Фиона тръгна към него, но той ѝ махна с ръка да остане на мястото си, след което се свлече на леглото.

— Не ме докосвай, вещице!

Последната дума отекна в стаята. Очите ѝ припламнаха опасно и тя сви устни.

— Не съм вещица.

— Не на мене тия — измърмори той.

— Ако имаш предвид проклятието на МакЛийн, тогава да, може би имам известни... — тя махна неясно с ръка... — способности.

— Можеш да предизвикаш дъжд — изсумтя той — но не можеш да го спреш.

Тя леко поруменя.

Каква каша?! Та той беше пленен и принуден да се ожени за жена, която бе прокълната да струпва дъждовни облаци и да предизвиква порои. Бе прокълната като всички в семейството си.

С презрителен жест тя продължи:

— Това няма нищо общо с причината да си тук или с факта, че сме женени.

Женен?! Обгърнатият му от болка мозък не можеше да проумее тази мисъл.

— Това няма как да е окончателно.

— Окончателно е! Аз... аз се погрижих да е така — гневът му бе очевиден и тя протегна ръка да го успокои. — Моля те, Джак. Направих само каквото трябваше. Просто нямах друг избор.

Той се изправи и тръгна към нея, а всяка фибра от тялото му издаваше гнева му.

— Не си имала избор? Теб ли завлякоха до олтара в безсъзнание? — Тя бе откраднала свободата му. Точно тя от всички хора на света.

Фиона отстъпи назад към стената.

— Джак, наистина съжалявам. Направих каквото сметнах за необходимо.

— Необходимо? И какво беше толкова необходимо?

— Трябваше да спра враждата. Семействата ни са в опасност.

— Ти луда ли си? Този спор е стар колкото планините наоколо.

— Вече не — очите ѝ запламтяха от силните чувства. — Джак, със сигурност си чул за Калъм?

Той замълча за миг.

— Брат ти?

— Да, беше най-малкия — гласът ѝ заглъхна, а устните ѝ затрепераха.

Джак примигна недоумяващо.

— Беше? Фиона, какво се е случило?

— Преди седмица е имало свата в една странноприемница. Твоят полубрат Ерик се е сбил с Калъм и сега Калъм е мъртъв. Със сигурност знаеш... — гласът ѝ секна и тя го погледна колебливо.

— За последен път видях семейството си преди пет години на погребението на дядо ми. — Никой не му се бе зарадвал, особено след като разбраха, че дядо му е оставил само на него цялото си наследство. — Оттогава не съм виждал Ерик.

— Ерик и Калъм са се срещнали в странноприемницата. Скарали са се и са се сбили, и Калъм е мъртъв.

Той се намръщи, неспособен да отвърне поглед от пълните ѝ със сълзи очи.

— Не знаех.

— Семейството ти твърди, че е било безобидна свата и смъртта на Калъм е просто нещастен случай. Но братята ми са на друго мнение.

Острият ѝ тон му подсказа, че не само братята ѝ смятат Ерик за виновен.

Джак бе по-голям от полубратята си с почти десет години. Но докато навърши петнадесет вече бе стигнал предела на търпимост в отношенията с пастрока си. След една размяна на юмруци, които оставиха и двамата окървавени и насинени в гнева си, те решиха, че е невъзможно да живеят под един покрив.

Джак събра багажа си, натовари го на любимия си кон и потегли за Англия. Оттогава рядко се бе прибирал. Беше се отчуждил от семейството си и бе свикнал да е сам. Всъщност, самотата дори му харесваше.

— Всичко това въобще не ме интересува — каза той.

Тя пребледня и стисна устни.

— Калъм е мъртъв. Не разбираш ли?

— Говори с Ерик — отсече той. — Аз нямам нищо общо.

Тя го сграбчи за ръката и той усети пръстите ѝ през ленената материя.

— Някой е убил брат ми.

Той се втренчи в нея за един дълъг миг, виждайки напрежението, свило устните ѝ и умората в очите ѝ. Тя беше изтощена. Той трепна, осъзнавайки, че изпитва бегло чувство на... тревога? Или съжаление?

Джак освободи ръката си.

— Хванала си грешния Кинкейд. Трябваше да избереш Енгъс или Ерик, вместо мен.

Очите ѝ избухнаха в пламъци.

— Как може да говориш така?

— Аз не се интересувам от семейството си, нито те от мен. Така е от години. Защо да го правя сега? — Все още помнеше деня, в който бе напуснал дома си. Изпълнен с гордост и гняв, все се бе надявал, че някой от тях — майка му, пастрока му, или дори някой от малките му полубратя — ще иска да остане, ще го помоли да не си тръгва. Вместо това усети очевидното им облекчение. Месеците мълчание, които последваха, само затвърдиха убеждението му — тях не ги интересуваше и това нямаше да се промени.

Джак реши, че и него не го интересува. Имаше приличен дом, осигурен от вуйчо му и даваше под наем стаи в един от най-модерните квартали на града. Не му бе трудно да се потопи в живот, изпълнен с

комар, преследване на жени и пьянски запои. Научи се да цени единственото нещо, което наистина притежаваше — своята свобода.

На деветнадесет той вече имаше репутацията на непоправим развратник и комарджия. Освен това бе известен с небивалия си късмет. Както изглежда, съдбата наистина се усмихваше на тези, които нямаха късмет в сърдечните дела. Докато на един излет по родните места с цел ловуване, когато вече бе двадесет и две годишен, не срещна Фиона МакЛийн. Не, тя нямаше да го оплете отново.

— Няма да ме въвлечеш в това, МакЛийн. Намери си някой друг. Тя вдигна брадичка, а очите ѝ пламтяха.

— Късно е, Джак.

— Не ти вярвам.

Тя повдигна вежда.

— Да не мислиш, че съм глупачка? Че ще изстрадам всичко това за нищо? Женитбата ни е истинска, Кинкейд, и ще си остане такава завинаги.

Джак я зяпна със свит стомах. Истина ли бе? Нима бе невъзможно да разтрогнат този съюз?

По дяволите! Как се бе случило? И защо точно с единствената жена, на която не можеше да устои?

Само веднъж в живота си си бе позволил да се ръководи от сърцето си. Бе заложил всичко... и бе загубил. Полудя по Фиона от първата им среща. Само след седмица бе решил, че тя е единствената и с цялата страст на младостта си я бе умолявал да избяга с него.

Тя колебливо бе дала съгласието си, а той организира всичко. Купи карета и зачака на уговорената среща. Нощта падна, но нея още я нямаше. Вместо това се появиха гръмотевици, каквито досега не бе виждал и двамата ѝ братя — Грегор и Александър, които най-безцеремонно го уведомиха, че сестра им е променила решението си.

Джак не им повярва, докато не му връчиха писмо, написано лично от нея.

„Скъпи Джак, не мога да го направя. Моля те да си тръгнеш и да не ме търсиш повече. Чувствата ми към теб не са истински. Съжалявам, ако си повярвал в обратното.

С уважение: Фиона.“

Джак сви челюст при спомена. Не му бе останало нищо друго, освен да обърне каретата и да се отдалечи, вбесен и унижен едновременно.

Проклятие! Не биваше да се поддава на капризните емоции, но не бе могъл да ѝ устои.

Това бе грешка, която той никога не повтори. Емоциите трябваше да се вкусват на малки глътки като шампанско, преди бързо да отшумят.

— Отказвам да повярвам, че женитбата ни е истинска.

Тя присви очи и вирна брадичка.

— Погрижих се да е такава. След като вече си член на семейството ни, братята ми ще се откажат да търсят възмездие.

— Познавам братята ти. Не мисля, че това ще е достатъчно да ги спре.

— Може би — сведе очи тя.

Джак се напрегна.

— Може би?

Тя сви рамене и понечи да се обърне, но Джак я хвана и я върна обратно.

— Обясни ми!

— Няма. Не и докато ме държиш така.

— Ти, проклета вещице — с два скока той я притисна към стената, подпрял ръце от двете ѝ страни. Топлината на тялото ѝ се усещаше през роклята ѝ и по някаква причина това го ядоса още повече. — Каквото и да си направила, ще го промениш. Нямах намерение да се женя. Нито сега, нито когато и да било. — Той сведе глава и изравни очи с нейните. — Няма да се откажа от свободата си и не ми пука нито за Калъм, нито за братята ти, нито за който и да било друг.

За момент настъпи тишина. Фиона може и да се преструваше на смела, но от начина, по който трепереха устните ѝ и от учестеното и дишане, той се досещаше, че се страхува.

— Нищо няма да променям — каза тя задъхано. — Ние сме женени и ще си останем такива. Съжалявам, но нищо не можеш да направиш.

Внезапно той се почувства така, сякаш потъва под вода и не може да диша. Пръстите му стиснаха силно раменете ѝ.

Тя не извърна поглед, въпреки че устните ѝ побеляха.

— Пусни ме, Кинкейд!

— Няма.

— Пусни ме веднага — тя се блъсна в стената в опит да се освободи.

— Не! Не, докато ти...

Вратата се отвори с трясък и Хемиш нахлу в стаята. С червената си коса и кървясали очи приличаше на разярен ангел, търсец възмездие.

— По дяволите! — измърмори Джак и пусна Фиона, заставайки пред нея. — Хемиш, каква приятна изненада.

Хемиш свъси вежди, местейки поглед от Фиона към Джак.

— Какво става тук?

— Не те засяга.

— Обещал съм да пазя господарката. Ако ѝ посегнеш още веднъж, ще приключа с мизерния ти живот.

— Ти какво общо имаш с тази женитба? — Главата на Джак запулсира, когато напипа с ръка една цицина. — Имам чувството, че си съдействал много повече от необходимото.

— Щеше ми се аз да съм ти направил тази цицина, но не съм. Удари си главата, когато падна от коня. — Хемиш вдигна голямата си като чук ръка. — Ако беше мое дело, нямаше да си буден сега.

— Хемиш — Фиона заобиколи Джак — нямаше нужда да се намесваш.

— Чух те, че викаш.

— Ударих се в стената.

— Дрън, дрън. Аз те бутнах — каза грубо Джак.

Огромните ръце на Хемиш се свиха в юмруци. Тръгна към Джак, но той беше нащрек и ритна единствения стол в опит да спре грамадния шотландец.

Хемиш сграбчи стола и го запокити встрани, разтрошавайки го на парчета.

Джак вдигна юмрук и...

Фиона го изблъска към леглото и като го хвана за коленете го принуди да се строполи на дюшека. Тътен от гръмотевица проехтя в далечината.

— Достатъчно — извика Фиона, а очите ѝ хвърляха искри. — Хемиш, остави ни сами. С Кинкейд трябва да си поговорим.

— Няма да те оставя сама с такъв като Блек Джак Кинкейд.

— Ако ми потрябваш ще те повикам — каза тя твърдо.

Шотландецът не изглеждаше убеден.

— Аз не...

— Хемиш — тихо повтори Фиона — тръгвай!

Джак повдигна вежда, объркан от укорителния ѝ тон.

Хемиш явно също го бе усетил, защото силно се изчерви и се обърна към вратата.

— Ще бъда в коридора — той спря и изгледа Джак настойчиво. — Ще съм тук за секунда.

— Няма да се наложи.

Шотландецът измърмори нещо в знак на несъгласие, но покорно затвори вратата зад гърба си.

Фиона все пак се беше променила. Имаше някаква твърдост в нея, решителност, каквато не бе долавял преди. Поради някаква причина това го разтревожи повече от сблъсъка с Хемиш.

Независимо от всичко, Фиона МакЛийн бе отговорна за тази каша. Джак не бе заслужил наказание за греховете на своето коравосърдечно семейство. По дяволите, изобщо не го бе заслужил. Със стисната челюст той се обърна към врага си.

— Фиона, аз никога няма да приема тази женитба.

Тя се опита да запази малкото останал ѝ контрол. Знаеше, че Джак ще се ядоса, но не бе подготвена за изгарящата ярост, която откриваше в погледа му. Раменете още я боляха от силната му хватка и трепереше от свирепото възмущение, изписано на лицето му.

— Джак, моля те. Трябва да я приемеш.

— Защо?

Тя бавно плъзна ръка по стомаха си.

— Защото казах на всички, че чакам твоето дете.

Той отстъпи назад.

— Какво си казала?

— Изпратих съобщение и на двете семейства, че съм бременна и това е причината да се оженим.

Той примигна невярващо.

— Само така можех да убедя Отец МакКени да ни венчае. Той повярва, че нося твоето дете.

— Ти, проклета кучко.

Тя се сви. Предполагаше, че си го заслужава.

— Кинкейд, нямаше да те забъркам в това, ако мислех, че има друг изход. Враждата...

— Враждата не е нищо повече от обикновена разпрания за граници и животни.

— Не, сега е различно. Калъм е мъртъв. Ако не направим нещо бързо, няма да има мир за нас. Ще сме твърде заети да копаем гробове.

Лицето на Джак потъмня. Той се завъртя на пети и тръгна към стената, но се спря и впи син поглед в нея.

— Наистина ли мислиш, че братята ти ще извършат някакво безумие?

Тя си припомни лицата им, когато ги видя за последен път — гнева и омразата.

— Да — отговори едва чуто. — Те ще търсят отмъщение и ще го постигнат. Това ще предизвика ответен отговор, ако не от баща ти, то от някой негов братовчед или съюзник. Знаеш как става.

— Да, знам — рязко кимна Джак и прокара ръка през косата си, трепвайки отново от някакво натъртено място точно над ухото му. — И ще се започне. — Той се приближи към прозореца. — Баща ми знае ли за всичко това? За клетвата за отмъщение на братята ти?

— Писах и обясних всичко.

Той извърна лице от светлината.

— А каза ли му, че планираш да ме отвлечеш и да ме принудиш да се ожена за теб?

— Не, това не съм — прехапа устни тя.

— Разбира се, че не.

Фиона въздъхна, усещайки, че коленете ѝ омекват. Беше една много дълга седмица, изпълнена с тъга и емоции.

— И на братята си казах същото — че съм бременна и ти си бащата.

Джак се подпря на колоната на леглото и скръсти ръце на гърдите си.

— Кой е бащата, Фиона? Би трябвало да знам в случай, че копелето цъфне, за да търси възмездие.

Бузите й пламнаха.

— Няма никакво дете, искам да кажа — все още няма. Не съм била с никой друг след теб и... — тя пак прехапа устна. По дяволите, нямаше намерение да му разкрива това.

Той я гледаше невъзмутимо.

— Не ти вярвам.

— Няма никакво значение дали вярваш, или не. Важното е, че... — тя преодоля няколко стъпки, които ги деляха. — Джак, ти беше прав за това, което каза по-рано. Самата ни женитба няма да предотврати враждата.

Той се намръщи и ясно сините му очи приковаха нейните.

— И какво ще я предотврати?

Господи! Щеше да я принуди да го каже.

— За да спрем враждата и то веднъж завинаги, трябва да имаме дете. И то скоро.

ГЛАВА 3

Най-лошото при тези МакЛийн е, че ако мислят, че са прави, то обикновено е така. Изключително досадно качество и съжалявам всички момчетата и момичетата, които се женят за тези горделивци.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Джак я изглежда невярващо, силно шокиран.

— Ти си полудяла, ако си мислиш, че ще се съглася с това!

Тя побърза да направи още една крачка към него и полата ѝ докосна коленете му.

— Нямаме избор.

Той я изглежда сурово и около устата му се врязаха дълбоки бръчки.

— Говори само за себе си! Аз имам много варианти.

— Не, нямаш! Семействата ни са на ръба на истинска катастрофа. — Внезапно думите заседнаха в гърлото ѝ и една трескава мисъл се врязва в съзнанието ѝ: Ще се проваля.

Не издържаше повече. Смъртта на Калъм, яростта на братята ѝ и техните безумни планове, похищението на Джак, нежеланието на отец МакКени, прибързаната женитба, яростта на Джак... Всеки миг от изминалата седмица се стовари върху плещите ѝ.

Сълзи напълниха очите ѝ. Фиона притисна юмруци към устните си, сподави риданията и впи нокти в нежната плът на дланите си, опитвайки се да спре сълзите.

Но продължи да риде, преглъщайки шумно в опит да се овладее. Не успя. Вместо това изхълца и изгуби самообладание. Потисканите в продължение на цяла седмица емоции се отприщиха, заливайки я на талази.

Закри лицето си с ръце и неспособна да се сдържа повече, даде воля на сълзите. Калъм толкова ѝ липсваше. Той беше неин приятел и довереник, разбираше я най-добре от всички в семейството. А сега вече го нямаше.

Нямаше го!

Силни ридания разтърсиха тялото ѝ, а сълзите се стичаха през пръстите ѝ. Тъга, гняв, болка — всичко беше съсредоточено в нея сега и я заливаше вълна след вълна. Топла ръка обхвана китката ѝ и настойчиво я притисна към широки гърди.

— Престани — шепнешком ѝ заповяда Джак, като допря глава в косите ѝ. — Ненавиждам, когато жените плачат.

Фиона се разрида още по-силно. Не искаше да плаче пред него, но не можеше да спре потока от сълзи. Опитвайки се да смекчи яростта на братята си и да ги предпази от необмислени действия, заради които можеха да погубят целия клан, си бе забранила да скърби за Калъм. Сега си представи бъдещето без него и то ѝ се стори тъжно, студено и самотно.

Риданията ставаха все по-истерични и тя помисли, че сърцето ѝ няма да издържи.

— Фиона — каза Джак с нисък, дълбок глас — ти не си длъжна... Проклятие! — Той зарови пръсти в косите ѝ и притисна лицето ѝ към гърдите си. — Успокой се, мила.

Тя стуши лицето си в гърдите му и даде воля на сълзите. Не бе някаква изнежена дамичка, която се крие от реалността и винаги бе преодолявала загубите. Но този път загубата беше прекалено тежка.

Калъм, колко тъгувам по теб!

— Престани, момиче — каза Джак и гласът му прозвуча като ехо в ушите ѝ. — Ще се справим с това.

Ние? Фиона трепна и в сърцето ѝ се прокрадна слаб лъч надежда, че няма да остане сама. Може би Джак щеше да намери изход от тази безумна ситуация.

Плачът ѝ отслабна, но тя не помръдна от мястото си. Черпеше сили в обятията на Джак, от топлината на неговото тяло. Болката ѝ

почна да отслабва. Най-накрая риданията съвсем утихнаха, но на тяхно място дойде хълцането.

Джак потърка брадичката си в косите ѝ и дрезгаво промълви:

— Наистина не обичам, когато жените плачат.

— И аз... И аз също — преглъщайки сълзите си, прошепна Фиона. Джак въздъхна и къдриците, изпопадали отстрани на лицето ѝ, леко се раздвижиха.

— Много съжалявам за Калъм.

Нежността, прозвучала в гласа му извика у Фиона нов пристъп на сълзи. А видът ѝ беше ужасен — зачервени очи, мокри бузи и това отвратително хълцане. Внезапно осъзнавайки всичко това, тя се опита да се освободи от прегръдката му.

— Трябва ми носна кърпа.

Джак я прегърна още по-силно и успокоително я погали по гърба.

— Бих ти дал моята, но някой я е взел.

Фиона измърмори:

— Накарах Хемиш да смени дрехите ти. Беше толкова мокър, а не исках да настинеш.

— Колко мило от твоя страна! Малко са отвлечените мъже, които могат да се похвалят с толкова грижовни похитители.

Тя се усмихна, потърквайки носа си във влажната му риза, а главата ѝ продължаваше да лежи върху мускулестите му гърди. Постепенно накъсаното ѝ дишане се успокои и настъпи неловко мълчание.

Равномерното биене на сърцето му, а също и мирисът на тялото му като че ли я успокоиха. Гърдите му се вдигаха и спускаха под бузата ѝ, това я стопляше от глава до пети и Фиона удовлетворено въздъхна.

Джак се наведе и я целуна по челото.

Тя замръзна. Целувката беше целомъдрена, почти невинна и в същото време удивително интимна.

— Минала си през ада, нали така, любов?

Той я нарече „любов“. Не „любов моя“, а просто „любов“. Интересно, колко ли жени е наричал така и на колко от тях сърцата им са биели така, както нейното сега?

Въпреки че, бе ридала, притисната до гърдите му, истината беше, че Джак Кинкейд наричаше така много жени, плакали в обятията му. Просто не можеше да понася вида на разплакани жени.

Фиона се отдръпна и взе една кърпа от умивалника. Примигна и се изчерви от смущение.

— Не исках да ти намокря ризата.

Той погледна малкото мокро петно на гърдите си и лека усмивка смекчи суровата линия на устните му.

— Не знам чия е тази риза.

— На Дугъл.

— На Дугъл? Но тя е с дантелени маншети! Брат ти никога не е носил дантели.

Фиона леко се намръщи.

— Сега Дугъл е денди. Едва ли ще повярваш колко модно се облича.

Джак я погледна, очите му бяха тъмни и непроницаеми. Протягайки ръка, той намота къдрица от косата ѝ на пръста си.

— Да, неприятна история.

— Знам — каза тя, желаейки в този момент той да изчезне. Косите ѝ бяха раздърпани, а носът ѝ беше станал червен от плача. — Цялата седмица беше кошмарна.

— Сигурно. — Джак стисна устни, продължавайки да разглежда Фиона. — Само огромно отчаяние би могло да те принуди на такова безразсъдство.

Фиона се разтрепери.

— За нищо друго не съм мислила.

— Но може би има и друг начин? — настойчиво попита Джак. — Защо не си разказала на някого за плановете на братята си? На някой, който би могъл да ги спре?

— На кого? Джак, моите братя са способни да съсипят всекиго, само защото са загубили самообладание. Кой ще се осмели да им се противопостави?

— Един от моите братя, съдейки по всичко, не би се страхувал — мрачно произнесе той.

Фиона се напрегна, в очите ѝ се появи опасен блясък.

Джак се намръщи:

— Не исках да бъда груб. Но някои хора вярват, че членовете на вашето семейство са способни да предизвикват дъжд...

— И мълния. И градушка. Не се преструвай, че не вярваш в проклятието.

Джак присви рамене, отбягвайки погледа ѝ.

— Няма никакво значение какво мисля аз. Важното сега е как да изгасим пожара, за да можем да се върнем към нормален живот. Когато си разбрала, че братята ти замислят нещо лошо, си била длъжна да кажеш на някого за това.

— На кого по-точно? И кой може да ги удържи? Може би баща ти? Човекът, който заяви, че ще убие всеки МакЛийн, пристъпил земите му?

Джак се намръщи:

— Така ли е казал?

— Баща ти е доста избухлив. Освен това, ако му бях разказала за плановете на братята ми, те щяха да измислят нещо друго и щяха да направят всичко възможно да не узная.

— Опитал ли се да ги разубедиш?

— Разбира се.

— Каза ли им за възможните последствия...

— Кинкейд, обмислих всички варианти. Няма никакъв друг изход.

Джак я погледна внимателно.

Фиона леко се приведе напред. Възможно бе той да намери изход, който ѝ се беше изплъзнал. Да намери пътечка, която тя бе пропуснала...

— Проклятие! — Джак се обърна, приближи се към леглото и се облегна на колоната. — Ама че работа! — Прокара ръка през косите си и се намръщи, когато пръстите му докоснаха ожулванията. — Братята ти имат ужасно дебели глави, ако не и по-лошо.

— Имат основание да се гневят — възпротиви се Фиона.

— Но не достатъчно, за да замислят убийство.

— Джак, не ги оправдавам, но не знаеш какво сме преживели.

— Фиона, чуй ме...

— Не, ти ме чуй! — Тя сви длани в юмруци, яростта ѝ върна енергията, която я беше напуснала. Навън слънцето изведнъж се скри, внезапен порив на вятъра с грохот разлюля завесите. — Калъм умря и

неговите кости гният, дълбоко заровени в земята. Ние всички сме разгневени, абсолютно всички! — Тя посочи с пръст себе си. — Знаеш ли колко ми е неприятно всичко това? Болно ми е да те видя в подобна ситуация! Болно ми е да лъжа семейството си и отец МакКени! Болно ми е, защото съм принудена да се омъжа за най-противния от всички мъже на земята!

Думите ѝ отекнаха из стаята. Джак я стрелна със сините си очи, толкова гневни, че изглеждаха почти черни.

— Вече съжаляваш, че се омъжи за мен?

— Също както и ти.

— Е, поне в това сме единомисленици — не си подхождаме.

— И никога не сме си подхождали — разгорещено допълни Фиона.

— В такъв случай ще се съ согласиш с мен, че едно нежелано дете нищо няма да промени.

— Нашето дете няма да бъде нежелано! Аз ще се грижа с радост и удоволствие за него.

Джак присви очи.

— Не е толкова просто. Възпитанието на едно дете е отговорна работа. — Той стисна устни. — Даже и аз знам това.

— Напълно съм съгласна — сдържано отговори Фиона.

— Но мъж, когото намиращ за недостоеен да ти бъде съпруг, едва ли ще се окаже добър баща.

Страните ѝ пламнаха.

— Джак, недей...

— Не, не трябва да си затваряме очите пред истината. Как ще се почувства детето, когато узнае, че е заченато само за да се сложи край на една глупава вражда?

— Не е нужно да разбира.

— Рано или късно лъжата ще излезе наяве.

Той беше прав. Фиона свиваше и разпускаше безсилно юмруци.

Накрая, без да измисли логично възражение, с кисел вид отговори:

— Не мога да повярвам, че те безпокоят такива неща.

— Твоето мнение за мен е възможно най-лошото. Според теб аз съм само Черния Джак — човек, който няма сърце?

— Не, не — възрази Фиона, съжалявайки за думите си. — Нямах предвид това...

Джак вдигна ръка.

— Остави! Изобщо не съм изненадан. Нямах основание да мислиш нещо по-различно за мен. — Джак се обърна и застана до прозореца. Бледото следобедно слънце освети лицето му и кестенявите му коси. Тялото му беше напрегнато от едва сдържан гняв. — Каква дяволска бъркотия!

Фиона леко потрепери от прохладния въздух, който нахлу в спалнята. Тя се размечта за топлината от допира на лицето ѝ в гърдите му, чувствайки как аромата на мъжественото му тяло пълни ноздрите ѝ. Топлина, която се разпростря по цялото ѝ тяло, спускайки се все по-надолу, и породил някакъв сладък и все по-силен трепет.

Милостиви Боже, изпитваше чувствено влечение! Осъзнавайки това, тя почувства, как червенина заля страните ѝ.

— Ако семействата ни мислят, че очаквам дете, ще престанат да демонстрират враждебност и това ще ни даде време за... — Тя млъкна. Как, за Бога, да довърши това изречение?

Джак присви очи.

— Време за какво?

— Време за... за... — О, Господи, нека земята се разтвори и ме погълне цялата! — Е, разбираш какво имам предвид.

— Не — бавно проговори Джак. — Обясни ми.

— Знаеш за какво! — намръщи се Фиона и скръсти ръце пред гърдите си. — Въпреки че няма да ни е приятно...

— Говори за себе си — неочаквана усмивка докосна устните му. — Правенето на бебето е единственото хубаво нещо в този твой план. Ако въобще нещо си спомняш от миналото, значи помниш и това.

О, Господи, помнеше! Помнеше всеки сладостен, опияняващ, неповторим миг. Фиона кимна.

Погледът на Джак, горещ и преценяващ, се плъзна по фигурата ѝ, пораждайки трепет в цялото ѝ тяло.

— Мога да те взема направо тук и сега, ако това искаш и ако имаме време.

Тя хвърли поглед към леглото и веднага се обърна, усещайки вълнуваща тръпка да пробягва по тялото ѝ. Представи си как двамата

лежат на леглото с преплетени крака, представи си как силно бие сърцето ѝ, когато той...

Не! Трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху работата. Не можеше да се отклонява от целта с подобни фантазии.

— Фиона? — Погледът му се устреми към устата ѝ.

— Д-да? — Устните ѝ потрепнаха, като че ли ги беше докоснал не с поглед, а с целувка.

— Каза, че си уведомила братята си, че сме се оженили?

— Да. Изпратих писма, както на моето, така и на твоето семейство.

Джак въздъхна:

— От това се страхувах. Те скоро ще се появят.

Тя присви рамене:

— Предполагам, че да.

— Чудесно — промърмори той. Застана до прозореца, след това се обърна към нея. — Как стигнахме дотук?

— С моята карета.

Извърна се пак към прозореца, повдигна завесата и внимателно огледа навън.

— Облаците се сгъстяват и вятърът става все по-силен.

Фиона въздъхна:

— Боя се, че е заради мен. Постави търпението ми на изпитание.

— Както и ти моето. — Джак пусна завесата. — Нямам намерение да чакам братята ти да довтасат и да разтворят небесата.

Много ѝ се искаше Джак да я увери, че всичко ще бъде наред, но подобен лукс се полагаше само на щастливо женените двойки. При тази мисъл тя отпусна рамене.

— Каретата се намира далече от входната врата, което е добре.

— Джак махна резето и отвори прозореца. В стаята влезе свеж въздух, който повдигна украсената с пискюли завеса.

— Джак — озадачено попита Фиона — защо е толкова важно местоположението на каретата?

Закрепвайки завесата отстрани на прозореца, той се обърна и се приближи към Фиона, след това се наведе и я вдигна на ръце, сякаш бе лека като перце. Тя обгърна шията му и се притисна към него.

— Какво правиш?

Той широко ѝ се усмихна, при което сърцето ѝ за миг спря.

— Кинкейд, това въобще не е смешно! Пусни ме!

— Не, любов! Досега ти кроеше планове. Сега е мой ред.

— Твой ред?

Джак поклати глава:

— Винаги си обичала да командваш. Вероятно за това са виновни тези твои братя.

— Как ли пък не?! — възрази Фиона.

— Хм... те явно са свикнали. — Той се обърна към прозореца. — Но дойде време да престанеш да управляваш съдбата на всеки, когото познаваш.

— Нищо подобно не правя!

Джак строго я погледна:

— Наистина ли? Я се погледни, омъжи се само, за да измъкнеш братята си от кашата, в която те сами са се забъркали.

— Това е изключение.

— Знам, знам. Залогът е живота на много хора, разбирам. Но ти не им позволяваш сами да намерят решение. Опитваш се да ги манипулираш. — Джак седна на перваза на прозореца. — Това означава, че командваш всички.

— Аз наричам това необходимост.

— Както и да го наричаш, дойде време да предадеш командването на някой друг.

Тя се опита да се отскубне от обятията му, но ръцете на Джак я притиснаха още по-силно.

— Кинкейд, пусни ме! На Хемиш определено няма да му хареса!

— Добре. — Джак прехвърли през прозореца първо единия, след това и другия си крак, още миг — и се озова сред храстите. Усмивайки се, той добави — Хемиш не е поканен.

Фиона замръзна за миг, озадачена от усмивката и думите му.

— Къде не е поканен? — промърмори тя.

— На медения ни месец. — Джак се отправи през моравата към каретата и Фиона почувства, притискайки се към него, как трептяха и играеха мускулите по тялото му. — Отиваме в Лондон!

— Мислех, че ще живеем в моя дом!

— С братята ти? — изсумтя Джак. — Със същите хора, които са се заклели да убият всеки Кинкейд, когото открият? Няма да стане.

— Но...

— Милейди?

Това беше Саймън, нейния лакей.

— А, Саймън... — проговори Фиона, без да знае как да продължи.

— Саймън, добри човече — с равен тон произнесе Джак — имаме чудесни новини. Господарката ти и аз се оженихме днес сутринта.

— Как... вие... господарката... — Саймън прехвърли поглед от Джак към Фиона и обратно.

Джак опря носа си в бузата на Фиона.

— Кажу ми, любов.

Тя с труд сподави усмивката си.

— Истина е, оженихме се.

Джак впери поглед в лакея, повдигайки вежда.

— Хайде, отваряй вратата на каретата, нямаме време.

— Н-но...

— И побързай, за да не изпусна господарката ти — заключи Джак, преминавайки пред изумения лакей. — Може и да не е много височка, но е пухкава и сочна.

— Джак! — запротестира Фиона.

Саймън се хвърли към каретата и отвори вратичката.

— Благодаря — каза той, докато я внасяше вътре, след което се разположи до нея на кожената седалка. — Към Лондон!

— Към Лондон? — възкликна Саймън. — Но това е много далече...

— Към Лондон! — повтори с тон, нетърпящ възражения. — Ще почиваме по пътя, за да сменяме конете. Оставил съм няколко за смяна по целия път до Лондон.

— Да, милорд, но...

— Давай! — изръмжа Джак.

Саймън почервеня, след което се поклони и затвори вратата на каретата.

Потеглиха веднага, поклащайки се по неравния път. Фиона се взря в здраво стиснатата челюст на Джак.

И така. Стореното сторено. Тя вече бе омъжена за Кинкейд и бе успяла да го принуди с голяма неохота да се съгласи с нейния план. Сега ѝ предстоеше да си плати за неговото съгласие.

Лондон — пробяга мисълта ѝ. Далеч от семейството, приятелите и слугите, които познаваше и на които се доверяваше. В Лондон не познаваше никого. Никого, освен Джак.

Боже, мили! Какво направих!

ГЛАВА 4

Разбира се, гордостта и силата невинаги са нещо лошо. Ако някога участваш в битка и нещата отиват от лошо към по-лошо, със сигурност ще искаш да имаш на своя страна поне двама МакЛийн. И ако има думи, чието значение те не знаят, то това са думите „отказвам се“.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Пътуването до Лондон бе дълго и мъчително. Въпреки, че каретата бе наистина луксозна и стабилна — Александър не би купил нещо некачествено за сестра си — тя се люлееше и подскачаше по пътя заради скоростта, с която Джак настояваше да се движат.

Уморена, Фиона потъна в дълбок сън след първите няколко часа. Следващите два дни ѝ бяха като в мъгла. Всеки път щом спираха за смяна на конете, Джак я събуждаше и я придружаваше до гостилницата. Полузамаяна, тя хапваше нещо, след което отново потегляха. И каретата продължаваше лудото си препускане към Лондон.

Накрая, късно на третия ден, Фиона се сепна в съня си. Бе спала дълбоко, без сънища. Вдигна глава, примигвайки в тъмното, докато напълно се събуди.

Постепенно осъзна, че се намираше в каретата си, сгушена в ъгъла, с буза долепена до нечия... жилетка.

Фиона подскочи.

Джак. Сватбата. Лондон.

О, Боже! Тя преглътна, болезнено осъзнала, че бедрото ѝ бе интимно притиснато до неговото.

Бе спала върху него. Отдръпна се към другата страна, притискайки с ръце лицето си.

— Какво има, любима? — гласът на Джак ѝ подежда като гръмотевица. — Не съм ли достатъчно удобен?

Фиона затвори за миг очи. О, дано само не са ми потекли лигите!

Проблесна искра, последвана от слабо съскане, докато Джак палеше един от висящите в ъгъла фенери.

Топъл, златист блясък изпълни каретата и освети кестенявата му коса, правейки я наситено тъмно кафява, когато той седна обратно на мястото си с крак опрян до нейните.

Погледът на Фиона пробяга по дрехите му. Слава Богу, нямаше мокро петно върху жилетката му. Успокоена, тя приглади косата си — фуркетите бяха разпилени навсякъде, а къдриците гъделичкаха ръцете ѝ.

— Виж ми косата!

Когато забеляза развеселения поглед на Джак, се изчерви.

— Вероятно изглеждам ужасно.

Очите му, почти черни на светлината от фенера, я огледаха цялата и бегла усмивка се появи върху устните му.

— Изглеждаш като жена, която току-що е станала от леглото си, което е използвала по възможно най-добрия начин.

В съзнанието на Фиона изникна ярък спомен за нея и Джак, без дрехи, с преплетени тела, спомен, който мислеше, че е отдавна погребан.

Прехапа устни, надявайки се болката да я отклони от мислите ѝ.

— Не се опитвай да ме изкушаваш с вида си.

Видът ѝ бил изкусителен? Тя повдигна края на завеската и огледа лицето си в отражението върху прозореца.

— Изобщо не изглеждам съблазнително. Изглеждам просто... О, по дяволите! Косата ми! — Две големи къдрици стърчаха отзад, подобно на дяволски рога. — Защо не ми каза, че имам рога?

— Може би харесвам жени с рога — той кръстоса ръце на гърдите си — един очарователен хищник.

Тя се опита да приглади къдриците си.

— Значи харесваш рога? Изкушавам се да направя едно сравнение между теб и определен вид животни.

Той неохотно се разсмя.

— Ей, Богу, много си дръзка!

— Винаги съм била. — За последен път се опита да оправи косата си. — Как е сега?

Тъмният му поглед пробяга по косата ѝ, а след това продължи надолу. Много надолу.

— Имам предвид косата на главата ми!

Устните на Джак се разтегнаха в усмивка, след което присви рамене:

— Няма да се извинявам за това, че съм мъж.

— Би трябвало да се извиниш за оскърбителното си поведение.

— Тя скръсти ръце в скута си. — Какво имаше предвид като каза „с вида си“?

— Намирам за много еротично, когато една жена прехапва долната си устна.

— Шегуваш се, нали? — възкликна тя.

Сините му очи потъмняха.

— Ти си невинна като младенец, нали?

Бузите ѝ пламнаха:

— От всички мъже на света, ти си този, който знае, че това не е истина.

— Има много видове невинност, Фиона.

Тя сви рамене.

— Не съжалявам за онова, което се случи преди години, а за начина, по който приключи.

— Вината не беше моя.

— Напротив, ти не бе готов да се задомиш.

— Предложих ти да се омъжиш за мен! Чаках те, но ти не дойде. Вместо това изпрати братята си с проклетата бележка и...

— Ти все още имаше любовница.

Това бе посрещнато с мълчание. Изражението на Джак помръкна.

— Не виждам какво общо има това. Много мъже имат любовници. Исках да се ожения за теб, Фиона. Това бе, което имаше значение.

Странна болка лумна в нея:

— Имаме различни ценности. Не бих допуснала съпругът ми да има любовница.

Той сви рамене.

— Може би щях да се откажа от нея, ако ме бе помолила. Така и няма да разберем, нали?

— А сега имаш ли?

Въпросът бе изречен, преди да успее да се спре.

Той здраво стисна устни.

— Това не те засяга.

Фиона усети, че е свила ръце в юмруци и се насили да разтвори пръстите си. Засягаше я! Не можеше да приеме бракът им да е такъв. И тук бе основната грешка в плана ѝ: беше се омъжила за единствения мъж, когото не можеше да приласкае, да държи във властта си, или да убеди в нещо.

Погледна го изпод полупритворените си клепачи. Всяка извивка на тялото му крещеше за съпротива. Позата, в която бе застанал, с кръстосани на гърдите ръце, здраво стъпили на пода крака и горделиво наклонена глава, недвусмислено показваше, че тя не бе спечелила тази битка. Още по-лошо, най-вероятно щеше да я загуби.

Фиона не обичаше да губи.

— Всичко, което правиш, ме засяга. Вече сме женени.

— Не за дълго. В мига, в който стигнем Лондон, ще видя как може да се оправим с тази каша.

Фиона му хвърли поглед изпод мигли:

— Женитбата не може да бъде отменена. Вече ти обясних.

Джак повдигна вежди.

— Не бъди толкова сигурна.

— Защо да не съм? — каза тя раздражено. — Дори и ти трябва да признаеш, че много по-често съм права, отколкото греша.

Внезапно той се усмихна — спонтанна, крива усмивка, която спря дъха на Фиона.

— Не си се променила ни най-малко.

Ако планът ѝ криеше някаква опасност, тя бе, че можеше да се поддаде на обаянието на Джак, а това щеше да разбие сърцето ѝ. Достатъчно бе страдала вече.

— Отново хапеш устната си — очите му проблеснаха. — Да ти обясня ли защо този жест е толкова еротичен? Предупреждавам те, че е доста неприлично.

— Всичко, което се отнася до теб, е такава.

Той стисна устни, но отговори спокойно:

— Когато хапеш устни, ме караш да си мисля за всички други неща, които би могла да правиш с устата си.

— Ах! Като да се храниш и целуваш, и...

Бузите ѝ пламнаха, но в същото време беше и заинтригувана. Джак винаги бе имал такава въздействие върху нея. Можеше да я засрами и възбуди едновременно.

Но може би това бе полезна информация. Може би щеше да настъпи момент, когато ще ѝ се наложи да го съблазни — особено, ако откаже да изпълни „съпружеските си задължения“, когато пристигнат в Лондон. Кое то можеше и да стане, ако си имаше любовница. Фиона стисна устни, в опит да не се намръщи. Никога не бе обичала да дели нещата си с друг и бе сигурна, че ще бъде твърде собственически настроена към съпруга си.

— Загубила си част от фуркетите си — Джак извади два от гънките на роклята ѝ и ѝ ги подаде. — Косата ти е толкова дълга. По-дълга от последния път, когато те видях.

— Почти до кръста ми е — направи гримаса тя. — Мислех си да я отрежа.

— Харесвам жени с дълги коси.

— Харесваш всички жени, независимо дали да с дълги коси, или не — изсумтя тя, докато подреждаше къдриците около слепоочието си.

Той ѝ намигна закачливо:

— Точно сега харесвам най-много жени с дълги кестеняви коси и зелени очи.

— О, просто спри.

— Да спра какво? — невинно попита той.

— Спри да флиртуваш. При теб всяко изречение е предложение.

Той се облегна назад върху възглавниците, а бедрото му се плъзна до нейните.

— А при теб всяко изречение е предизвикателство.

Тя не знаеше как да отговори на това. Ако отвърнеше, щеше да потвърди думите му. Ако не кажеше нищо, щеше да се наложи да

прегълтне значително количество хапливи забележки.

Той повдигна ъгъла на кожената завеска и се загледа в мрака.

— Влизаме в Лондон. Почти два сутринта е. — Настани се удобно в ъгъла, протягайки отново крака към нейните. — Обичам да пътувам бързо.

Тя погледна на другата страна. Прецени, че няма смисъл да стои през целия път в ъгъла, тъй като нощния въздух проникваше от всяка пролука. Трябваше да се примири с факта, че краката му се притискаха в нейните. В крайна сметка помежду им имаше достатъчно слоеве дрехи — долната ѝ риза, фустите ѝ, роклята и наметката ѝ. Джак носеше бричове и... Тя погледна към краката му. Какво още? А ако беше гол под бричовете си? Стояха му като излети, подчертаваха силните очертания на бедрата му и подутината точно над...

О, Боже. Тя затвори очи. Бе погледнала към неговия... Това бе не само грубо, но и предизвика в нея възхитителна тръпка, сякаш го бе докоснала.

— Фиона, ако някога пак ме погледнеш по този начин, не отговарям за действията си — Джак бе толкова близо, че тя можеше да почувства дъха му върху челото си. — Разбираш ли ме?

Фиона успя да кимне нервно, чувствайки облекчение, когато той се отдръпна.

От разстояние тя можеше да се справи с Джак. Отблизо в каретата, бедрото му на сантиметри от нейното... спомените бяха твърде ярки, твърде неприлични. Тогава тя бе млада, импулсивна и бе доволна, че от връзката им не остана нищо друго, освен малко натрапчиви спомени.

Тя прочисти гърлото си:

— Просто си спомних за нас.

— Аз също си мисля за това.

Тя премигна.

— Не вярвах, че ще се сетиш.

Погледна я развеселено с тъмните си очи:

— Не вярваш? Как бих могъл да не помня? Ти ми беше първата.

— Това е невъзможно. Ти вече си имаше любовница! Александър каза, че и тя не ти е първата.

— Значи трябва да благодаря на брат ти за това... Напомни ми да го направя както трябва, когато го видя.

— Така или иначе, щях да разбера.

Джак не го оспори.

— Да, но ти бе специална — първата ми девица.

Срамът я заля и тя се взря във върховете на ботите си, които се показваха изпод полата ѝ. Защо и тя не бе нещо толкова обикновено като една обувка? Без емоции или спомени, които да я карат да се чувства неудобно.

Намръщи се леко. Обувките наистина водеха перфектен живот. Те бяха лъскани, обгрижвани и от тях не се очакваше нищо по-болезнено от това, да прегаят някоя кална локва. И тя бе сигурна, че обувките никога не са искали просто да изчезнат.

Фиона се загледа в ръцете си, премести поглед към ръба на наметката си, после към отсрещната седалка, навсякъде, но не и към него.

— Мили Боже, тук със сигурност е по-топло, отколкото в провинцията, нали?

— Да — той простря краката си и коляното му още повече се притисна в нейното. — По-топло е.

Тя го погледна крадешком. Кога погледът му стана толкова твърд, толкова напрегнат? Въпреки, че не се мръщеше, цялата му поза говореше за горчивия гняв, който бушуваше в него. Част от нея се надяваше, че той ще приеме обстоятелствата, свързани с брака им, и няма да се бори срещу съдбата. Явно надеждите ѝ са били напразни.

Тя въздъхна.

— Кога ще пристигнем?

— Скоро. Спряхме да сменим конете в Барнет, така че те са достатъчно свежи.

— Барнет? Не си спомням да сме сменяли коне там.

— Спряхме, докато ти спеше. Казах на твоя човек...

— Той си има име — каза тя кратко. — Би било по-учтиво да го използваш, вместо да го наричаш „твоя човек“.

Веждите на Джак се смръщиха.

— Нали не си една от онези реформистки?

— Единственото нещо, което искам да променя, са твоите лоши обноски.

Джак я изгледа невярващо.

— Моите какво?

— Твоите лоши обноски. Сигурна съм, че не знаеш името на никого от собствената си прислуга, нали?

— Нямам време за глупости. Та те са дузини.

— Дузини? Колко голяма е градската ти къща?

— Достатъчно — срещна погледа ѝ и вдигна ръка. — Спри! Опитвам се да си спомня името на проклетия слуга — той се намръщи. — Сет?

— Саймън.

— Да де, Саймън. Той се появи на прозореца, когато каретата спря за смяната. Твоят Саймън е доста изобретателен.

— Нищо не помня.

— Обясних му, че си изтощена от... съпружеските ни забавления.

Фиона се задъха.

— Не си го направил!

Очите на Джак заблестяха на бледата светлина на фенера.

— Не, не съм. Но ми се искаше — той плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Не всеки младоженец е толкова търпелив към булката си в сватбената им нощ — обхвана лицето ѝ, а палецът му проследи линията на бузата ѝ. — За твое щастие, аз съм много търпелив мъж.

Странен трепет се появи в стомаха на Фиона, кожата ѝ настръхна. Той имаше способността просто с едно докосване или нежна дума, да накара костите ѝ да се размекнат. Бе толкова уверен в себе си, докато тя бе изпълнена с несигурност. За първи път в живота си не знаеше какво бъдеще я чака и това я ужасяваше.

Той прокара пръст по устните ѝ, а погледът му следваше движението.

— Имаш много красива уста, Фиона. Толкова красива и пълна, като узряла ягода, червена и сладка...

Той се наведе напред и прокара устни по нейните. Не бе целувка, а по-скоро обещание, далечен шепот за това, което би могло да бъде.

Фиона потръпна отново, кожата ѝ бе гореща, а гърдите — напрегнати. Тя би трябвало да се бори с това привличане. Да се бори и да държи емоциите си под контрол. Но през последната седмица бе правила само това и бе уморена. Искаше спокойствие, разбиране и

страст. След седмица изпълнена със скръб, искаше да вкуси от живота. Да го задържи до себе си, да го почувства и да му се наслади.

Плъзна ръце около врата му и го целуна.

Джак усети точния момент, когато тя се предаде на страстта, която трептеше помежду им. Докато спеше в прегръдките му, аромата на косата ѝ и топлината на кожата ѝ го притегляха и той трябваше да се бори с желанието си да я докосне, да я вкуси, да я притежава. Пътят до Лондон беше дълъг. При един от неравните участъци ръката ѝ падна в скута му и той си помисли, че ще избухне.

Винаги е било така помежду им. От първата им среща нещо горещо и първично ги привличаше един към друг.

И сега, най-накрая освободената му страст избухна с докосването на устните ѝ до неговите. Придърпа я по-близо и ухапа долната ѝ устна, наслаждавайки се на пълнотата ѝ.

Но той искаше нещо повече от целувка. Много повече. Плъзна ръка нагоре към гърдата ѝ, обхвана я и прокара палец по зърното, карайки го да се втвърди през тънката материя.

Фиона се задъха, устните ѝ се разделиха и Джак плъзна езика си между тях. Тя изстена, притискайки се по-близо, ръцете ѝ обгърнаха врата му.

Боже, тя бе толкова сладка. Той задълбочи целувката, опитвайки от нейната зрялост, докато плъзгаше ръце надолу към кръста ѝ, към ханша ѝ. Тя бе чувствена и съвършена. Това бе жена, създадена за любов, създадена за него. Внезапно поклащане го върна към реалността, докато каретата спираше.

— По дяволите! — изръмжа той. — Пристигнахме.

Джак погледна надолу към очите ѝ. Тя седеше в скута му с подути от целувките му устни и поруменяла кожа. Слабините му се стегнаха, но той безжалостно ги пренебрегна. Желаше я и тя щеше да бъде негова. Знаеше го. Но преди да направи тази крачка, трябваше да разбере, дали бе възможно брака им да се анулира.

Междувременно не бе лошо да ѝ покаже кой командва. Нека да вкуси цената на това да бъде омъжена за мъж, който не желае да е женен. Със стисната челюст той оправи наметката на Фиона и приглади полата ѝ.

Откъм вратата се чу леко почукване.

— О, не! — Фиона опита да стане от скута му, но Джак я държеше здраво.

— Джак! — изсъска тя. — Саймън ще ни види.

— Нека ни види. — Той затегна хватката си, изражението му бе мрачно. — Сега ти си моя съпруга. Това ми дава правото да те държа, където си искам.

Фиона имаше дяволски ефект върху него. Ставаше раздразнителен и прекалено собственически настроен, което бе още една причина да приключи с този фарс и то бързо.

Вратата на каретата се отвори и Саймън се изчерви, виждайки Фиона в скута на Джак.

— Стъпалата — заповяда Джак.

Саймън кимна, гледайки към земята. Пусна стъпалата и се премести встрани.

Джак я повдигна и стъпи навън, понасяйки я по широките стъпала, които водеха към вратите на къщата му.

— Джак! — изсъска Фиона. — Пусни ме долу! Ами слугите?

— Нека ни видят.

При други обстоятелства Фиона би се възпротивила по-остро, но се страхуваше, че това ще направи появата им още по-абсурдна.

Докато Джак изкачваше стълбите, Фиона огледа новия си дом. Внушителното пететажно имение се издигаше над нея. Масивните корнизи на високите прозорци и врати говореха за качество и лукс, които се виждаха дори на слабата светлина.

— Мили Боже! Огромно е!

Джак спря с крак на последното стъпало.

— Ще ми се да запазиш тези коментари, докато стигнем леглото, любима. Там ще ги оценя много по-добре.

Страните на Фиона поруменяха.

— Престани!

Зловещата усмивка на Джак проблесна, когато стъпи на прага. Големите врати се отвориха като с магия.

В следващия момент бяха вътре, а вратите се затвориха. Фиона мимоходом забеляза червено-черната мраморна настилка, скъпите килими и блясъка на огромния канделабър, висящ над преддверието.

Джак подмина един скован мъж, който най-вероятно беше иконома и неприветлива, сивокоса жена с множество ключове на

колана, които издаваха, че е икономката. Забеляза поне дузина фигури в далечината, без съмнение също членове на домакинството.

— Милорд — каза икономата, когато Джак мина покрай него. — Не знаехме, че се връщате. В стаята ви не е запален огън. — Да...

— Не — каза Джак, вземайки по две стъпала наведнъж. — Не е необходимо. — Той спря на върха, а погледът му нахално галеше Фиона. — Моля, донесете голяма закуска сутринта. Много голяма.

Фиона не вярваше на ушите си. Идеше ѝ да потъне в земята от срам. Цялото ѝ тяло поруменя. Как смееше да говори така пред прислугата?

Ядосан е. Тя не бе изненадана, но не бе очаквала такава ярост.

Джак я понесе навътре по дългия коридор, а стъпките му потъваха в дебелия, червен килим.

Фиона се отърси от раздражението си. Утре щеше да го накара да я представи на прислугата и всичко щеше да се нареди. Засега искаше да спре да мисли. Да спре да чувства. Копнееше да се отпусне в някое пухено легло със свежи чаршафи.

Той отвори една врата и я пренесе в огромна стая до легло, което се издигаше в центъра, опряно на едната стена. Спря до ръба на матрака и погледна към нея с непроницаемо изражение.

Фиона затаи дъх, усещайки с болезнена яснота леглото под себе си и ръцете на Джак, които я притискаха нежно. Това беше моментът, в който той щеше да предяви правата си на неин съпруг. Тялото ѝ трептеше, дъхът ѝ бе накъсан.

Джак я повдигна малко по-високо и после, без да се церемони, я хвърли на леглото.

Фиона отскочи задъхана, опитвайки се да се измъкне сред морето от завивки и възглавници.

— Джак!

Той вече пресичаше стаята към отворената врата.

Тя се изправи на колене, с разбъркани поли и стелеци се по гърба ѝ коси. — Къде отиваш?

— Да се видя с адвоката си.

— По това време на нощта?

— За това, което му плащам ще изкара мързеливия си задник от леглото по което и да е време. — Изражението му бе твърдо.

— Междувременно, можеш да спиш тук. Поне тази нощ.

Гърдите я заболяха, сякаш я бе ударил.

— Джак, враждата...

— Ще спре със или без наша помощ. — Той отвори вратата. — Приятни сънища, съпруго. Това ще е единствената нощ, в която ще се наслаждаваш на леглото ми.

— Но ти не можеш просто...

Вратата се затвори с трясък.

ГЛАВА 5

Проклятието МакЛийн е древно, тегне над семейството от времето на Робърт Брус по вина на небезизвестната Бяла Вещица. Тя живеела в гората извън Мюър да Ог. Говори се, че била прекрасна като изгрева, а единственото ѝ удоволствие било да яде сърцата на мъжете, които я отхвърлили.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Фиона се събуди и още преди да отвори очи, усети, че не е сама. Протягайки се, тя се обърна и видя Джак, който седеше до камината, а пламъците хвърляха сянка върху лицето му. Шалчето му беше развързано, палтото му — захвърлено върху един стол, а навитите ръкави на ризата разкриваха силните му ръце. Държеше чаша с кехлибарена течност и се взираше с невиждащ поглед в проблясващите пламъци.

Фиона се облегна на лакът и отмести косата от очите си.

— Е? Какво каза адвокатът ти?

Джак дори не се обърна, за да я погледне.

— Знаеш дяволски добре какво каза той. Ще трябва да се вземе документ от парламента, за да бъде анулиран брака, освен ако не се съгласиш да признаеш, че не съм те докосвал — устните му се присвиха. — Но ти не би го направила, нали?

— Не.

Джак не отмести поглед от огъня. Пламъците пращяха и пукаха, и лека топлина достигаше до леглото.

Фиона се наслаждаваше на топлината. Пламтеше от гняв, когато той си тръгна, но студът в стаята я принуди да потърси убежище в огромното легло. Беше свалила палтото си, но не и ботите, чиито връзки се бяха оплели на възли, а замръзналите ѝ пръсти не успяха да ги разхлабят. В крайна сметка се бе вмъкнала между чаршафите напълно облечена и заспа почти веднага, заровила глава във възглавниците.

Джак я наблюдаваше от стола, стиснал здраво чашата в ръката си, а в твърдия му поглед се четеше хладно безразличие.

Фиона издърпа подпъхнатия край на чаршафа.

— Предполагам, че си уморен. Може би трябва да поспиш...

Той стовари чашата върху масата, а гневният му поглед я накара да замълчи.

— Нямам нужда от някой, който да се грижи за мен! Не мога да се отърва от този брак, но това не означава, че трябва да се примиря с мрънкането на съпруга, която никога не съм искал!

Фиона стисна чаршафа с двете си ръце.

— Много добре! — отвърна тя със сравнително спокоен тон. — Никога повече няма да се интересувам от благосъстоянието ти. Но не си мисли, че ще приема недостойното ти поведение. Поне можем да бъдем любезни един с друг, докато се роди детето. След това, ще се върна обратно в Шотландия.

— А детето?

Тя се намръщи.

— То ще остане с мен.

— Чудесно. Стига да ме оставиш на мира.

Думите му не успяха да я наранят, защото бяха точно такива, каквито очакваше.

Джак стана и издърпа развързаното шалче, захвърляйки го на една страна. Направи пауза, достатъчно дълга, за да напълни чашата си и потрепвайки леко, отпи отново.

Той беше пиян. Сърцето на Фиона се сви. И сега щеше да дойде в леглото, за да изпълни задължението си, а тя... какво щеше да прави тя? Чувстваше тялото и разума си странно раздвоени, и започна да се страхува от предстоящото. Страхуваше се от това, което някога беше най-прекрасния миг в живота ѝ.

Спомените ѝ бяха ярко изпъстрени от тяхната страст, но сега щеше да е различно. Бяха си отишли вълнението, интереса. Останали бяха само гнева и недоверието.

Джак рязко издърпа ризата над главата си и я захвърли на пода. В следващия момент бричовете му я последваха и той се изправи пред нея гол.

Светлината от камината блещукаше върху тялото му, очертаваше гърдите му, галеше плоския корем и рисуваше по силните мускули на ръцете и раменете му. Беше красив. Фиона бе забравила как само един поглед към него я сгръвяше и я караше да тръпне в очакване, дори и в момента.

— Защо все още си облечена? — попита Джак остро.

— Студено ми е.

Устните му се извиха в подобие на усмивка.

— Ако искаш да си направим дете, ще трябва да направиш жертва.

Фиона кимна в знак на съгласие.

— Разбира се.

Протегна се и развърза роклята си, а погледът ѝ го фиксираше. Имаше нещо напрегнато у него, като навита пружина. Очите му бяха тъмни, тялото изопнато, сякаш се готвеше за нападение. Тя реши, че това не означава непременно нещо лошо, докато гледаше в сините му очи, отбелязвайки черните извивки на миглите му. Той беше готов и чувството щеше да е прекрасно. Тя вече знаеше това. Джак беше разбил много сърца — изключително вещ в леглото и готов да сподели удоволствието си.

Фиона прехапа устни в опит да се пребори с трепета. Желаяше да обвие ръцете си около него и да го целува до безпаметност, поощрявайки го да продължи със съблазняването. Искаше ѝ се да положи ръка върху бузата му и да потърка длан в наболата му брада, да остави косъмчетата да одраскат кожата ѝ. Изпитваше нужда да обвие плътно ръцете си около врата му, да привлече устните му към своите и отново да вкуси горещата страст, която кипеше между тях.

Господи, това бе реалност. Тя бяха сами в неговата спалня, бяха женени и нямаше нищо, което да ги спре да консумират брака си. Абсолютно нищо.

Фиона се огледа нервно.

— Каква прекрасна стая!

Погледът му, насочен към нея, не трепна.

— Прекрасна, наистина.

Страните на Фиона пламнаха, докато се опитваше да намери нещо, с което да разсее непокорните си мисли, достатъчно дълго, за да възвърне контрола си.

— Изискана спалня. Това обюсонски килим ли е?

— Да. — Джак се разхождаше върху разположения пред леглото килим. — Обюсонски е.

— А часовникът е...?

— Позлатен. — Той се спря пред леглото. — Столовете са Хепълуайт. Масата е Пемброук, а висящата над камината картина е Рубенс. Нещо друго, което би искала да знаеш?

— Ти безспорно си запознат с обзавеждането. Не мога да повярвам, братята ми дори не забелязват мебелите вкъщи. — Фиона изгледа Джак с любопитство. — Как си запомнил всичко това?

— Нали е мое.

— И все пак... не си направи труда да запомниш името на моя слуга.

— Слугите, като всички хора, идват и си отиват. А тази къща ще бъде тук толкова дълго, колкото и аз.

Младата жена си забрани да поглежда към Джак, който стоеше красив и гол близо до леглото. Аха, картината над камината.

— Това е прекрасна живопис. — На картината беше изобразена червенокоса жена, вперила поглед в лицето на любовника си — чувствен образ на плътско желание. — Тя е... гола.

— Както трябва да са всички красиви жени. — Леглото хлътна под тежестта му, когато Джак седна, а бедрото му се допря до крака ѝ.

Фиона се опита да се отмести, но чаршафът я държеше на мястото ѝ. Джак постави ръката си върху коляното ѝ, но младата жена седеше неподвижно като пън, сърцето ѝ биеше силно и толкова шумно, че тя се запита, дали той може да го чуе.

— Джак, може би... може би трябва да изчакаме малко, докато...

— Не. Ти искаше този брак МакЛийн. Желаше го толкова силно, че открадна свободата ми, за да го получиш. И сега го имаш.

Тя го погледна гневно, а ядът измести част от безпокойството ѝ.

— Не искам да бъда хвърлена върху леглото и... — младата жена се опита да успокои треперещия си глас. — Джак, няма причина, която да ни попречи да се държим учтиво.

— Учтиво? Беше много любезна, когато ме отвлече и замъкна до олтара, сякаш съм чувал с картофи.

Фиона мразеше, когато беше прав. Наистина, наистина мразеше. Тя си пое дълбоко дъх и опита отново:

— Виж, Джак...

— Ако ще правя това, то ще бъде при моите условия.

Джак не ѝ даде никакъв избор. Нейното единствено желание беше да не спори с него, докато е гол. Бе трудно да си последователен в позицията си с подобно разсейване!

— Какви са условията ти?

Той се наведе напред.

— Когато си в къщата ми, ще спиш в моето легло.

Фиона не можеше да преглътне, да диша, дори да издаде звук. Успя единствено да кимне.

— Освен това — продължи Джак, а погледът му се спусна към устните ѝ — ще го правиш с подходящия ентузиазъм.

Младата жена едва промълви:

— Караш ме да се преструвам, че изпитвам чувства, каквито всъщност не съществуват?

Фиона трепна, когато ръката му обхвана гърдите ѝ, кожата ѝ пламна, а дишането ѝ стана неравномерно. Експлозия от чиста страст премина през нея.

Джак се усмихна, а задоволството беше изписано на лицето му.

— Не трябва да се преструваш с мен, любима!

Фиона изпита желание да си тръгне, да избяга колкото може по-бързо и никога да не се обръща назад. Но ако се завърнеше вкъщи без Джак, братята ѝ щяха да побеснеят. Никога не би могла да ги убеди, че си е тръгнала по своя собствена воля, щяха да си помислят, че Джак я е напуснал, което би се превърнало в непросжима обида.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Много добре. Прав си, не можем да оставим нещата недовършени. Ние... ние трябва да го направим с ентузиазъм.

Огънят прашеше и пукаше. Джак обхвана брадичката ѝ с голямата си, топла ръка и обърна лицето ѝ към себе си. Почти се

задъха, когато съзря израза в очите му — ако тя беше пламнала, то той гореше! Искаше я, жадуваше за нейната страст.

Тялото на Фиона потрепери в отговор. Той бавно сведе устни към нейните и тя се изгуби сред прилива на топлина и усещания. Без да се замисли се отдаде на желанието, което целувката на Джак бе събудила.

Младият мъж почувства как тялото ѝ омеква и плъзна ръцете си по нея, притискайки я към мъжествеността си. Той гореше от страст, примесена с едва доловима нотка гняв. Колкото и да бе неприятно, бракът му вече бе неоспорим факт, а след като бе женен, защо да не се възползва по най-добрия начин.

Джак плъзна ръката си надолу по гърба ѝ, достигайки до бедрото. Фиона се отмести неспокойно, заставайки в непосредствена близост срещу него, а устните ѝ търсеха неговите с нарастващо желание.

— Това ли искаш? — прошепна той срещу устните ѝ и притисна ръката си между бедрата ѝ. — Или това?

Тя стенеше, потръпвайки от страст и тялото на Джак се стегна в отговор. Искаше я отчаяно силно, тялото го болеше от горещото и дълбоко желание, което можеше да унищожи и двамата.

Фиона се опита да свали роклята си, но се чувстваше толкова непохватна.

— Позволи на мен — каза той, а гласът му прозвуча дрезгав, дори в собствените му уши.

Страните ѝ порозовяха, когато кимна в знак на съгласие, а устните ѝ набъбнаха от целувките им. Джак бързо се справи с останалите връзки — искаше да види голото ѝ тяло, обгърнато от спуснатата ѝ коса, докато ръцете и краката ѝ бяха разтворени само за него и за никой друг.

Тази мисъл го накара да спре. Никога преди не бе изпитвал подобно собственическо чувство, връзките му бяха за забавление и щом получи желаното удоволствие, просто си тръгваше. Свободата на тези срещи им придаваше необходимата пикантност.

Но с Фиона беше различно. Може би, защото беше единствената жена, която бе изгубил, преди да му омръзне. Или защото бе единствената, която го бе отхвърлила. Или може би обяснението бе доста по-просто — чувството за притежание. Тя беше неговата жена.

Думите изпратиха собственически трепет по цялото му тяло. При тази мисъл той изпъчи гърди развълнуван.

Последната връзка на роклята ѝ беше развързана. С едно дръпване на деколтето, тя се плъзна надолу по талията ѝ. Веднъж освободена от съчетанието на дантела, коприна и невинност, Фиона я захвърли и изрита чаршафа от леглото.

Всичко, с което беше облечена, се изчерпваше с тънката долна риза, под която напиреха розовите връхчета на заоблените ѝ гърди. Гледката им накара Джак да изпита жажда.

Фиона седна и се наведе, за да свали ботите си, а ризата очерта апетитните заоблености на дупето ѝ. Джак се възхити на прелестните форми и мислено си представи как я гали.

— Връзките са на възел — измърмори младата жена и се наведе, за да проучи проблема. Част от фуркетите ѝ се отскубнаха и разпиляха по пода, а косата ѝ падна върху едното рамо. Тя въздъхна с раздражение, свали останалите фуркети и прибра косата си зад ушите.

Джак я съзерцаваше, а сърцето му биеше все по-бързо. Косата ѝ беше копринено мека и гъста, а великолепния черен цвят проблясваше на светлината от камината. Искеше му се да зарови ръце в косите ѝ и да потъне в мекотата на това богатство. Боже, тя беше прекрасна!

Неподозираща за слабия му самоконтрол, Фиона дърпаше и теглеше възела.

— Проклетие! — Ядоса се тя. — Не мога да ги развържа, връзките са на възел.

Джак я хвана за китката.

— Остави ги, не мога да чакам! — той я дръпна към себе си и превзе устните ѝ.

Отново я целуна страстно, докато плъзгаше ризата от раменете ѝ, смъквайки я надолу чак до ботите. Дантелата се закачи на единия ток и той я освободи рязко, без да обръща внимание на звука от разкъсващия се плат.

Джак обви ръце около талията на Фиона, повдигна я и я премести в средата на леглото. Сега тя лежеше пред него, обува само с копринени чорапи и тъмно сини боти, а прекрасното ѝ тяло бе покрито единствено от гъстата ѝ лъскава коса.

Мъжът отстъпи крачка назад, за да се полюбува на гледката пред него. Имаше нещо в контраста между пищното ѝ тяло и строгите боти,

което го развълнува. Нещо в начина, по който чорапите се издигаха от обувките, като милувка по бледата кожа, нагоре по краката ѝ до средата на оголените, закръглени бедра.

Каdifената ѝ кожа искреше на фона на дългата, гъста коса, разпръсната по възглавниците му и ситните къдрички, които криеха тайните между бедрата ѝ.

Джак не бе виждал никога преди нещо толкова изкусително и красиво. Фиона вдига ръцете си и го дръпна към себе си, докато голите им гърди се притиснаха. Той потъна в прегръдката ѝ, напоена с нейната сладост. Джак вкусваше с настойчиви целувки устните, гърдите ѝ, крехките ѝ шия и рамене. Всеки инч от тялото ѝ го очароваше и интригуваше. Всяка целувка изтръгваше стонове от устните ѝ, които го разпалваха. Отново откри устните ѝ и я целуна силно, галейки я, изучавайки я, вдишвайки прекрасния ѝ аромат.

Фиона изстена срещу устните му и след този единствен, чувствен звук Джак най-накрая изгуби контрол. Притисна се в нея, краката ѝ се разтвориха под него, а ръцете ѝ го придърпаха още по-близо.

Тя беше силно възбудена — можеше да го види, да го помирише, да го вкуси. Усещаше се набъбнал до болка, обви ръката си около коляното ѝ и го придърпа високо на кръста си, така че неговата мъжественост се озова пред мекия ѝ, влажен отвор.

Фиона се задъха, отпусна назад главата си и затвори очи.

— Да! — каза тя между две въздишки. — Моля те!

Въпреки молбата ѝ, Джак спря за миг. Беше обезумял от нуждата да бъде вътре в нея, но искаше тя да го желае още по-силно.

Бавно, много бавно се притисна в нея, стискайки зъби, когато стегнатата ѝ влажност го обви като плътна ръкавица. Устните ѝ се разтвориха и тя простена високо, а очите ѝ се отвориха и срещнаха погледа му.

— Джак... — тя се притисна към него, ръцете ѝ обгърнаха раменете му, карайки го да се движи по-бързо. Той ускори движенията си и съзря израз на истинско удоволствие върху лицето ѝ.

— Да! — изстена Фиона.

Джак се движеше по-бързо, увлечен от чувството, което тя предизвикваше у него. Лежеше под него, съблазнителна, топла и влажна, шепнеше името му, с крака увити около задника му в опит да

го притегли още по-плътно. Чувствена спирала го пронизваше при всеки допир, при всеки накъсан стон, който се откъсваше от устните ѝ, от люляковия аромат на тялото ѝ. Той беше на ръба да изгуби контрол.

— Господи, да! — извика Фиона и в желанието си да вземе всичко от него, го притисна към себе си.

Кожените ѝ боти се впиха в бедрата на Джак и той изстена, шокиран от еротичното удоволствие, което го заля. Когато проникна с подновена страст, тя се притисна плътно в него и изстена:

— Джак!

Стискайки зъби, младият мъж забави темпото, когато видя изражението ѝ — удоволствието бе обагрило лицето ѝ в розово. Но Фиона сграбчи раменете му, достигна устните му със своите, задъхвайки се от желанието да не спира.

Джак никога през целия си живот не се бе борил за самоконтрола си, както в този момент. Никога не бе изгарял в такава страст. Сякаш Фиона му бе направила заклинание, правейки го свой с всяко докосване и стенание.

Капчици пот избиха по челото му и той зарови ръце в косата ѝ, обгръщайки мекотата ѝ.

Фиона се движеше като обезумяла, а стенанията ѝ се усилваха. Джак сграбчи раменете ѝ и проникна дълбоко в нея. Очите ѝ се отвориха широко. Дъхът ѝ секна. Устните ѝ се разтвориха, но от тях не се пророни и звук. Заля го вълна от сладостни усещания, когато тя внезапно повдигна ханша си, а петите ѝ се забиха в бедрата му. Накара го да полудее със страстните стонове, които нашепваха името му отново и отново.

Но тя не спря до там. Когато вълните на оргазма ѝ отшумяха, се притисна отново в него, придърпвайки го по-близо с токовете на ботушите си, насърчавайки го.

Джак се заби напред, потъна дълбоко в нея и я изпрати на върха още веднъж. Фиона се изви срещу него, обви краката си около бедрата му, докато вълните удоволствие една след друга го обливаха.

Най-накрая си позволи да достигне върха с нея и се потопи в чувственото удоволствие, шепнейки името ѝ с дрезгав глас.

Задъхан, Джак рухна върху Фиона, задържайки теглото си с лакти, за да я предпази. Тя продължи да трепери под него, очите ѝ бяха затворени, устните откренати, а лицето ѝ гореше от страст.

Джак се завъртя на една страна, увличайки Фиона със себе си. Двамата лежаха с преплетени крака и влажни тела, а сърцата им биеха в едно.

Тя мислеше, че никога повече няма да възстанови дъха си. Но постепенно ударите на сърцето ѝ намалиха темпото си и усети широките гърди на Джак. Почувства гъделичкащия му дъх в косата си, а прекрасният допир до влажната му кожа допълваше невероятното усещане.

Плъзна ръцете си около врата му и го задържа така, че да не може да помръдне... нито да мисли. Младата жена затвори очи и се опита да запомни вкуса и аромата на тяхната любов, която се излъчваше от кожата му.

Дали Джак изпитваше същото? Дали и той беше изненадан от избухналата между тях страст, или я беше очаквал? Милостиви Боже, така ли се чувства и с всяка друга жена?

Част от пламъците започнаха да утихват. Фиона чувстваше ритмичното му дишане в косите си, а ударите на сърцето му се нормализираха. Тя се обърна към него и погледът ѝ проследи миглите, които хвърляха сянка върху страните му. Може би трябваше да го попита, да разбере какво мисли и чувства.

А ако не бе изпитал същото? Ако за него не беше толкова прекрасно и специално? Или още по-лошо... Ако изобщо не му бе харесало?

Обхвана я чувство на несигурност. Трябваше да го попита, трябваше да узнае. Не можеше просто да лежи и да се чуди.

— Джак?

Той мълчеше. Предполагаше какъв ще е въпросът ѝ и се боеше да отговори.

Фиона събра сили и повтори малко по-високо:

— Джак?

Отговорът, който получи, бе тихо похъркване.

ГЛАВА 6

Не е много ясно как МакЛийн е срещнал Бялата вещица. Това, което знаем със сигурност, е, че щом двамата са се видели, вече никой от тях не е бил същия. Често любовта е такава — потайна и безмилостна.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Ох! — Ударът събуди Джак. Той примигна и опита да се съсредоточи върху лицето пред него.

Пълни, меки устни, събрани в сърдита линия. Закачлив и вирнат нос, обсипан с тъмни лунички, едва забележими на светлината на огъня. Очите с гъсти мигли грееха в невероятно тъмно зелено. Всичко това, заобиколено от облак самурена коса, толкова гъста, че предизвикваше мъжа да...

Фиона.

Как... Кога...

О, да.

Ароматът от скорошното им любене и усещането на голите й крака, преплетени с неговите, бавно раздвижи паметта му, въпреки че преситеното му тяло се бореше с последвалата отмала.

— Хъркаше.

Той отвори уста, после я затвори, несигурен заради обвинителния й тон.

— Силно.

Предполагаше, че е досадно да те събудят по такъв начин, особено ако си заспал дълбоко.

— Съжалявам, любима — той се прозя. — След хубаво лудуване винаги спя дълбоко.

Мълчание.

— Хубаво лудуване?

Обикновено Джак би разпознал гнева в кроткия ѝ глас. Но сега, след като се бяха любили, бе в еуфория и просто се обърна, притискайки се към гърба на Фиона. Тя му пасваше идеално, главата ѝ пъхната под брадичката му, закръгления ѝ задник, притиснат до него, краката ѝ обвити от неговите.

Косата ѝ гъделичкаше носа му и той я приглади с бузата си, наслаждавайки се на чувството на копринената ѝ кожа и лекото биене на сърцето ѝ.

— Нека поспим малко, а?

Той затвори очи и...

Тя се измъкна от прегръдката му, студен въздух докосна кожата му там, където преди малко бяха тя и завивките. Той се намръщи, отваряйки едно око.

— Хм?

Тя се бе обърнала с лице към него, а изражението ѝ бе сериозно.

— Джак, трябва да поговорим.

Той въздъхна.

— За какво?

— За нашето... — устните ѝ се стегнаха в отвращение — ... нашето „малко лудуване“.

Нямаше как да пропусне гнева този път. Джак прокара ръка по лицето си, борейки се със сънливостта си.

Той имаше правило „Никакво говорене след секс“ и го спазваше ревностно. Отблъскваше всяка жена, която се бе осмелила да го пренебрегне. Досега бе имал възможност да се наслаждава необезпокояван на унеса си след хубаво боричкане в леглото.

Може би трябваше да предупреди Фиона, но бе твърде ядосан и нетърпелив да се настани между бедрата ѝ. Приказките трябваше да почакаат. Всичките тези часове в каретата с нея бяха подхранвали страстта му, докато накрая едва сдържаше ръцете си пред слугите.

Сега не можеше да говори, не и за нещо съществено, а имаше чувството, че това бе желанието ѝ. Той искаше да запази преситеността на тялото си, да се наслади на освобождаващото от

грижи влияние на страстта и да се потопи в дълбокия сън, който винаги идваше след особено задоволително любене.

Бавно затвори очи, а мислите му се върнаха към преживяното, кожата ѝ срещу неговата...

— Джак!

Отвори очи при настоятелния ѝ глас. Беше се подпряла на една ръка, косата ѝ падаше върху нея и се стелеше самурена по чаршафите. Дявол да го вземе, беше красива! И прекалено съблазнителна. Джак вече не бе толкова сънлив. Тялото му дори започваше да се раздвижва, за ново удоволствие. Усмивайки се леко на собствената си похотливост, той се завъртя на лакът, за да я погледне в лицето.

— Много добре, любима. За какво искаш да говорим?

Той целуна сторещената ѝ буза, правейки пътека до устните ѝ.

— Джак — каза тя леко задъхано — може да имаме много различни очаквания и не искам това да стане проблем.

Той плъзна ръка в косата ѝ. Изглежда, че си имаше собствена енергия, къдреше се около пръстите му, като че ли да ги задържи там.

— Съгласих се да ти направя дете и веднага щом го постигнем, ще продължиш с досегашния си живот и ще ме оставиш на мира — той вдигна рамене. — Какво има още за говорене?

— Би било по-лесно за нас, ако мислим еднакво за... — тя посочи неясно с ръка — това.

Какво повече искаше тя? Ако търсеше някакво емоционално обещание, беше обречена на разочарование. Той нямаше сърце, което да ѝ даде и бе доволен от това.

— Фиона, мисля, че вече доказах способностите си да ти дам това, което съм обещал. Нали? — Той се ухили, когато бузите ѝ порозовяха още. — Можеш да бъдеш спокойна, че ще изпълня моята част от сделката. Тогава и ти ще изпълниш своята. Въпреки че — проточи той — ако знаех колко стимулиращ е бракът, можеше да премисля решението си никога да не се женя.

Тя извърна поглед.

— Наистина ли?

— О, да. Щях да го направя отдавна. Може би дори всеки месец.

— Това не е смешно, Джак.

— Аз пък мисля, че е.

Тя се размърда неспокойно, после седна вдървено.

— Боже мой, все още съм с боти!

— Наистина. — Той седна и плъзна ръка надолу по крака ѝ, притегляйки стъпалото ѝ в скута си. — Позволи ми.

— Мога да ги развържа.

— Вече опита и им направи възли. — Той сръчно дръпна един възел, развърза го бързо, после издърпа крака ѝ от ботуша. Топлината на кожата го накара да си спомни чувството на ботушите ѝ върху задника си, еротичен момент, който никога нямаше да забрави. Пусна ботата през ръба на леглото и се обърна за другата, която скоро се присъедини към другарчето си на килима. — Ето. — Той се настани обратно на възглавницата си, придърпвайки я към себе си.

Тя въздъхна, облегнала глава на гърдите му.

— Винаги ни е било хубаво в леглото.

— Да, така е. — Някак си през годините, бе забравил колко добре си пасваха. Плъзна пръсти по бузата ѝ и ги зарови в косата ѝ.

Тя вдигна лицето си и срещна погледа му.

— Но за останалото имахме търкания.

Джак застина, пръстите му бяха все още в къдриците ѝ. Беше права. Той имаше два много ясни спомена за Фиона от преди. Единият бе за нея, лежаща гола върху одеяло под топлото лятно слънце, прасковената ѝ кожа поруменяла от страст, косата ѝ, къдреща се диво около нея, с доволна женска усмивка на устните ѝ. Той бе толкова млад и горд, че ѝ е първия и все пак бе успял да ѝ придаде такова сияние.

Другият спомен не беше толкова приятен. Стоеше в дъжда, светът бе напоен с мириса на люляк, докато четеше думите ѝ от замазаното от мастило късче хартия, гръмотевица трещеше в далечината.

Джак отказа да си спомни болката, която му бе причинила през онази нощ, или последвалите горчиви седмици и месеци. Но си беше научил урока добре — никога повече не си бе позволил да повярва в любовта или в нещо друго, което не може да се види. Оттогава животът му бе станал доста по-прост и много по-безболезнен.

Той я наблюдаваше през полузатворени клепачи, доволен, че сърцето му сега е защитено. Беше добре, че не бе разбрал как братята ѝ са се намесили в отношенията им, като са ѝ казали, че си има любовница. Истина бе, разбира се. Сега не можеше да си спомни името ѝ, твърде много жени бе имал оттогава. Започна още на

седемнадесет години. Беше негово право като независим мъж, нещо, на което родителите му биха погледнали с неодобрение, което пък го бе накарало да му се наслади повече.

Бил е луд да иска да се ожени за Фиона и го осъзна дни след разтърсващия ѝ отказ. Луд да мисли, че страстта бе достатъчна да ги преведе през моста на брака.

О, но каква страст беше. Всеки момент бе изпълнен с мисли за нея, за косата ѝ, за аромата ѝ, за начина, по който очите ѝ се присвиват, когато се смее.

Слава на Бога, накрая бе преодолял тази лудост. Решен бе да докаже, че тези стари чувства — толкова силни и непреодолими — не са били нищо повече от фантазии на един буен младеж.

Внезапно той осъзна, че най-лошото нещо, което можеше да направи, бе да остане така сгушен в леглото с Фиона. Не можеше да позволи на естествената нежност от приятната възбуда да размекне сърцето му.

Сигурно това имаше предвид под „очаквания“. Би било глупаво, ако тя започнеше да се надява на повече, отколкото бе готов да ѝ даде. Може би трябваше още от началото да ѝ изясни положението, за да не таи напразни надежди.

Смръщвайки вежди, той седна, позволявайки на Фиона да се отдръпне от него.

— Кое време е?

Тя погледна към часовника на полицата.

— Почти четири.

— Аха. Още е рано, тогава. — Той отхвърли завивките и плъзна крака през леглото.

Фиона гледаше недоверчиво, докато Джак стана и започна да събира дрехите си.

— Ти... ти излизаш?

Той не я погледна, докато обуваше бричовете си.

— Разбира се. Игралните домове никога не затварят и имам познати, които трябва да поздравя след завръщането си в града.

Сърцето на Фиона се сви.

— Ти излизаш — повтори тя с недоумение.

Той седна на стола, за да си обуе ботушите.

— Както ти предложи, може би трябва да обсъдим очакванията си. — Той се изправи и отиде до гардероба, откъдето си извади нова риза. — Обикновено имам камериер, който се грижи за мен, но мислех, че ще искаш повече уединение. Въпреки това, за да направя идванията и заминаванията си по-малко обезпокоителни, можем да те преместим в една от стаите за гости и...

— Не. — Фиона събра чаршафите около себе си и седна вдървено. — Няма да бъда захвърлена в стая за гости.

Той сви рамене.

— Както желаеш. Просто не искам да те будя. Прибирам се по различно време. Ако спиш дълбоко...

— Спя много добре — отвърна тя. — Но не мога да повярвам, че излизаш.

— И аз не мога да повярвам — каза той, завързвайки ризата си. — Обикновено се нуждая от добър едночасов сън след подобно лудуване.

Значи това бе всичко, което представляваше за него. Разбира се, че е така, каза си тя ожесточено. Това не бе истински брак, а по уговорка.

Все пак, тя не можеше да не се почувства наранена. Беше обидно той да скочи от леглото и да се запъти към града.

— Джак, надявам се... Надявам се, хората да ни мислят за щастливо женени.

Той отново отвори гардероба и избра една жилетка.

— Какво значение има какво мислят хората?

— Ако братята ми чуят слухове, че нещата между нас не вървят както трябва, може да дойдат в града. — Би отнело седмици слуховете да се доберат до Шотландия, но тя се надяваше Джак да не се сети за това.

Той застина, погледът му се спря на нея за момент.

— Нямам желание да виждам братята ти никога повече!

— А аз нямам желание те да дойдат в града. Но ако помислят, че съм нещастна, или че ти гуляеш... — Тя сви рамене.

Лицето на Джак потъмня.

— Това звучи като заплаха.

— Не е заплаха — каза тя отбранително, въпреки че пристъп на вина я накара да придърпа чаршафите малко по-близо. — Такава е

истината.

Джак свърши със закопчаването на жилетката си, после отиде да седне на ръба на леглото. Той се протегна и провря пръсти в косите ѝ.

— Братята ти така или иначе ще дойдат, ти си единствената им сестра и те са загрижени за теб.

Тя въздъхна.

— Предполагам.

— Веднъж като дойдат тук, ще следят внимателно всяко наше движение и ще ни досаждат до смърт. — Той прокара пръстите си по бузата ѝ и стигна до устните.

Тя трябваше да признае, че в думите му има истина. Не искаше братята ѝ да идват в Лондон, нито пък да се месят в брака ѝ. Само щяха да усложнят нещата. Искаше също и Джак да спре да я докосва, това също усложняваше нещата. Разсейваше я и ѝ беше трудно да мисли.

Той уви кичур от косата ѝ около пръстите си и го вдигна до устните си. Дъхът на Фиона спря в гърлото ѝ. Може би с времето щеше да се почувства по-спокойна с него. Но точно сега цялата трепереше.

Отдръпна се и косата ѝ се плъзна, освободена от пръстите му.

— Този план става все по-сложен с всяка минута.

— Простите планове често са такива. — Той отново хвана дълъг кичур от косата ѝ и леко докосна устните си с върха му. Цялото ѝ тяло все още трепереше от страстта им и лекото докосване изпрати ответен пламък през нея.

Той се усмихна.

— Но аз не бих очаквал по-малко. С теб нищо не е лесно.

Фиона не бе сигурна, че това е комплимент. Устните ѝ изтръпнаха, кожата ѝ настръхна, гърдите ѝ се стегнаха в очакване. Цялото ѝ същество жадуваше за мъжа пред нея.

Поне все още имаха страстта, а тя мислеше, че е изчезнала след толкова години раздяла. Навремето това бе опората на отношенията им — ако можеше да наречеш три объркани седмици отношения.

Все пак Фиона знаеше от горчив опит, че страстта няма да разреши проблемите им. В най-добрия случай щеше да им даде почивка от ежедневните грижи и начин да се сближат. Но това беше всичко.

Сърцето ѝ болезнено се сви. Искаше ѝ се да поговори с Калъм. Той щеше да знае какво да направи, защото имаше естествена дарба да разбира хората много добре. Но Калъм никога повече нямаше да ѝ даде съвет. Нямаше да бъде до нея, когато се нуждаеше от помощ.

— Фиона? — Мекият глас на Джак прекъсна мислите ѝ. Тя го погледна с очи, пълни със сълзи. — Мислиш за Калъм.

Тя избърса очите си с опакото на ръката си.

— Съжалявам. Просто ми се искаше да можех да поговоря с него. — Тя преглътна, опитвайки се да възвърне спокойствието си. — Не бях в състояние да обсъждам смъртта му с никого, защото братята ми и без това бяха толкова разстроени.

Топлата ръка на Джак се затвори около брадичката ѝ. Той повдигна лицето ѝ, докато погледът ѝ срещна неговия.

— Можеш да говориш за Калъм, когато пожелаеш.

Предложението на Джак утеши сърцето ѝ по начин, който не би могла да обясни. Улови ръката му между своите.

— Благодаря ти. — Срамежлива усмивка докосна устните ѝ. — Бих се възползвала от предложението ти, но не мисля, че имаш достатъчно ризи.

Джак погледна там, където тя бе хванала ръката му в своите, изражението му замръзна. Много внимателно, той се освободи и отстъпи от леглото, казвайки с доста стегнат глас:

— Много бързо ще се изсуши.

— Чувствам се като лейка. Не мога да спра да плача.

— Много неща се случиха.

Втвърдявайки сърцето си, Джак пресече стаята, за да намери палтото си. Облече се в мълчание, хвърляйки бърз поглед към Фиона с ъгълчето на околото си. Тя седеше тъжна, с издърпани чаршафи, за да покрият гърдите ѝ, с ръце, обвити около коленете ѝ, и зъби, хапещи долната ѝ устна.

Гледката на равните ѝ бели зъби върху пълното, меко късче на долната ѝ устна го възбуди безмилостно. Ако пожелаеше, имаше право да спи с Фиона — единствената жена, която...

Не, тя не бе по-различна от останалите жени, с които си бе лягал. Просто връзката им бе приключила внезапно, докато останалите му бяха дали възможност да се отегчи от тях с времето. Ако бе прекарал повече време и с Фиона, със сигурност нямаше да изпитва сега това

странно вълнение и тази неудовлетворена похот. Той намери нова връзка и застана пред огледалото. Постара се да не търси там отражението ѝ.

— Джак, къде отиваш?

— На избрано домашно парти.

Тя замълча за момент.

— А ако и аз искам да дойда с теб?

— Това не е типът забавление, на което някой води жена си.

Очите ѝ проблеснаха.

Джак не ѝ обърна внимание, приглаждайки жилетката си.

— Съгласих се на този брак, само защото бях принуден. Не съм се съгласявал да променям живота си по какъвто и да е начин. Аз съм това — той се обърна, за да я погледне — което съм.

— Знам — каза тя вдървено, с вдигната брадичка. — Просто си помислих, че може да почакаш поне един ден, преди да подновиш порочните си занимания.

Той сви рамене, обръщайки се към нея.

— Защо да чакам? Има карти за разиграване, бърбън за пиене, жени за...

Навън просветна светкавица.

— Няма да има други жени.

Той вдигна вежди, челюстта му се скова.

— Не допускам заплахи!

Тя се изчерви.

— Нямах намерение да...

— Ще го обсъдим друг път. За твое щастие, след нашето... — той почти каза „лудуване“, но се усети — упражнение, няма да бъда в настроение за друга жена. Поне не тази вечер.

В далечината тътнеше гръмотевица и тя с решително движение уви чаршафите по-плътно около себе си.

Добре. Беше ядосана. Това щеше да държи и двама им настрана от глупавите мисли, че този съюз е нещо повече от това, което е. Все пак, той не можеше да не се почувства така, сякаш току-що бе изритал коте. Потискайки странното желание да се извини, отново се обърна към огледалото.

— Все още не знаем, дали тази игра ще сполучи. Може да не да произведем този наследник. Или може би семействата ни просто ще

отхвърлят благородните ни жертви и така или иначе, ще се нахвърлят един срещу друг.

— Няма да го направят. Знам, че няма.

— Ще видим — каза той, поставяйки рубинена игла върху връзката си. Дрехите му не изглеждаха твърде измачкани, което беше цяло чудо, като се има предвид, че не бе използвал услугите на камериера.

Беше време да тръгва. Нямаше никаква причина да остава, и все пак... Обърна лице към Фиона. Погледът ѝ срещна неговия, изражението ѝ бе смесица от разочарование и неудовлетвореност.

Искаше той да остане. Знаеше го, без да има нужда да чуе думите ѝ. Не я винеше, тя беше сама в къща, която не познаваше и все още тъжна, заради смъртта на брат си.

Джак се напрегна, но си каза, че това не го интересува. Ако сега останеше, тя щеше да го очаква от него всеки път. Нямаше да ѝ позволи да го мисли за такъв какъвто не е.

— Кога ще се върнеш? — попита тя.

Той спря до камината, за да разрови въглените, превръщайки ги отново в пламъци.

— Утре. — Той върна ръжена обратно на стойката до огъня. — Спи добре. — И се запъти към вратата.

— Джак?

Спря с ръка на дръжката.

— Да?

— Наистина нямаш сърце.

Челюстта му се стегна, но не се защити.

— Мислех, че винаги си мразил това име „Блек Джак“ — каза тя. — Но сега напълно доказваш, колко ти приляга.

— Аз съм такъв, какъвто съм, какъвто бях и преди да се омъжиш за мен. И не смятам да се променям и занапред.

Очите ѝ проблеснаха.

— Аз също имах очаквания. Нямам желание да бъда изоставяна сама в тази къща през цялото време. Бих искала да видя Лондон, докато съм тук.

— Разбира се, скъпа. Сигурен съм, че кочияшът знае пътя до Антслейският амфитеатър. — Игнорирайки гневната линия на устата ѝ, той се поклони. — Междувременно, пожелавам ти лека нощ. —

Измъкна се от стаята и затвори вратата, бързо придвижвайки се до фойето.

— Милорд. — Девънсгейт стоеше в основата на стълбите.

Джак хвърли поглед към палтото, което внимателно висеше през ръката на иконома.

— Знаеше, че ще излизам?

— Вие винаги го правите, милорд.

— Да. Така е, нали?

— Да, милорд. Веднъж щом, ъ-ъ... — Погледът на иконома се отклони нагоре по стълбите, после се върна обратно, а високите му скули леко се оцветиха. — Веднъж щом се събудите от дрямка, вие неминуемо излизате до някой от клубовете си, оставяйки компанията си да спи.

— Не бях осъзнал, че съм толкова предсказуем.

— Ние всички робуваме на навика, милорд. — Икономът помогна на Джак да облече палтото си.

— А моят навик е да посещавам игралните домове и да купувам подаръци на неподходящи жени — каза Джак. — Какъв прекрасен комплект навици, наистина!

Тътенът на гръмотевица прозвуча в далечината, а бурният вятър свиреше толкова остро, че разтропа тежката врата.

Джак изпрати мрачен поглед нагоре по стълбището, преди да закопчае палтото си до врата.

— Ще имам нужда от шапка, Девънсгейт. Усещам, че ще се разрази буря.

— Това е невъзможно, милорд. Бях навън по-рано, беше ясно...

Проблясък на светкавица освети фойето, преди да се изгуби в силния трясък на гръмотевица.

— Небеса! Това звучи заплашително.

Беше заплашително. Девънсгейт просто не знаеше колко много.

Джак си пое дълбоко въздух, познатият мирис на люляк гъделичкаше носа му. Проклетата Фиона. Той постави шапката си решително на главата. Щеше да излезе и да прекара добре, независимо от всичко. Какво беше малко дъжд, все пак?

— Какъв лош късмет, да завали точно сега — каза Девънсгейт, гледайки предните прозорци с опасение.

— Това е начинът, по който ми вървят нещата напоследък. Лошо. Много лошо.

— Много пъти съм чувал, че водите очарователен живот, милорд. Има много хора, които ви завиждат.

И защо не? Той имаше богатство, имоти и неограничени възможности да прави каквото си иска. Беше наистина късметлия. Но защо се чувстваше, сякаш стои на ръба на скала, а силен вятър го тласка неумолимо към пропастта?

Погледът на Джак се зарея покрай иконома, отново нагоре по стълбите до сянката на вратата на спалнята. Дълго време стоя така, гледайки натам. После, мърморейки проклетия, се обърна на пети и тръгна към чакащата го карета.

ГЛАВА 7

Бялата вещица беше свикнала да вижда хубави мъже, но не и толкова красиви като МакЛийн. Да, красиви бяха тези момичета и момчета МакЛийн.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Престън Хаус бе разположен в покрайнините на Мейфейър. Построен от бели тухли и декориран с изящни месингови аплици и украси, той бе скромно елегантен като вечерните партита и соарета, на които лорд и лейди Престън бяха домакини. Мястото беше любимо на висшето общество, а за твърде безразсъдните гости завършваше със спокойна закуска.

Тази вечер Джак едва виждаше ярките светлини на къщата от силния дъжд, който биеше яростно по покрива на каретата му.

Кочияшът едвам стигна до вратата и Джак изскочи навън, без да изчака лакея да се появи. Дъждът го шибаше безмилостно, докато бързаше по стълбите, свел глава срещу свирепата атака. Накрая стигна портала защитен от дъжда под големия навес.

Проклета да е Фиона, заради този порой! Знаеше, че е тя, слабият аромат на люляк разпали гнева му. Как смееше да се опитва да го разубеждава да си търси забавления? Това просто щеше да го настърви още повече да се наслаждава на свободата си и колкото по-рано тя осъзнаеше това, толкова по-добре за всички.

Все още мърморейки на себе си, Джак свали палтото си и го изтръска.

Лакеят отвори вратата веднага.

— О, лорд Кинкейд. Добре дошли в... — човекът съзря пороя и замига очевидно шокиран.

Джак се обърна. Не просто валеше, дъждът наистина се изливаше върху листата.

— Кога започна да вали? — попита лакеят с безизразен глас.

После се усети и се изчерви.

— Съжалявам, сър! Преди малко не валеше и... — Той рязко млъкна със зинала уста.

Джак проследи погледа на мъжа. Каретата му се движеше надолу по алеята и конете се отдалечаваха в тръс. Дъждът намаляваше. Бурята идваше от един плътен черен облак, надвиснал точно над каретата.

Лакеят примигна.

— Никога не съм виждал подобно нещо!

Джак погледна нагоре към вече ясното небе. Луната грееше спокойно, звездите блестяха. Той стисна зъби и бутна палтото си в ръцете на слугата.

— Летните бури са дяволски непредвидими. — Той мина покрай него и влезе в игралния дом.

Следващия път, когато видеше Фиона, щеше...

Той се намръщи. Щеше какво? Тя нямаше пълна власт над дъжда, нали? Трябваше да разбере как точно работи това семейно проклятие. И ако тя беше в състояние да го контролира по някакъв начин, той също щеше да има думата по въпроса.

Друг слуга поздрави Джак във фойето и учтиво го попита дали иска обичайния си бърбън и дали ще вечеря. Това вече бе по вкуса му и той възпитано се съгласи, въпреки, че имаше смътно и неприятно усещане, че не помнеше имената на слугите, независимо от честите си посещения в този дом. Фиона щеше да го гълчи за това.

Изпъна гръб. Очакванията на Фиона бяха напълно нереалистични. По-лошо, те стояха на пътя на неговите забавления. Незнанието беше в голяма степен и удобство. Животът му бе много пощастлив, когато не мислеше за Фиона и нейните чувства.

Въпреки късния час, от главния салон се носеше смях и звуци от игра на карти. Джак влезе вътре и бе посрещнат от успокояващото дрънкане на чаши и сладкия мирис на цигарен дим.

Спря се и улови погледа на нежна руса красавица в другия край на стаята, която веднага се отправи към него.

Лусинда Федърингтън изненада обществото преди дванадесет години като дебютантка и нейната руса прелест върна на мода блондинките измежду орляка от тъмнокоси красавици. На крехката възраст от осемнадесет години, тя плени погледа и в крайна сметка сърцето на Пол Федърингтън, един от най-богатите мъже в Англия. След четири години брачни окови, Лусинда бе във възторг от факта, че политическите амбиции на лорда го направиха посланик в далечна Индия. Изплака очите си, молейки го да ѝ позволи да не го придружи, защото климатът щял да се отрази пагубно на здравето ѝ. Дори обеща да доведе една стара, оглушала и полусляпа братовчедка като придружителка, за да гарантира благоприличието си. Лорд Федърингтън потегли на път уверен, че съпругата му ще се държи благопристойно и с надежда да се връща често и да я посещава.

Лусинда бе развила афинитет към богати мъже и не бе чудно, че Джак се ползваше с нейното благоволение. Той настина беше богат, но притежаваше и куп други качества, които го открояваха от останалите ѝ обожатели. Качества, които той добре бе използвал същата тази вечер с Фиона. Джак се усмихна леко. Уменията му бяха оставили съпругата му задъхана и зачервена от удоволствие.

Тази мисъл го обърка. Никога преди той не бе изгарял от такава пламенна страст. При целия си опит никога не бе изпадал в такава безпаметна...

Джак си наложи да се върне в настоящето. Бе дошъл тук, за да си възстанови самообладанието, а не да се поддава на огъня, който с Фиона бяха запалили. Да си възвърне баланса, а не да бъде обладан от пламенните ласки между него и съпругата му.

— Ах, Джак! Ето къде си бил. — Лусинда почти мъркаше, докато приближаваше, едно видение в бледосиня коприна и бяла дантела и разнасящ се аромат на рози от бялата ѝ кожа.

Тя му се усмихна и пъкна ръцете си в дланта му, притискайки гърди към него.

— Не очаквах да те видя толкова скоро.

— Скъпа моя Лусинда, бях в леглото ти само преди четири дни. Със сигурност си спомняш. През нощта, когато мъжът ти се върна и ти ми заповяда да си тръгна през прозореца.

Усмивката ѝ избледня за момент, очите ѝ изучаваха лицето му, за да доловят недоволство. Но нищо в изражението му не ѝ помогна,

затова се засмя и каза:

— Бедният Федърингтън! Той се прибра само за един ден, преди да бъде призван в Дувър за среща с лорд Бърлсън. — Тя му се усмихна хитро. — Ако знаех, че ще си тръгне толкова бързо, щях да поискам да отседнеш в кръчмата, за да се видим веднага щом си замине.

Джак погледна към щедрите гърди на Лусинда и зачака да усети привличане, някаква топлина. Но нищо не се случи.

Ако пред него стоеше Фиона с гърди едва покрити от мека коприна под ръцете му, щеше да я вдигне, да я хвърли през рамо и да я занесе до каретата, за да потуши надигащата се в него страст. Но сега само поклати глава, опитвайки се да спре блуждаещите си мисли.

— Джак — гласът на Лусинда звучеше несигурно. — Какво ти е? Гледаш... ме по много странен начин.

Той се намръщи.

— Съжалявам, мислех си за нещо друго.

Лицето ѝ се скова и в очите ѝ се появи опасен блясък.

— За какво? Или трябва да попитам, за кого?

Собственическата нотка в гласа ѝ го стресна. Погледна я за миг и отърси ръката ѝ от рамото си.

— Мислите ми са си само мои. Ще ги споделям с когото си пожелаеш. — За момент погледът ѝ пламна и той си помисли, че ще избухне. Но нещо в неговото изражение я накара да преглътне дръзкия отговор. Тя се усмихна плахо.

— Съжалявам, не намерих, че ми дължиш нещо.

Тя поруменя от мълчаливия му укор. Взря се в него с големите си сини очи, а гласът ѝ прозвуча смирено:

— Джак, само се шегувах. Това е от топлината и късния час. — Тя се усмихна чаровно пърхайки с мигли. — Изгладняла съм, а закуската е най-рано след два часа.

Той се усмихна леко.

— Прекалено си разглезена.

— Може би. — Тя се притисна още веднъж към него, пълните ѝ гърди се отъркаха в ръкава на палтото му. — Повечето мъже се обиждат, ако не забележа отсъствието им.

— Аз не съм като повечето мъже. — Фиона първа би го потвърдила, макар и не като комплимент.

Лусинда прокара ръка по рамото му, след това погледна нагоре към него, пърхайки с мигли.

— Може би трябва да си тръгваме. Федърингтън ще отсъства от дома още няколко дни. Можем да вземем каретата ти и...

— Не. Не можем да вземем каретата ми.

Лусинда примигна от този изблик на ярост. Челюстта на Джак се стегна.

— Покривът тече.

— Но... навън не вали.

— Разрази се буря, когато пристигнах.

— Колко странно. Аз дойдох само преди час и времето беше прекрасно.

Да, но това беше, преди да ядосам Фиона. Изведнъж Джак почувства осезателна нужда да се отдалечи от Лусинда. Сгрещи като дойде. Нямаше да има друга жена за него, не и преди да разреши проблемите си с Фиона. Освен това, чарът на Лусинда вече бе избледнял.

— Джак, какво не е наред?

— Нищо. Просто не съм в настроение за разговори. — Още веднъж се освободи от досадните ѝ ръце. — Надявам се, че ще намеря свободна маса, за да поиграя малко.

Бузите ѝ поруменяха непристойно, устните ѝ се присвиха.

— Внимавай, Джак. Чувствам се пренебрегната и това не ми харесва. — Гласът ѝ затрепери от възмущение.

Джак не я бе виждал в такава светлина и откровено казано, не му допадна.

— Скъпа моя, нашата връзка съвсем не е обвързваща. Всъщност, знам, че посещаваш и сър Мелкинридж. — Джак погледна многозначително диамантената огърлица на бялата ѝ шия. Тя сви рамене, без дори да се изчерви.

— Само от време на време.

— Можеш да го имаш с моята благословия. Просто не се преструвай, че между нас има нещо. Ние сме само взаимно доставящи си удоволствие приятели, нищо повече.

Лусинда за малко да ахне от ледения му тон. Не беше очаквала да го види тази вечер. Той беше непредвидим и бе невъзможно да отгатнеш кога и къде може да се появи. Но тя намираще това му

качество за пленително и подозираше, че е една от многото причини да си мисли, че се влюбва в него.

Тя имаше всичко, което една жена може да желае — собствено състояние, възхищението на множество мъже, нежелан, но често отсъстващ съпруг, няколко прекрасни къщи. И все пак нещо липсваше. Не знаеше какво, докато не срещна Джак Кинкейд. Погледна крадешком силната му изсечена челюст, тъмната му кестенява коса, познатата извивка на устните му и потръпна. Нито един от многобройните ѝ любовници не я бе докосвал, не я бе вълнувал така, както Джак Кинкейд. Имаше нещо загадъчно в него — беше някак недостъпен и безразличен.

Цял живот Лусинда бе получавала всичко, което пожелае. Джак бе различен и това правеше живота опасен и вълнуващ. Странното бе, че колкото повече той се отдръпваше, толкова по-силно привлечена се чувстваше тя. Неговото внимание дори сега бе насочено към масите за игра. Леден страх обзе сърцето ѝ. Дали не бе направила нещо, за да го загуби завинаги? Той изглеждаше разстроен, когато го накара да си тръгне през прозореца. Дали не бе наранила гордостта му?

— Джак, може би трябва да кажа на Федърингтън за нас, за да можем...

— Не ставай смешна. Ще му кажеш ли също така и за Мелкинридж и за другите?

Тя се изчерви.

— Не, разбира се, че не. Просто си мислех, колко ужасно бе да си тръгнеш по такъв начин. Боли ме като се сетя.

Очите му потъмняха, непозната мисъл мина през главата му.

— Беше малко болезнено. — Потайна усмивка докосна устните му. — Но само в началото.

Какво искаше да каже с това? Тя го наблюдаваше внимателно. Имаше нещо различно в него. Какво ли?

— Джак, дали...

— О, Кинкейд — чу се дълбок глас. — Не очаквах да те видя тук. — Лусинда се вдърви, когато висок, елегантно облечен мъж с тъмна коса и сини очи взе ръката ѝ и галантно я целуна. — И прелестната Лусинда Федърингтън. Радвам се да ви видя.

Джак кимна, изненадан, че всичките му познати са му неприятни тази вечер.

— Кембъл.

— О, Блек Джак! Не съм те виждал от цяла вечност.

Веждите на Лусинда се повдигнаха.

— О, да, Блек Джак. Чудя се откъде се е появил този прякор? — Хладният ѝ глас подсказваше, че вече знае.

Кембъл се усмихна, а погледът му не се отделяше от Джак.

— О, още от детските му години. Майка му го нарекла така, когато бутнал доведения си баща по стълбите на великолепно име Кинкейд.

— Не си спомням — отсече Джак.

Кембъл сви рамене.

— Така си го спомням аз, но както и да е. Името си остана през годините, което е доста показателно.

Преди да навърши пълнолетие, двамата бяха приятели. Но с годините, тласкан от амбицията да възвърне величието на рода си, Алън започна да колекционира имоти така, както другите мъже събираха кутии с емфие и бе стъпкал не малко хора по пътя си.

Кембъл се поклони на Джак, но погледът му се задържа на Лусинда. Той не му обърна внимание. Всеки мъж в залата бе очарован от нея и знаеше, че може да я има. Джак откри, че предпочита по-непредсказуеми жени.

— Изглеждате прелестно — каза ѝ Кембъл.

Тя оттегли ръката си и я сложи на ръкава на Джак.

— Как си тази вечер, Кембъл? Вярвам, че имаш късмет.

Мъжът присви уста.

— Кога ли Кембъл са имали късмет? Разбира се — той плъзна ироничен поглед към Джак — нашият късмет е нищо в сравнение с този на МакЛийн. Джак, познаваш семейство МакЛийн, нали?

— Познавам ги — каза Джак кратко.

— Разбира се. — Погледът на Кембъл попадна върху ръката на Лусинда, лежаща на рамото на Джак. — Между другото, Кинкейд, забравих да ти честитя.

— Да му честитиш? — Лусинда премести поглед от Джак към Кембъл. — За какво?

— За сватбата му, разбира се.

Ръката на Лусинда се стегна конвулсивно и ноктите ѝ се забиха в ръкава му.

Джак погледна студено Кембъл. В очите на Лусинда се четяха шок и недоверие.

— Ти си се оженил?

— Да. — Каза Джак, виждайки покрусеният ѝ поглед. Мили Боже, помисли си, нима я е грижа за мен? Никога не бих повярвал в подобно нещо. — Съжалявам.

— Аз също. — Сопна се тя и пусна ръката му.

— Трябваше да ти кажа по-рано, но...

— Коя е тя? — Попита Лусинда с невъзмутим глас.

Поради някаква причина той чувстваше, че не бива да споменава името на Фиона на това място и пред тези хора.

— Няма значение.

— Какво не е наред, Джак, приятелю? Срамуваш ли се? — Кембъл се усмихна на Лусинда. — Мисля, че аз мога да отговоря на въпроса ти.

Джак му хвърли гневен поглед. Копелето направи достатъчно. По дяволите! Трябваше да каже на Лусинда за брака си още в секундата, в която прекрачи прага. Но може би така бе по-добре, сега му беше бясна и така щеше да сложи край на връзката им по-бързо. Макар, че Кембъл искаше да му навреди, всъщност му правеше голяма услуга.

— Името на дамата е Фиона МакЛийн — каза Кембъл.

— Никога не съм чувала за нея — отбеляза Лусинда.

Кембъл сви рамене.

— Живяла е уединено.

Джак го погледна с безразличие.

— Не знаех, че бракът ми е станал всеобщо достояние.

— Тази вечер се върнах от имението си в Шотландия. Тъй като моят камериер е брат на прислужница от горните етажи в имението МакЛийн... — Кембъл се усмихна. — Излишно е да споменавам, че твоето име бе в устата на всички. Чух, че братята на дамата не са много доволни от случилото се.

Джак хвърли бърз поглед към Лусинда, която стоеше като истукан и очите ѝ горяха безмилостно. Все пак се овладя и спокойно рече:

— Джак, трябва да ни кажеш всичко за сватбата. Сигурна съм, че е била грандиозна.

Само, ако знаеше.

— Не беше кой знае какво.

Кембъл се подсмихна леко.

— Недей да криеш. Чух, че било доста романтично. — Наведе се към Лусинда и каза с тих глас. — Той буквално открадна прелестната Фиона под носа на братята ѝ, достоен подвиг, наистина. — Кембъл се усмихна сковано. — Естествено, с жена като Фиона, кой може да го упрекне? Аз самият бих се преборил с няколко дракона, заради съпруга като нея.

— Значи е красавица? — гласът на Лусинда прозвуча глухо.

Джак погледна към Кембъл.

— Откъде познаваш Фиона?

Кембъл сви рамене.

— Навремето и аз бях омагьосан. Братята ѝ щяха да ми откъснат главата за това, че съм се осмелил да говоря с нея насаме. Все пак ме наказаха достатъчно. След като си тръгнах над дома ми валя две седмици.

— Валя? — Лусинда се намръщи.

— О, да. Семейство МакЛийн е прокълнато. Те могат да предизвикат дъжд, буря, мълнии. Но не могат да се контролират. Аз ги ядосах, оттам и дъжда.

— Не вярвам в подобни глупости — присмя му се Лусинда.

Кембъл погледна към Джак със самодоволна усмивка.

— Сега, като се позамисля и ти ми изглеждаш малко подгизнал, приятелю.

Със стиснати челюсти, Джак срещна погледа на Кембъл.

— Къпах се, преди да дойда.

Кембъл смръщи устни.

— Имам чувството, че ако човек измисли начин да контролира проклятието, може да натрупа цяло състояние.

Джак смръщи чело.

— Тогава силата му ще престане да съществува и няма да бъде проклятие.

— Така ли мислиш? Разбира се, всички те трябва да извършат своите добри дела.

— Какви дела? — попита Лусинда.

— За да разрушат проклятието, всички членове в семейството трябва да извършат някакво добро дело. Лично аз не виждам, как ще се случи това. Братята на дамата не са с нежни сърца.

— Аз ги намирам за доста приятни — каза Джак с усмивка, въпреки че си представяше как забива юмрука си в лицето на Кембъл. — Предполагам, че затова сега аз съм член на семейството им, а не ти.

Кембъл се наежи.

— Ако знаех, че дамата може да бъде убедена, щях да съм по-настойтелен.

Мисълта за това вбеси Джак, макар че не го показва.

— Ще предам на моята прелестна съпруга думите ти. Сигурен съм, че това ще я развесели безкрайно.

Кембъл престъпи напред, но се усети и се насили да се усмихне.

— Не се и съмнявам. Разбира се, тя все още не е имала време да опознае добре съпруга си, нали? Скоро ще разбере. — Кембъл присви очи. — Тя срещна ли се с очарователната Лусинда? Или пазиш изненадата за по-късно?

— Кембъл! — Изсъска Лусинда, а цветът по бузите ѝ стана по-наситен. — Достатъчно!

Джак изведнъж се почувства изморен от всичко това. Мислеше, че флиртовете са солта на живота, но сега всичко му се струваше скучно и уморително.

Обърна се към Лусинда.

— Мисля да се присъединя към масата за фаро. Има свободно място. — Поклони ѝ се, след това кимна на Кембъл. — Приятна вечер.

През следващите няколко часа игра без прекъсване, наливайки се с уиски. Лусинда го наблюдаваше от другия край на стаята, но това не го интересуваше. За него връзката им бе приключила.

Този, който го вбесяваше, бе Кембъл, защото бе седнал на съседната маса и разговаряше с джентълмените от двете си страни, хвърляйки чести погледи към Джак.

Още утре целият град щеше да научи за брака му с всички подробности, включително и за „способностите“ на Фиона. Никой нямаше да повярва, разбира се, но със сигурност щяха да продължат да търсят потвърждение.

Каква бъркотия?! Ако скриеше Фиона, само щеше да увеличи слуховете. Единственият му изход бе да я представи в обществото,

колкото може по-бързо. Което означаваше, че ще трябва да посещава всички тези скучни събития, които всячески се опитваше да избягва.

По дяволите! Започваше да осъзнава, колко се бе променил животът му.

Ярка светлина събуди Фиона и тя се огледа в непознатата стая. О, да. Намираще се в Лондон. С Джак. Но леглото беше празно. Надигна се несигурно и погледна часовника. 9 часа, а Джак го нямаше. Проклет да е! Тя отметна завивката и пропълзя до края на леглото. Движението предизвика тъпа болка в напрегнатите ѝ мускули, напомняйки ѝ колко божествено беше да се люби със съпруга си.

Спусна крака от ръба на леглото и притисна една възглавница към себе си. Божествено!

Сега трябваше да се изправи лице в лице с една друга страна на брака си, липсващият ѝ съпруг.

— Това няма да го бъде — обяви Фиона. — Не дойдох в Лондон, за да спя сама.

Босите ѝ крака потънаха в мекия килим. Дрехите ѝ лежах на пода, бъркотия от муселин и коприна, на чийто връх се мъдреха ботите ѝ. Тя се намръщи, роклята ѝ бе цялата изпомачкана. Въпреки това, нямаше голям избор. Събра дрехите си и отиде до умивалника, поставен в ъгъла на стаята. Изми се, колкото бе възможно и се облече, след което вдигна косата си.

Отвори скърцащата врата, после спря и се послуша, чудейки се, къде може да намери нещо за закуска.

Чуваше шума от каретите навън, виковете на кочияшите, лая на кучетата, продавачите, предлагащи своята стока — нормалните улични звуци на града. Дочу тих шум от вътрешността на къщата и приглади роклята си, доколкото това бе възможно.

Тъкмо пристъпи на стъпалата, когато една закръглена дама, облечена в спретната рокля на икономка в сиво и бяло, дойде от фойето. Фиона я позна от предната вечер и я поздрави.

— Добро утро.

Жената препречи пътя ѝ, а лицето ѝ излъчваше неодобрение.

Фиона спря. С нищо не бе заслужила този поглед. Тя я гледаше, сякаш...

Изведнъж се усети. Джак не я бе представил на прислугата, когато пристигнаха снощи, внесе я в къщата и веднага се качиха в

неговата стая. Сигурно всички я мислеха за лека жена.

Фиона стисна юмруци. Проклет да е Джак, че я остави сама! Добре тогава, значи трябваше да се справи без негова помощ. Вдигна гордо глава, слезе по стълбите и кимна любезно на икономката.

— Търся лорд Кинкейд.

Жената вирна брадичка.

— Ако не ви е казал къде отива, значи това не ви засяга.

Фиона изпъна гръб.

— Страхувам се, че ме засяга, тъй като е мой съпруг.

Икономката я зяпна:

— Какво?

И втора глава да ѝ беше израснала, едва ли щеше да предизвика по-голям шок.

— Аз съм лейди Кинкейд.

В края на фойето се отвори врата и от една от стаите се появи висок мъж с купчина изпрано и сгънато бельо в ръце.

— Мисис Тарлингтън, надявам се, че това е... — той спря, когато видя Фиона. — О, съжалявам. Не ви видях, простете ми мис...?

— Лейди Кинкейд.

Икономът примигна, а след това се поклони.

— Добро утро, милейди. Аз съм Девънсгейт, икономът на Негова светлост.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — отвърна Фиона. — Търся Негова светлост. Знаете ли къде е?

Мисис Тарлингтън изсумтя, но не каза нищо повече. Фиона погледна икономата.

— Негова светлост излезе скоро след като пристигнахме. Мислех, че ще се прибере досега, но все още го няма. Освен, ако не закусва?

Икономът прочисти гърлото си.

— Негова светлост не закусва, поне не преди обяд и то само, ако се прибере в къщи навреме, което е рядкост.

— Разбирам — каза Фиона.

— Да, милейди. Не е необичайно Негова светлост да прекара цяла вечер навън.

Това щеше да се промени, тя не можеше да си представи, че подобен начин на живот е здравословен. Обърна се и улови

отражението си в едно от големите огледала в коридора. Роклята ѝ бе отчайващо измачкана, а косата ѝ едва се държеше от няколкото останали ѝ фиби. Фиона се изчерви. Спомни си, че няма други дрехи и се обърна към иконома.

— Преди да тръгне, Негова светлост даде ли някакви разпореждания относно мен?

— Не, милейди. Поиска да докарат каретата и тръгна. Икономът я погледна извинително. — Обикновено, когато Негова светлост има гости, ни предупреждава да не безпокоим дамата и да се погрижим тя да се прибере безопасно до дома си. Но за Вас нищо не разпореди.

— Мисис Тарлингтън, моля изпратете вода за баня по някой от камериерите и пратете някой да дойде да ми помогне с косата и роклята ми. Бях принудена да напусна бързо дома си и не нося нищо друго със себе си, затова роклята ми трябва да бъде почистена и изгладена.

Устните на икономката изтъняха, но Фиона се обърна към иконома.

— Девънсгейт, моля ви, изпратете една табла в стаята ми. Само чай и препечена филийка.

— Да, милейди. Нещо друго?

— Да, искам да изпратя бележка до Негова светлост. Знаете ли къде може да е?

Изражението на иконома замръзна.

— Мога да опитам да го открия — каза той предпазливо.

— Отлично. Моля ви, пратете му следното съобщение. Кажете на лорд Кинкейд, че съпругата му желае той да се прибере в къщи и ако не направи усилие скоро да си дойде, тя сама ще го доведе.

Девънсгейт пребледня, но за първи път широката уста на мисис Тарлингтън се разтегна в неохотна усмивка.

Фиона се обърна към стълбите.

— Ще очаквам банята и прислужницата незабавно. Закуската може да почака. — Спря на най-долното стъпало. — Всъщност, нека закуската бъде за двама. Сигурна съм, че Негова светлост няма да губи време и ще се прибере незабавно вкъщи.

Време беше някой да въведе ред в тази къща. Чувствайки се по-добре, Фиона се качи бодро по стълбите.

— Добре, добре! Негова светлост има съпруга! — каза мисис Тарлингтън.

Девънсгейт проследи Фиона по стълбите със зяпнала уста.

ГЛАВА 8

Не си мислете, че МакЛийн е останал безразличен. Напротив. Един-единствен поглед към Бялата вещица и той бил покосен от любовта. Но МакЛийн са си такива, нали знаете. Влюбват се само веднъж, но, ах, каква любов!

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Милорд?

Джак погледна към лакея, появил се сякаш от нищото.

— Да?

— Милорд, нося съобщение за вас. — Лакеят хвърли поглед към масата, после обратно към Джак. — Важно съобщение.

Джак огледа замаяно стоята, леко изненадан, че компанията е силно оредяла.

— Кое време е? — попита той.

— Почти десет часа, сър.

Джак се вгледа в него и разпозна ливреята.

— Ти си един от служителите ми?

Лакеят въздъхна с облекчение.

— Да, милорд.

— Добре тогава, какво е съобщението?

Лакеят отново погледна към другия джентълмен, после се наклони към ухото на Джак.

— Това е поверително съобщение, милорд.

— О! — каза херцогът на Девъншир, доливайки своята чаша и тази на Джак с бренди. — Поверително съобщение, така ли? Тогава

непременно го кажи!

Лакеят погледна умолително към Джак.

— Може би трябва да отидем в преддверието?

— Не, за Бога! — каза Джак. — Аз печеля!

Херцогът кимна.

— Прав е. Той печели.

Лорд Кенелсуърт поклати глава.

— Да! Не може да си тръгне с всичките ни пари.

— И с новата ми скъпоценна катарама — каза херцогът.

— Моля ви, сър — каза прислужникът в ухото на Джак, изражението му ставаше все по-отчаяно. — Нека да излезем.

— Не мога — каза Джак. — Ще се намокря.

Лакеят примигна.

— Но... навън грее слънце.

— Има ли значение, дяволите да го вземат! — озъби се Джак. — Просто ми предай съобщението и да приключваме с това!

Лакеят прехапа устни.

— Но, милорд... едва ли бихте желали да го съобщя пред джентълмените.

— Охо! — Лорд Кенелсуърт вдигна поглед от картите си. — По-добре се пригответи, Кинкейд... Започва се!

Джак го погледна объркано.

— Кое се започва?

— Имаш нова съпруга, нали?

Джак кимна.

— И я остави вкъщи — възкликна Девъншир. — Сега лакеят ти е тук и твърди, че има поверително съобщение за теб.

— Е, и?

Лорд Кенелсуърт поклати глава.

— Нищо ли не разбираш? Горкият нещастник! Трябва ли да ти обясняваме?

Джак усещаше, че пропуска нещо важно, но не беше в състояние да се съсредоточи.

— Няма да е зле!

— Милостиви Боже, Кинкейд! — каза херцогът. — Очевидно е, че любящата ти съпруга иска да си отидеш вкъщи. Сега! Ето защо е изпратила този млад приятел да те прибере.

Кенелсуърт хвърли картите си на масата.

— Аз приключих тук, така или иначе.

— Бедният Джак — Девъншир поклати печално глава и също хвърли своите.

Джак стовари картите си на масата, а след това придърпа печалбите към себе си.

— Вие грешите. Фиона не би ме повикала вкъщи.

Кенелсуърт прибра монетите от масата в джоба си.

— Мисля, че грешиш, Кинкейд. Попитай момчето за съобщението.

Джак погледна към него.

— Много добре, кажи ни съобщението си.

Лакеят си пое дълбоко дъх.

— Съобщението е от жената, която оставихте в къщата. Тя казва, че е ваша съпруга...

— Аха — каза Кенелсуърт и се ухили широко.

— Знаех си! — изкикоти се Девъншир.

— Нейно благородие помоли да се приберете вкъщи възможно най-ско...

— Ха! — Кенелсуърт удари силно с ръка по масата и разля брeндитo по покривката. — Трябваше да се обзаложим! Хайде, Девъншир. Да отидем до „Уайтс“ за закуска?

Херцогът кимна, изправи се трудно на крака и двамата се заклатушкаха към вратата, подпирайки се рамо до рамо за опора.

— Милорд, да повикам ли каретата?

Джак се намръщи. Проклетата подгизнала карета.

— Не. Мисля да се прибера пеша до вкъщи.

Той се изправи и натъпка в джобовете си няколко банкноти.

— Можеш да ме придружиш, ако искаш.

— Да, сър — отговори той, макар да не изглеждаше особено щастлив.

Половин час по-късно те стигнаха до къщата. Джак се олюля, когато ботушът му се удари в облия камък на бордюра.

Лакеят незабавно се хвърли да му помогне, но Джак възрази, като махна с ръка.

— Благодаря, но мога да вървя и сам.

Лакеят се поклони.

— Да, милорд.

Той отстъпи от пътя му, но не се отдалечи прекалено много, така че да може да хване ръката на Джак, ако се препъне отново.

Джак забеляза това, но реши да прояви великодушие. Момчето нямаше вина, че не разбира необикновената му способност да пие и това да не му въздейства особено.

Пое дълбоко дъх, приглади размъкнатото си сако и пое по пътя си. Препъна се само още веднъж, но успя да се улови за парапета. Лакеят посегна да го хване, но се отдръпна назад, правейки се, че не е забелязал нищо.

— Не паднах — каза Джак и внимателно погледна към него.

— Не, милорд — отговори незабавно той. — Не паднахте.

Джак се ухили с абсурдно задоволство.

— Ти си добър човек... хм... Чарлс?

— Аз съм Питър, милорд. Чарлс работеше тук преди мен.

— А, да. Нисичкият човек с тъмната коса.

— Да, милорд.

Фиона мислеше, че той е груб и коравосърдечен, защото не отделяше време да опознае служителите си. Е, щеше да ѝ покаже. Щеше да разбере какво се е случило с Чарлс и да я изуми с осведомеността си.

Наистина, Кенелсуърт и Девъншир много грешаха — цялата тази работа с брака не беше толкова трудна. Всичко, което трябваше да направи, бе да промени поведението си в някои отношения, но с това щеше да спечели много. И определено щеше да преодолее досадния навик на Нейно благородие, да си мисли най-лошото за него.

Джак се обърна към лакея.

— Е, ь-ь... Питър, защо Чарлс напусна работата си?

Лакеят го погледна объркано.

— Защото искаше да се ожени за Джейн, милорд. Тя работи в дома на сър Броутън.

— О, така ли? И кога е щастливият ден?

— Ща... щастливият ден, милорд?

Джак си пое дълбоко дъх и произнесе всяка от думите с голямо внимание.

— Сватбата. Кога е?

Лакеят тихо преглътна.

— М-милорд, Чарлс напусна преди три години. Той и Джейн вече имат дете, което наскоро навърши две годинки.

Джак примигна.

— Значи... ти работиш за мен оттогава?

— Не, милорд.

Джак се успокои малко.

— От колко време работиш за мен?

— Дванадесет години, милорд.

Джак се ококори.

— Дванадесет? Но ти каза, че едва наскоро си станал лакей!

— Да, милорд. Преди това работих под ръководството на вашия главен коняр, мистър Лачни.

— Знаех си! — каза Джак, доволен от този факт. — Затова не те познах. Вероятно не сме се виждали често, щом си работел в оборите.

— Всъщност, милорд — каза Питър с отчаяно изражение — виждах ви всеки ден. Придружавах ви по време на езда, откакто навърших дванадесет години.

Джак го изгледа втренчено.

— На колко години си сега?

— Двадесет и четири, милорд.

Милостиви Боже! Човекът му беше придружител от девет години и негов лакей от три, а Джак не си спомняше нищо. Може би — просто може би — Фиона беше права и той пренебрегваше своите служители.

Господи, нуждаеше се от питие. Не можеше да мисли за друго в момента.

— Благодаря ти, Питър.

Лакеят се поклони.

Джак погледна през портала към входната врата. Тя щеше да бъде отворена от друг лакей, с когото работеха още много други слуги, всеки от които имаше име, което Джак не знаеше.

— По дяволите! Ще се нуждая от проклет списък, за да запомня всеки от тях. — Той потърка челото си и си пожела да не беше пил последната чаша бренди, чувстваше се замаян. Е, наглата му женичка щеше да си го получи, задето бе толкова съблазнителна и изпращаше порои подире му.

Трябваше да хапне нещо. Трудно му бе да се справи с толкова много магии на празен стомах. Джак спря накрая на стъпалата с ръка

върху парапета. Оставаше да отвори вратата, но не беше сигурен, че идеята е добра.

Размишляваше върху възможните варианти, когато дълбок глас с наситен шотландски акцент каза:

— О, я виж кой е тук?

Друг глас, още по-дълбок, отговори:

— Това не е кой да е, а именно поквареният Джак Кинкейд, пияният негодник, който отмъкна сестра ни.

Джак въздъхна и обърна поглед към небето. Дали Господ му беше ядосан? Затова ли продължаваше да го подлага на тези изпитания?

— Да — отвърна отново другият глас. — Точно той е. Хайде, виж му сметката по-бързо. Гладен съм, а в кръчмата предлагат топли сладкиши.

— Ще потърпиш малко — каза другият. Звучеше, сякаш някой току-що бе счупил кокалчетата на пръстите му.

Джак се обърна, все още сграбчил с една ръка парапета. Братята на Фиона, всичките четирима, стояха на пътеката, а той беше пиян като свиня.

Затвори очи и отправи кратка, гореща молитва. Когато ги отвори, те бяха все още там, и четиримата очевидно ядосани.

Нямаше друг избор, освен да говори с проклетниците. Джак върна крака си обратно на стъпалата и тръгна надолу, придържайки се към парапета, като се надяваше, че няма да забележат, как светът бавно се накланяше на ляво.

Сутрешното слънце обгръщаше братята на Фиона в златисти сияния, сякаш те бяха Габриел и неговите архангели, дошли да потърсят възмездие.

Но, ако Джак знаеше нещо за МакЛийн, то това бе, че единственият ангел в семейството им сега спеше в леглото му.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Може и да бяха бесни, но това не променяше нещата. Фиона беше негова. И нямаше да направят нещо, с което да унижат или засрамят сестра си.

Тази мисъл му даде кураж. Джак погледна косо към ярките слънчеви лъчи, изпсува и се премести от другата страна на стълбището, така, че слънцето да не свети в очите му.

Огромният ръст не беше достатъчен, за да опише братята на Фиона. Те бяха масивни, с изпъкнали мускули и дебели вратове. Всички бяха тъмнокоси като Фиона, с изключение на Дугъл, когото Джак намираше за забавен, заради името му, което означаваше „тъмен непознат“. За разлика от Фиона, чиито зелени очи разкриваха всяка нейна емоция, очите на братята ѝ бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни. И всичките сезираха гневно в Джак.

— Каква приятна изненада! — Джак се облегна на парапета и килна шапката си, така, че да засенчи още повече очите му. — Забравените братя на Фиона МакЛийн... О, почакайте, Фиона Кинкейд.

— Не ни предизвиквай, глупако — изръмжа Дугъл. — Дойдохме да се убедим, че сестра ни се чувства добре.

— Да — съгласи се Хю. По-голям с една година от Дугъл, той изглеждаше доста по-възрастен, заради леко побелелите му вежди. Хю хвърли на Джак леден поглед. — И ако сестра ни не е добре... — Удари с юмрук огромната си длан.

Джак реши, че му е все едно, какво говорят братята на Фиона.

— Нямаме никаква нужда от когото и да било от вас. Сестра ви сега е моя грижа. Не ваша.

Думите му предизвикаха вълна от недоволство сред братята. Александър, най-големият, се намръщи, а Грегор, Хю и Дугъл го изгледаха кръвнишки.

— Омъжена или не, тя е наша сестра и ние ще се грижим за нея — каза Дугъл.

— Не и според отец МакКени — каза Джак, извиквайки този миг в съзнанието си. — Сега Фиона е моя... с разум, душа и тяло. — Езикът му наблегна на последната дума, за което имаше вина и комбинацията от алкохол и гняв.

Дугъл скочи напред със стиснати юмруци, но Александър сложи огромната си ръка пред гърдите му.

— Не! — изръмжа Александър. — Това не е начинът.

Дугъл сграбчи китката на брат си и за един напрегнат миг Джак помисли, че двамата ще се сбият. Това нямаше да продължи дълго, тъй като най-възрастният МакЛийн беше с половин глава по-висок от брат си.

Най-накрая Дугъл пусна китката му.

Александър го удари по гърба.

— Спокойно, момко, има и други начини.

Чу се далечно ехо на гръмотевица и Джак погледна неспокойно към небето. Преди миг то беше ослепително ясно, но сега огромна ивица от черни облаци бележеше далечния хоризонт.

— По дяволите, не отново!

Александър хвърли поглед към Джак изпод плътните си вежди.

— Ти опозори всички ни.

— От това, което чух, вие се справяте добре и без моя помощ.

Александър го погледна за момент.

— Фиона ти е казала...

Джак не отговори.

— Не ни предизвиквай, Кинкейд — озъби се Грегор. Тънкият белег, който започваше от веждата и стигаше до брадичката, изпъкваше в бяло, когато той стискаше челюстта си.

Джак бе чул жените да казват, че без този белег на лицето, Грегор би бил наистина красива гледка. Той не можеше да каже същото, защото не притежаваше надареното с въображение око на една жена.

Александър погледна намръщено брат си.

— Не можем да говорим всички. Затова млъкнете!

Те кимнаха, а гръмотевицата проехтя още по-близо.

Александър се обърна отново към Джак.

— Искаме думата ти, че няма да причиниш зло на сестра ни.

Джак сви рамене.

— Разбира се. Имате думата ми.

Погледът на Александър се задържа върху него.

— Ще приемем това. Засега.

Джак стисна зъби, за да не каже нещо язвително. Фиона го чакаше, докато той стоеше тук и си губеше времето с тези диваци.

— Свършихте ли? Нетърпелив съм да се върна в леглото...

Той нарочно подчерта последната дума и с наслада отбеляза, че всеки един от тях почервеня.

Александър отстъпи крачка назад, без да сваля поглед от Джак.

— Не можем да предприемем нищо срещу това жалко подобие на брак, без да засегнем сестра ни. Но ще те наблюдаваме. Ако дори за миг Фиона изглежда нещастна, ще те държим отговорен.

— Фиона и аз сме женени — каза Джак мрачно. — Това е факт. Ако можех да го променя, бих го направил.

— Ти, проклето копеле! — избухна Грегор. — Как можеш да говориш така, когато тя носи детето ти?

Проклятие! Беше забравил за това. Джак се зачуди, дали да не им каже истината, но разярените погледи, впити в него, го убедиха, да си държи езика зад зъбите.

— Аз имах предвид само, че бих желал да се оженя при други обстоятелства.

— Всички това искахме. — Александър скръсти ръце пред масивните си гърди. — Трябва да кажа, че имам своите подозрения относно състоянието на Фиона. Не сте били заедно цели петнадесет години.

— Няма как да знаеш.

— Има. Говорих с Хемиш.

— Хемиш не знае всичко — каза Джак без колебание.

— Мисля, че всичко това е фарс — каза Хю.

— Защо тогава не влязохте да поговорите с Фиона? — прекъсна ги остро Джак.

Александър и Хю си размениха смутени погледи и накрая първия проговори.

— Ние сме виновни, че това се случи и е била принудена да предприеме такава отчаяна стъпка, омъжвайки се за мъж, когото не обича.

Дугъл кимна мрачно.

— Всички бяхме загубили ума си от мъка по Калъм. Фиона се опита да поговори с нас, но ние не я чухме, затова е планирала това безумие. Сега трябва да намерим начин, да я отървем от тази каша, без да съсипем честта ѝ.

— Аз няма да навредя на честта ѝ — каза Джак.

— Не се тревожа за честта ѝ, а за нежното ѝ сърце.

— Тя е деликатно момиче — добави Хю.

— Да — каза Грегор. — Като шотландска роза.

— Вашата нежна, чувствителна роза ме нападна. Така ме подреди, че загубих съзнание и ме принуди, да се оженя за нея — избухна Джак. — Факт, който всички щяхте да знаете, ако бяхте говорили с Хемиш.

Дугъл се ухили и белите му зъби проблеснаха.

— Нашата Фиона има дяволски характер.

Отговорът на Джак беше студен и сдържан.

— Чувствата ѝ към мен са без значение, но тя беше много ядосана на всички вас.

— Да — съгласи се Александър. — Ако имахме благоразумието да я изслушаме, нямаше да бъде принудена да извърши това.

Дугъл се намръщи.

— Калъм трябва да бъде отмъстен.

Джак скръсти ръцете си.

— Родът Кинкейд вече е свързан с този на МакЛийн.

Александър се намръщи.

— Няма дете.

— Не — каза Джак. — Сестра ви и аз се оженихме вчера. Ако преди това не беше бременна, сега вече може и да е.

Това изказване беше посрещнато със смущаваща тишина.

Внезапен порив на вятъра, развя праха по земята и залюля листата по клоните на дърветата в злокобен танц. Гръмотевичният грохот се чу по-близо от преди.

— Ти... Ти... — Грегор пристъпи напред, но Александър го задържа.

— Спри!

— По дяволите! — Лицето на Александър беше намръщено като буреносен облак. — Кинкейд е прав. Може би има дете.

— Но Фиона... — започна Дугъл.

— Е омъжена — завърши решително Александър. — Няма да ѝ направим услуга, ако твърдим друго. Това само ще причини неудобство на нея и на детето, ако има такова. — Александър стрелна Джак с черния си поглед, наподобяващ мълния. — Поставяш ни в безизходно положение, Кинкейд.

— Да — каза Грегор — но това не е края!

Джак се отблъсна от парапета, ледената ярост, която се излъчваше от зет му, можеше да замрази дори алкохола във вените му.

— За мен това е края. Аз съм женен за сестра ви. Ние ще имаме дете. Поне доколкото зависи от мен.

— Копеле... — изръмжа Александър.

— Сестра ви го иска... заради вашето поведение — напомни им Джак. — Сега, ако ме извините...

Грегор препречи пътя му към вратата.

— Може и да е прекалено късно да попречим на този брак, но ще направим така, че сестра ни да е щастлива.

— Да — каза Хю, точно зад Джак. — Един от нас винаги ще ви наблюдава.

Александър облегна ръце на гърдите си.

— Аз имам работа извън града, а Хю трябва да е вкъщи през следващите две седмици, но Грегор и Дугъл ще бъдат тук. Ще следят отблизо Фиона.

— Това не е необходимо — сопна се Джак.

— Но според нас е. — Грегор стисна рамото на Джак. Очите му проблясваха. — Тя ни е прекалено скъпа, за да я оставим незащитена с такива като теб, Блек Джак Кинкейд.

Тези мъже очевидно не разбираха силата на Фиона — нямаше нищо деликатно и беззащитно в нея.

Ръката на Грегор се стегна около рамото на Джак.

— Винаги, когато изглежда тъжна и устните ѝ се извиват в нещо, различно от усмивка, ти ще получаваш един от тези. — Юмрукът му се заби в стомаха на Джак.

— Ох! — Джак се наведе напред. Светът се завъртя пред очите му. Сякаш невидими огнени искри се забиваха като стрели в тялото му. Не можеше да си поеме дъх, нито да се помръдне, можеше единствено да се бори да остане в съзнание.

— Да — каза Дугъл и се доближи до брат си. — Ще наблюдаваме. И ако лицето на Фиона бъде помрачено от тъга... — Той сви юмрук, но Джак се наклони напред и блъсна главата си в стомаха му.

Огромният шотландец падна назад, удари се в парапета и прелетя през глава.

Грегор пристъпи напред с вдигнати юмруци, но спря.

— По дяволите! Тя ще забележи, ако го посиним.

Хю разтърка брадичката си, гледайки замислено Джак.

— Ако не удряме лицето му, няма как да разбере.

— Те са женени, глупако — каза Грегор. — Ще го види без риза.

Гръмотевицата се чу точно над главите им, цялата улица притъмня, когато огромната маса облаци закри слънцето.

Мрачният поглед на Александър беше насочен към Джак, който все още облегнат на парапета, притискаше ръка към мястото, където Грегор го бе ударил.

— Вярвам, че се разбрахме — каза той. — Кинкейд, погрижи се да направиш Фиона щастлива. Тя го заслужава, откакто Калъм... — Той се замисли за момент, след това се обърна и си тръгна. Другите го последваха.

Джак ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха. Стомахът му изгаряше от болката, която силният удар му причини. Над него дърветата се клатеха от усиливащия се вятър, сякаш всеки миг щяха да се прекършат. Във въздуха се носеше нещо злоещо. Той се обърна, хвана парапета и продължи нагоре, достигайки до вратата, точно когато бурята се разрази с пълна сила.

ГЛАВА 9

Жалко за клана МакЛийн, с техния нрав и настроения. Те са яростни и в гнева, и в любовта си. Винаги са били изключително близки помежду си — каквото засяга един, засяга всички. Заедно биха пели в Рая или биха гнили в Ада.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Ето ви и вас, милорд! — забърза Девънсгейт към него, докато един лакей взимаше палтото му, а друг — шапката. — Започнах да се притеснявам, дали са ви намерили.

— Очевидно, след като съм тук! — Джак откъсна вниманието си от лакеите, от които още двама стояха пред библиотеката. Господи, колко ли всъщност бяха?

Обърна се рязко и натъртеният му корем запротестира. Явно заради Фиона и братята ѝ скоро нямаше да остане здраво място по тялото му.

Навън гръмотевица раздра небето и дъждът премина в нещо друго.

Девънсгейт примигна.

— Градушка? През април?

Джак вдигна поглед към притъмнените прозорци, където малки ледени топчета отскачаха от стъклата и танцуваха по первазите.

— Дявол да ги вземе, тези МакЛийн! — промърмори тихо.

— Не ви разбрах, милорд?

— Няма значение. Къде е Нейно благородие?

— В спалнята ви. — Икономът сви ръце и впери поглед пред себе си. — Трябва да ви уведомя милорд, че тази сутрин имахме малко неприятна ситуация.

Зловещата нотка в гласа му спря Джак:

— Какво се е случило?

Икономът сбърчи нос превзето:

— Не успяхте да ни уведомите, че сте се оженили за дамата, която така неофициално — и бих добавил скандално — внесохте снощи в къщата.

На Джак му отне цяла вечност, за да схване намека в думите на Девънстейт. Значи, когато Фиона се е събудила... Нищо чудно, че е изпратила лакей да го търси.

— Загазил съм?

— Определено. Силно се надявам, че Нейно благородие ще прости на персонала, че не сме реагирали както трябва, когато тя стана и пожела закуска. — Девънстейт се взря неотклонно в Джак. — Мисис Тарлингтън първоначално бе на мнение, че „шарлатанката“ трябва да бъде извлечена за ухото и изгонена.

Какъв глупак? Не се бе сетил, че прислугата не познава Фиона. Не беше помислил за нея, събудила се сама и гладна, да пита за закуска и да среща в отговор само неверие и враждебност.

— Трябваше да я представя.

— Да, милорд.

— Разстроена ли е? — Джак потри врат.

Девънстейт погледна демонстративно към тавана.

— Чудесно — промърмори Джак. Тази сутрин беше излязъл твърдо решен да докаже, че женитбата няма да промени живота му ни най-малко. И всичко, което успя да постигне, бе да разстрои всички.

— Предполагам, че трябва да отида при нея — въздъхна той.

— Тя ви чака, господарю. Също така поръча поднос със закуска за двама. Предполагам, че едно искрено извинение ще изглади нещата — предложи тихо икономът.

Това беше учудващо добра новина:

— Благодаря ти, Девънстейт. Наистина ще опитам. — Джак огледа фойето и пред погледа му попадна ваза със свежи цветя. Решително се отправи нагам и грабна една шепа от цветята. Извади ги и ги изтръска над килима.

— Милорд!

— Не се тревожи, Девънсгейт. Това е само вода. — Протегна ръка и огледа букета. Бяха малко смачкани, след като ги беше изскубнал грубо, но щяха да свършат работа. При други обстоятелства би набрал цветя от собствената си градина, но след поройната градушка навън се съмняваше, че навън е оцеляло нещо повече от стрък трева.

Девънсгейт погледна неспокойно през прозореца, преди отново да насочи вниманието си към Джак:

— Надявам се, че Нейно благородие не е била твърде засегната от недоверието на мисис Тарлингтън или моето тази сутрин.

— Вината е моя, не твоя. — Джак вече изкачваше стълбите. Започваше да мисли, че снощи се е държал като задник. По дяволите, всичко, което искаше, бе просто да докаже, че е господар на живота си. Стисна челюст. Нямаше да се откаже. Въпреки, че сбърка, като не се погрижи за удобствата на Фиона и я изостави сама, той все още имаше правото да ходи където поиска и когато пожелае.

Стигна до вратата на спалнята и погледна към раздърпаното си сако. Най-малкото можеше да се приведе в приличен вид за пред нея. Сложи цветята на пода до вратата и поизглади сакото и вратовръзката си. Използва ръба на ръкава, за да лъсне върховете на обувките, след което посегна към цветята. Пръстите му тъкмо се увиха около стъблата и вратата се отвори със замах.

Джак се озова вперил поглед в ботите на Фиона. Ботите, които така възбуждащо лежаха върху задника му снощи.

Тялото му реагира мигновено, заставайки нащрек. Побърза да се изправи. Ох! Челото му се удари в нещо твърдо, цветята се разлетяха.

Ау! Фиона залитна назад, а ръката ѝ притискаше челото над едната вежда.

Джак я подхвана в момента, в който коленете ѝ поддадоха:

— Фиона! Съжалявам! Аз просто... О, в името на...

Той я вдигна на ръце и я внесе вътре, затваряйки вратата с ритник. Мимоходом забеляза голямата месингова вана в единия ъгъл и подноса със закуска на малката масичка пред наскоро запаления огън.

Пренесе я през стаята и нежно я положи на канапето, след което повдигна брадичката ѝ и я огледа.

Яркочервена бразда бе белязала гладкото ѝ чело. Без да се замисля, притисна устни към мястото.

Фиона затвори очи при докосването му. Беше просто жест, почти целомъдрен, но я обзе спокойствие. Отпусна се в прегръдката му и отказа да мисли за каквото и да било.

Беше прекарала цялата сутрин, ядосвайки се на отсъствието на Джак. Ядът отстъпи пред желязната решимост да му обясни, как се бе почувствала от това, че той не бе информирал прислугата коя е тя.

След това прекара голяма част от времето си да упражнява съдържателната, добре обмислена реч, която да убеди господин Кинкейд със сигурност как стоят нещата. Дори бе планирала в кое кресло да го настани, докато го изумява с желязната си логика и спокойствие — червеното кресло срещу светлината. Искеше да вижда изражението на лицето му във всеки един момент.

Бе решена да се утвърди като символ на достойнство, благоприличие и женска гордост и да му докаже, че е способна на разумни дискусии. И сега се случи това! Той още не беше прекрачил прага и удариха глави като в комедия във Воксхол.

Животът бе несправедлив.

Джак въздъхна, погледът му срещна нейния. Той изглеждаше изморен. Дълбоки бразди слизаха от ъгълчетата на устата му до брадичката. Ръцете я сърбяха да изглади тези бръчки, да докосне кожата и наболата му брада, да целуне крайчеца на устните му, а може би и нещо повече...

Мътните да го вземат! Тя му беше ядосана, и с право. Не биваше да го забравя. Фиона сви ръце в юмруци и извърна поглед. Какво в него я караше да желае безумно докосването му, дори когато фучеше от яд?

— Съжалявам за инцидента преди малко — започна, борейки се със себе си да изглежда спокойна. — Мислех, че си изпуснал нещо и се наведох да погледна какво.

— Лъсках си обувката с ръкав. — Той погледна към измачканите си дрехи. — Опитвах се да изглеждам малко по-прилично. — Хвърли поглед през рамо към смачканите цветя, подаващи се изпод вратата. — Дори ти носех цветя.

Тя прехапа устна, загледана в цветята, пречупени под ръба на вратата. Смях накъдри устните ѝ. Каква ужасна бъркотия!

— Защо ми носеше цветя?

— Защото съм задник. Много съжалявам, че не те представих на прислугата. Трябваше, но... — изражението му стана строго — бях зает да доказвам, че живота ми не се е променил.

— Животът и на двама ни се промени.

— Донякъде.

Тя сви рамене и завъртя глава. Не можеше да сбърка предизвикателството в погледа му.

— Ясно.

Джак докосна леко с пръсти челото ѝ:

— Ако това беше малко по-ниско, щеше да се сдобиеш със синьо око. И така ще остане ужасна синина.

— Може би малко лед ще помогне.

Той веднага стана, прекоси стаята и се пресегна над камината за златната верижка скрита зад рамката на една картина. Дръпна я два пъти.

— Значи там бил звънеца?

— Не го ли използва, за да повикаш слугите? — Джак изглеждаше изненадан.

— Не — отвърна тя остро. — Когато исках прислугата да направи нещо, слизах долу и им казвах.

Той се загледа в подноса със закуската, ваната и робата сложена на леглото. Искра на съжаление премина през лицето му:

— Фиона, съжалявам.

— Да, със сигурност. — Тя прехапа устни. Спокойствие. Благоприличие. Самообладание.

— Смятам, че ние...

Лекото почукване откъм вратата бе последвано от влизането на Девънсгейт.

— Милорд?

— Имаме нужда от лед — каза Джак кратко. — Главата на Нейно благородие влезе в контакт с моята, която, както знаеш, е твърда.

— Да, милорд. — Икономът се обърна да излезе, но се поколеба. — Милейди?

Фиона се насили да отклони поглед от Джак:

— Да?

— Извинявам се за поведението си по-рано, в което липсваше полагаемото ви се уважение като господарка на този дом. Аз не знаех...

— Недей. — Фиона вдигна ръка. — Обстоятелствата бяха странни за всички ни. Да забравим случилото се?

Девънсгейт изглеждаше облекчен:

— Да, моля ви, милейди. Ще донеса лед за челото ви. — С дълбок поклон той изчезна, а вратата се затвори тихо.

Фиона се изправи и отиде до прозореца, ръцете ѝ бяха свити пред нея. Сега как да започне подобен разговор? Не можеше да иска от него да постъпи по друг начин. Тя го бе отвлякла и го беше принудила на тази женитба. Как можеше да настоява той да бъде по... отдаден?

Но и тя не го бе искала и заслужаваше уважение, ако не друго. И все пак...

Странен шум привлече вниманието ѝ към прозореца. Намръщено дръпна плътните кадифени завеси. Градушка удряше в стъклата и образуваше ледени купчинки по перваза. Изумена, погледна към Джак.

— Братята ми са пристигнали?

Джак кимна.

— Къде са? В салона? Защо не ми каза?

— Тръгнаха си, но ще се върнат. — Той се усмихна кисело. — Поне така ми обещаха.

— Къде отидоха?

— Не знам, но съм убеден, че двама от тях смятат да останат задълго в града.

— О, Господи. Кои двама?

— Дугъл и Хю. — Намръщи се той. — Или може би бяха Хю и Грегор. Не помня. Ще разбереш скоро, обещаха, че няма да останат незабелязани.

Фиона повдигна вежди.

— Какво означава това?

— Можеш да ги попиташ, когато дойдат да те видят. Не мога да говоря от тяхно име. — Джак изви вежда. — Предполагам, че не знаеш, кой от тях е способен да предизвика градушка.

— Грегор, той има студен характер. Останалите можем да предизвикваме само дъжд.

— Като облака, който вися над каретата ми снощи.

Отново дивият ѝ нрав ѝ бе създал проблеми. Погледът ѝ попадна на подноса със закуската и тя се запъти към него с очевидно облекчение:

— Време е за закуска.

Той скръсти ръце пред гърдите си и се отпусна тежко в креслото.

— Безспорно.

Тя намаза с конфитюр две препечени филийки, сложи в чиниите яйца на очи, резени шунка и филийките.

Чу се ново почукване по вратата и се появи Девънсгейт с късче лед, увито в ленена кърпа. Подаде кърпата на Фиона, напълни ѝ чашата с чай, а на Джак наля халба бира и излезе.

Фиона притисна леда до челото си, гледайки Джак. Когато той отпи голяма глътка от бирата си, сакото се опъна плътно по мускулестата му ръка. Стомахът ѝ се сви от гледката. Беше толкова привлекателен и красив.

— Къде беше тази сутрин?

По дяволите! Нямах намерение да го питам това! Какво се случи с добре подготвената ми реч?

Той остави халбата на масичката, а изражението му стана непроницаемо.

— Щом искаш да знаеш, бях в игрален дом.

Веднъж започнала, тя не можеше да си позволи да спре. Прокашля се и продължи:

— Джак, не ми хареса, че ме изостави снощи. Следващия път, когато излизаш, ще изляза с теб.

Това не прозвуча неразумно. Звучеше спокойно, добре аргументирано и...

— Не!

— Моля?

— Чу ме. Игралната зала не е подходящо място за добре възпитани дами.

— Нито за добре възпитани господа — отвърна тя сухо.

— Да не би да искаш от мен да се откажа от забавленията си? — Сви устни той.

— Не. Имам предвид, да. Тоест, ох, по дяволите, не знам какво имам предвид, освен, че не бива да гуляеш толкова.

— Аз не „гуляя“. Дори да го правех, не виждам какво те интересува това.

Тя стисна ръце в юмруци:

— Всичко, което правиш, ме интересува. Все пак сме женени.

— Само на хартия. — Той се отпусна обратно в креслото и скръсти ръце. — Съгласих се да ти направя дете, но няма да се откажа от свободата си. Ако поискам да ида в игрална зала, ще го направя. Не можеш да ме спреш.

Щом си мислеше, че може да скита из града, да задява жените и да прави Бог знае още какво, явно не знаеше какво го чака.

— Добре, но всичко, което правиш ти, мога да правя и аз.

— Фиона, това не е състезание.

Тя вдигна рамене.

— Ако си искаш свободата, имаш я, но и аз ще разполагам с моята.

— Дявол да го вземе, Фиона! Не можеш...

Тихото почукване по вратата ги прекъсна отново. Девънсгейт влезе, следван от върволица лакеи с кофи димяща вода. Те напълниха ваната, изливайки кофите един по един и излязоха.

Девънсгейт преметна чиста кърпа на ръба на ваната и сипа соли за баня в димящата вода. Из стаята се разнесе силния аромат на сандалово дърво. После събра чиниите им и се обърна към Фиона:

— Ще има ли още нещо, милейди?

Тя погледна измачканата си рокля.

— Това ще има нужда от почистване и гладене.

— Загубихме сандъка с дрехите на Фиона по време на буря — провлече Джак. — Следобед ще излезем да й набавим нов гардероб.

— Да, милорд. Ще поръчам каретата.

Икономът се поклони и излезе безшумно.

Настъпи мълчание. Фиона нервно се размърда, очите ѝ прескачаха от Джак към ваната и обратно.

— Няма ли да се възползваш от банята си? — попита Джак.

Тя погледна отново към ваната и се изчерви:

— Надявах се на малко усамотение.

Неочаквано той се изкикоти, а звукът сякаш стопли стаята.

— Фиона, виждал съм те гола и извиваща се под мен. Защо сега се срамуваш да се съблечеш пред очите ми?

Някак случилото се през нощта ѝ се струваше толкова отдавна.

— Аз просто...

Какво? Щеше да откаже да бъде близка с него, само защото не се беше съгласил с условията ѝ? Трябваше да продължат интимните си контакти, ако искаха дете.

Освен това, тя никога не беше усещала нещо толкова могъщо, като любенето с него. И не искаше да се отказва от това усещане.

Хвърли бърз поглед към Джак и се подсмихна. Беше се изтегнал в креслото и изглеждаше отпуснат, освен ръката, с която беше сграбчил облегалката толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

В този миг тя прозря истината. Той също е бил толкова развълнуван от предната вечер, колкото и тя! Сърцето ѝ пропусна един удар и я заля усещане за триумф.

Фиона се изправи и отиде до ваната, наведе се и прокара пръсти през водата. Горещи облаци пара се издигнаха и погъделичкаха носа ѝ с аромат на сандалово дърво.

Джак се стегна от напрежение. Фиона се усмихна. Имаше няколко начина да се одере котката. Обърна се към него и бавно развърза панделките на врата си.

Вече и двете му ръце стискаха облегалките на креслото.

О, да. Наистина имаше и друг начин да привлече вниманието на един палав шотландски лорд. И, Господи, усещането беше страхотно.

Смъкна роклята от едното си рамо и спря.

— По-добре първо да си събуя ботите.

Очите му потъмняха развеселени:

— Искаш ли да ти помогна?

— Сигурна съм, че ще стане доста по-бързо.

Той стана и тръгна към нея, горд и непокорен. Тя предположи, че и да не е спечелила спора, това си има своите предимства. Все още можеха да застанат един срещу друг с високо вдигнати глави.

В много отношения бяха еднакви. Тя, също като него, не обичаше да губи. И двамата се наслаждаваха на горещата си страст един към друг.

Потрепери, когато той коленичи пред нея, а ръцете му обхванаха прасеца ѝ. Джак бавно развърза дантелата и вдигна лице към нея.

— Хвани се за рамото ми.

Тя сложи ръка на рамото му, учудвайки се на топлината, която се просмукваше през сакото.

Хвана крака ѝ с една ръка и с другата издърпа ботата.

— Така — каза Джак, пускайки обувката на пода.

Фиона затаи дъх, когато ръката му се плъзна още малко нагоре.

На лицето му просветна дяволита усмивка и той вдигна и другия ѝ крак. За секунда и другата обувка се озова на пода при първата.

Тя погледна към ваната:

— Как мислиш, дали ще се поберем и двамата във ваната ти? Изглежда доста голяма.

— Достатъчно голяма е, ако седнеш в скута ми — ухили се той, докато се изправяше.

Цялото ѝ тяло се разтрепери при мисълта да седнат заедно във ваната.

— Ами, тогава?

Той се наведе към нея. Вдъхна аромата на кожата ѝ и с целувки очерта пътчка от яката до ухото ѝ.

Фиона разхлаби панделката, която държеше роклята и тя падна на пода. Преструвайки се, че не забелязва как Джак я наблюдава, вдигна роклята от земята и я преметна върху един стол. След това се зае да развързва панделките на шемизетата си. Тялото ѝ вибрираше леко, освободено от дрехите. Абсолютно гола, тя прескочи ръба на ваната и се плъзна във водата.

Ах! Тя затвори очи. Горещината и парата докосваха кожата ѝ, докато водата я обгръщаше.

— Мръдни напред, сладка моя.

Фиона отвори очи. Джак стоеше гол пред нея и лека усмивка блестеше в очите му. Тя го зяпна изумена. Не можа да се овладее, той бе наистина великолепен, тялото му — изваяни мускули, опъващи гладката кожа от широките рамене до плоския корем и добре оформените бедра.

Тя се плъзна напред във ваната. Повдигайки коленете ѝ, Джак влезе и седна зад нея. Опъна краката си от двете страни и я повдигна да седне в него. Беше божествено! Седеше във водата и Джак я обгръщаше отвсякъде. Бедрата му сякаш бяха правени, за да седи върху тях. Мускулестите му ръце, разперени от двете ѝ страни, а рамото му примамливо я канеше да облегне глава.

Застинаха така за един безкраен момент, погълнати от удоволствието на водата и един от друг. Фиона се сгуши в него и наведе назад глава, за да вижда лицето му. Той я целуна по челото:

— Извинявам се, че не те представих на прислугата. Не помислих. Беше непростима грешка от моя страна.

Тя сви рамене, кожата ѝ се плъзна по неговата. Телата им прилепнаха едно към друго от влагата.

— По-интересно ми е да обсъдим увлечението ти към игралните зали. Знаем какво се случва на подобни места. Не забравяй, че имам братя.

Той прокара ръка през лицето си и се намръщи.

— Как бих могъл да забравя?

Джак се пресегна и обхвана гърдите ѝ с ръце, погали зърната ѝ и топлата вода се разплиска по чувствителната ѝ кожа.

Под дупето си тя можеше безпогрешно да усети раздвижването на мъжествеността му. Тялото ѝ се изви в искрите на завладялото я желание. Фиона повдигна устни към неговите, плъзна ръце около врата му, а неговата ръка си проправи път между бедрата ѝ.

Тя вече бе изгубена, пленница на жарките му ласки. Не след дълго се предаде в прегръдките на Джак.

ГЛАВА 10

Като всяка жена Бялата вещица обичаше да притежава и това бе нейната грешка. Не си струва да се опитваш да притежаваш мъж, решен да остане свободен. Всичко, което ще спечелиш, е празно легло и разбито сърце.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Слънцето вече залязваше, когато и последният лакей се понесе по предната алея с олюляваща походка под тежестта на безброй пакети и кутии за обувки, ботуши, рокли, вечерна наметка от сребрист тюл, три нови чанти и синьо палто, украсено с хермелин.

Джак следваше Фиона.

— Е, милейди, доволна ли сте от покупките?

— Да — отговори тя останала без дъх. — Не бе необходимо да купуваш толкова много неща.

Той сви рамене.

— Дядо ми остави цяло състояние — още една причина втория ми баща да не може да ме понася.

Фиона наклони глава.

— Сигурно преувеличаваш.

— Не. Не, че има значение. Отдавна нямам нужда от семейство.

Тя спря.

— Не може наистина да мислиш така. Всеки се нуждае от семейство.

Тя изглеждаше толкова възмутена, че той се ухили. Докосна върха на носа ѝ.

— След като прекарах известно време с братята ти, намирам желанието да имаш семейство за абсурдно.

— О, Джак! Ти просто не ги познаваш. Грегор има сърце голямо, колкото света, макар да предпочита никой да не знае за това. Хю пише най-прекрасната поезия, занимава се и с резба, къщата ни е пълна с неща, които той е изработил. А Александър е...

— Светец, сигурен съм. — Джак постави ръце на раменете на Фиона и я обърна към градината. — Сега, разкажи ми пак, колко са прекрасни братята ти.

Пред тях стоеше голямо дърво, листата бяха накъсани, кората нашарена с белези. Земята бе покрита с шума, листа и изтръгнати връхчета от розовите храсти, заобикалящи къщата.

Фиона потръпна.

— Градушка.

Джак кимна, плъзна ръцете по раменете ѝ надолу към ръцете ѝ.

— За теб братята ти може да са прекрасни, но с мен не бяха много мили.

Тя въздъхна.

— Понякога са доста разпалени в усилията си, но са добри хора и...

Джак я целуна, силно и бързо, забравил за всички, които можеха да минат по улицата. Не бе сигурен защо го направи. Единственото, което знаеше бе, че изпитваше неустоима нужда. След като отдели устни, вече бе сигурен, че е постъпил правилно.

През последните два дни не правеха нищо друго, освен да пазаруват, да се любят, да спят и да разговарят. Странното в случая бе, че той не беше излизал през последните две нощи. Но нали в това се състоеше свободата — да избере дали да си стои вкъщи и да спи в собственото си легло. Една нежна и страстна жена с примамливи извивки и дрезгав смях бе доста убедителен избор.

Джак знаеше, че Фиона използва брачното им легло като начин да го задържи в къщи и бе готов да ѝ го позволи засега.

Той проследи линията на устните ѝ с палец, удивен от чувствения отговор, който проблесна в очите ѝ. Тя имаше нужда от целувките му. Всеки страстен, пламенен инч от нея копнееше за тях и той бе точно мъжа, който щеше да ѝ ги даде.

Фиона наблюдаваше смяната на емоции по лицето на Джак. Прегръдката му я бе оставила задъхана и в очакване. Бузите ѝ горяха, устните ѝ бяха изтръпнали и тя се усмихна.

— Мислех, че получи достатъчно тази сутрин.

Той се ухили закачливо.

— Има ли такова нещо като достатъчно?

— Не знам — отговори честно тя — но мисля, че ще разбере.

Той се подсмихна и тя се сгуши в ръцете му. После прекосиха бавно пътеката и влязоха в къщата.

Във фойето редица лакеи се клатушкаха по стълбите с товарите. Джак поклати плачевно глава.

— Скъпа моя, боя се, че не оставихме нищо за купуване в Лондон.

— Мисля, че си прав. Ще трябва да изчакаме поне седмица, преди следващото ни нашествие, за да могат магазините да се презапаят. — Фиона се обърна към едно от огледалата във фойето и погледна два пъти, за да е сигурна, че това е наистина тя. Бронзовото ѝ палто покриваше новата ѝ рокля за разходки и подчертаваше косата и очите ѝ чудесно. Косата ѝ не бе толкова непокорна, бе подстригана в стил „а ла Сафо“. Нови рубинени обеци блестяха от двете страни на лицето ѝ, а модерни боти красяха краката ѝ. Джак настояваше да ѝ купи приличен брой ботуши, всичките изработени от най-мека кожа.

Тя даде палтото си на чакащия лакей и се пресегна да развърже панделката на бонето си.

— Позволи на мен — каза Джак. Очите му срещнаха нейните, а ръцете му се плъзнаха по врата ѝ.

Чу се силно хъркане и Джак погледна през рамо.

— Какво...

Хемиш бе подпрял стол до вратата на библиотеката, краката му бяха изпънати, брадичката потънала в не много чистата му риза.

Фиона се усмихна мило към него.

— Кога пристигна?

Девънстейт каза:

— Точно след като излязохте, милейди. Отказа да напусне фойето, макар че му предложих да ви изчака в кухнята, близо до огъня, където щеше да му е по-удобно.

— Проклето копеле! — Намръщи се Джак. — Не стига, че е огромен, но и хърка като слон!

— Да го събудя ли, милорд?

Шумът наоколо смути съня на Хемиш, той се завъртя на другата страна и започна да хърка дори още по-силно от преди.

Джак стисна зъби.

— Девънсгейт, хвърли поне една покривка за маса върху него. Няма да търпя всеки път, когато минавам край него, да гледам встрани.

— Ще видя какво мога да направя, милорд.

— Благодаря ти — каза Джак, чудейки се какво общо имаха братята на Фиона с появата на Хемиш. Вероятно всичко. Те сигурно си мислеха, че бездействието му през последните два дни бе резултат на малкия им „разговор“.

Джак се напрегна. Това бе неприемливо. Хвърли поглед на часовника. Денят бе отлетял и с настъпването на нощта го обзе слабо безпокойство.

— Джак?

Обърна се и откри, че Фиона му се усмихва въпросително. Тя сякаш четеше мислите му. Насили се да се усмихне.

— Доста се изморих от разходката ни, а ти?

Фиона сви рамене.

— Малко. Надявах се да ме заведеш до Британския музей утре.

— Ще бъда очарован. — Той я погледна изпод мигли и погледът му достигна до новите ѝ ботуши.

Харесваше му как ѝ стояха като излети, а кожата бе толкова мека. Може би...

Джак хвана ръката на Фиона и я задържа нагоре по стълбите.

— Къде отиваме?

— В спалнята да разопаковаме.

— Но прислугата ще...

Той ѝ хвърли поглед през рамо, а очите му блестяха. Дъхът ѝ секна, по бузите ѝ разцъфна червенина.

— О, аз... аз предполагам, че трябва да разопаковаме поне някои от кутиите.

— Точно така си помислих и аз. — Стигнаха до площадката.

— Няма смисъл да караме прислугата да върши цялата работа.

— Точно така. — Почти тичаха по коридора. — Всеки трябва да разтребва след себе си.

— Напълно съм съгласен с теб. — Той отвори вратата и я затвори с ритник след тях. Ключът се превъртя шумно в ключалката. После вдигна Фиона и я занесе до леглото. Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му.

Този път, когато я оставеше през нощта, щеше да се убеди, че е напълно задоволена и дълбоко заспала. Ето затова бе тук, а не поради друга причина.

Джак се наведе и завладя устните ѝ, спирайки всяка евентуална дискуссия или мисъл. Засега имаше по-добри неща за вършене.

Доста по-късно издърпа тихо бричовите си и спря до леглото, за да вдигне ботушите си. Фиона спеше дълбоко, гърдите ѝ се издигаха и спускаха спокойно, устните ѝ бяха разтворени, косата ѝ объркана от любенето им.

Леглото бе топло, чаршафите пазеха аромата ѝ. Нуждата да се върне при нея бе поразителна. Джак стисна челюст и ѝ обърна гръб.

Лекотата, с която той се приспособи към живота ѝ и тя към неговия, бе смущаваща. Но това се случваше, само защото положението бе временно. Ако бяха свързани за цял живот, характерите им нямаше да си паснат така добре.

Джак приключи с обличането и спря до леглото, за да я завие. Фиона се усмихна насън и се сгуши във възглавниците. Трябваше да се пребори със страната нужда да погали косата ѝ, все пак не се сдържа и я целуна леко по челото. Тя прошепна името му по начин, който накара кръвта му да закипи.

Това е рефлекс, каза си той решително. Нищо повече.

След това се обърна и тръгна непоколебимо, затваряйки вратата след себе си.

В дъното на стълбището Хемиш още спеше в стола си. Лакеят го погледна нервно. Правейки му знак да мълчи, Джак мина тихо по дебелия килим. Тъкмо бе стигнал до вратата, когато Хемиш проговори:

— Къде отиваш?

Джак въздъхна.

— О, ти се събуди. Най-накрая.

Хемиш се протегна и столът проскърца под него. Взря се в Джак неблагоприятно, докато се почесваше под мишницата.

— Още не си ми отговорил. Къде отиваш?

— Това не е твоя работа.

Хемиш кръстоса ръце и се ухили, а зъбите му се открояваха на фона на брадата му.

— Къде ходите е изцяло моя работа.

— Господарката ти ли заповяда така?

— Не, господарят Грегор изглежда мисли, че ще навредите на господарката.

Гневът накара Джак да стисне зъби и той издърпа ръкавицата си.

— Излизам навън! Това е всичко, което е необходимо да знаеш.

Хемиш изтрополи с крака.

— Върви тогава. Аз ще се пошляя малко след теб.

Той щеше да уведоми братята на Фиона. Проклятие! Естествено, те щяха да пристигнат и да провалят вечерта му.

Джак се намръщи.

— Проклети да са МакЛийн! Всичките.

Джак нахлупи шапката си и излезе.

Лусинда Федърингтън спря пред голямото позлатено огледало в предната зала в имението на херцог Девъншир. Въпреки огромната ваза с цветя, закриваща гледката ѝ, тя виждаше достатъчно, за да се увери, че изглежда перфектно. Медно русата ѝ коса ограждаше лицето ѝ и пълните ѝ устни. Очите ѝ бяха леко подчертани, не толкова, че някой да забележи в балната зала, осветена с фенери, но достатъчно, за да ѝ даде преимущество пред останалите жени, които не се бяха постарали.

Глупачки, поне повечето от тях. В този свят хитростта е най-малкият грях, който ти позволява да спечелиш това, което желае сърцето ти.

Лусинда знаеше, че е красива и желана, и като гост, и като любовница. Въпреки всичко, което имаше, тя се намираше в непонятно за нея положение да иска нещо, което не може да има.

Устните ѝ се опънаха. Доскоро можеше да се хвали, че нито един мъж не ѝ е устоял. А бе имала повече от задоволителен брой любовници, повече отколкото някой предполагаше.

Мъжете са глупаци. Всички искат да вярват, че са различни, специални, но малцина от тях наистина бяха. Да кажеш „Обичам те“ е толкова лесно.

Само веднъж Лусинда каза думите искрено. Само веднъж бе усетила вълнението от нещо друго, освен от завоеванието.

Това бе вбесяващо.

През последните месеци намеренията ѝ се промениха и много често прекарваше вечерите си сама в леглото, мъчейки се да заспи, докато не спираше да мисли за него.

И тогава, без нито един знак на разкаяние от негова страна, той я изхвърли от живота си. Отхвърли я. И то пред Алън Кембъл. Този глупав шотландец със сигурност не се е спрял, докато не се е убедил, че всички в града знаят новината. Само днес четири различни човека ѝ бяха намекнали за това. Тя, красивата Лусинда Федърингтън бе станала за посмешище в Лондон.

Бузите ѝ пламнаха от тази мисъл, а очите ѝ заблестяха, отразени в огледалото. Тя отметна един кичур от челото си, опитвайки се да прикрие треперещата си от ярост ръка. Нямахше да се откаже никога. Никога. Видя жената на Джак. Закръглена малка мишка — ето това бе тя. Той не можеше да е влюбен в такова бегло подобие на жена. Не, сигурно имаше нещо друго. Вероятно имаше причина да не спомене никога жената, за която се бе оженил така неочаквано.

Лусинда бе твърдо решена да открие тайната, каквато и да бе тя. И веднага щом разбере, тя щеше...

— Колко сте красива!

Дълбокият му глас издаваше лекия му акцент.

Дъхът на Лусинда секна, но това не бе Джак, а проклетият Алън Кембъл. Черната му коса падаше на челото му, а шалчето му бе завързано по доста сложен начин. Наистина бе жалко, че не изпитваше нищо към Кембъл. Неговата тъмна елегантност бе в идеален контраст с нейната светла красота. За съжаление, той не бе никакво предизвикателство, не и като Джак Кинкейд.

— Кембъл, не знаех, че ще идвате.

Той се усмихна и тя си призна, че наистина бе доста хубав. Жалко, че не бе богат. Иначе можеше да бъде приемлив кандидат за флирт.

Той се облегна на тясната мраморна маса, смущаващо близо.

— Изненадана сте да ме видите?

Тя сви рамене.

— Малко.

Усмивката му стана противна.

— Не мислите, че заслужавам покана за такова високопоставено празненство?

Тя приглади роклята си, доволна да види как погледът му проследи издигането на млечно белите ѝ гърди, надничаци от деколтето ѝ.

— Херцог Девъншир е доста открит, спрямо това кого харесва и кого не. Вие сте от тези, които той не харесва.

— Девъншир е разстроен относно един проект, който излезе несполучлив. Той ме обвинява, че извличам полза от неговата загуба.

— Така ли е наистина?

— Не може да го докаже в съда.

— Тогава съм още по-изненадана да ви видя в списъка му с гости. Или не сте?

Той се засмя, но в погледа му се четеше странна смесица от гняв и похот.

— Наистина съм поканен. Очарователната херцогиня и аз играхме на карти миналата седмица в Мейфилдс. И тя се почувства длъжна да ме покани.

— О, тя е изгубила и вие сте я принудили. Казват, че дълговете ѝ от карти са забележителни.

— Да. Чух, че херцогът ще трябва да направи нещо, за да избегне този срам.

— Колко ужасно — провлечено каза Лусинда. Тя изгледа Кембъл изпод мигли. Въпреки, че маниерите му бяха безупречни, имаше нещо в него, което я безпокоеше.

Въпреки това, не можеше да спре да си представя как щяха да изглеждат силуетите им, отразени в огледалата около леглото ѝ. Тъмната му кожа щеше да подчертае колко невероятно бледа е нейната, русата ѝ коса и неговата черна коса щяха да са в идеален контраст. От тях би излязла хубава двойка. Жалко, че щяха да са бедни.

Лусинда бе живяла достатъчно в мизерия. Тя искаше пари. Живот пълен със свободно време и с богатство. Кембъл ставаше за временно развлечение, но това бе всичко.

Той пристъпи напред, а погледът му се спря на устните ѝ. Стоеше толкова близо, че гърдите му почти докосваха нейните.

— Не трябва да гледаш мъжете по този начин. Това ги окуражава да мислят, че имаш на ум нещо... опасно. — Устните му се извиха, а очите му блеснаха студено. — Но ти знаеш това.

Тя вирна брадичка.

— Не знам за какво говорите.

— Така ли? — той хвана един изплъзнал се кичур и го потърка между пръстите си. Обгърна я ненатрапчивият аромат на одеколона му. — Ние сме същества, които копнеят за удоволствие. Които се наслаждават на своята чувственост. — Той бе толкова близо, че тя можеше да види очите му, зениците му бяха черни и меки като кадифе.

Трябваше да се отдръпне, защото той си позволяваше свободи, достъпни за малцина. Все пак още я болеше от удара, който Джак нанесе на гордостта ѝ и възхищението на Кембъл бе като лек за душата ѝ. Но той си оставаше жалък заместител на Джак Кинкейд. Много жалък.

Лусинда се обърна, издърпвайки косата си от пръстите му и оправи къдриците си.

— Ние си приличаме донякъде, но между нас има една голяма разлика.

— Коя е тя?

— Произходът ни. Аз не съм от низшата класа.

Лусинда можеше да почувства ледената ярост, лъхаща от него. Мощен прилив на енергия премина през тялото ѝ, карайки зърната ѝ да набъбнат, дишането ѝ се ускори. Обожаваше истинската тръпка от това да контролира действията и чувствата на някой, да го подтиква към болезнена страст или мъка при отхвърлянето. Да, наистина обожаваше това.

Той се усмихна хладно.

— Ще ме извиниш, но не съм съгласен. Аз не съм от низшата класа. — Вдигна ръка, спирайки я, преди да може да продължи. — Не дойдох, за да флиртувам с теб. Имам си друга причина.

— О? — каза тя незаинтересовано. — И каква е?

Направи крачка към балната зала, очаквайки той да я последва.

Ръцете му се заключиха около кръста ѝ, за да я спре.

— Това, което имам да ти кажа, не е за пред публика.

— Тогава ми прати писмо. А сега ме пусни.

— Става въпрос за Кинкейд.

Лусинда наблюдава Кембъл известно време.

— Какво за Джак?

— О, това привлече вниманието ти, нали?

— Казвай каквото имаш да казваш! Не мога да стоя тук вечно и да те слушам. Обещала съм следващия валс на Лорд Селуин.

— Той може да почака. Това — не. Не и ако искаш да научиш подробностите около брака на Кинкейд.

Тя знаеше, че нещо не е както трябва.

— Какво за него?

— Кинкейд не се е оженил за Фиона МакЛийн доброволно.

Сърцето на Лусинда заби по-бързо.

— Нима?

— Кинкейд е бил овързан и занесен до олтара, като жертвен агнец.

Умът ѝ трескаво обработваше новата информация.

— Не мога да си представя, той да допусне подобно нещо. Прекалено е горд.

— Така е, но тя го е убедила, че това е най-добрия начин да предотвратят войната между двете семейства. Брат ѝ бе убит и неговите братя бяха замесени. — Той махна с ръка. — Знаеш шотландския темперамент. Ако избухне война, още хора ще умрат.

Това имаше смисъл. Джак не бе от типа, които се правят на герои, но вероятно веднъж оженен, не е виждал начин да се измъкне, без да предизвика скандал.

Каква прекрасна информация! Сигурно ненавижда цялата ситуация. Нищо чудно, че скъса с нея, вероятно не можеше да понесе да разкаже на никой за случилото се.

Тя изгледа Кембъл с подозрение.

— Защо ми казваш това?

— Защото съм виждал как го гледаш. Не искам да губиш надежда. — Той се усмихна и се обърна към вратата на балната зала. — Вярвам, че още има надежда за вас двамата.

— Какво искаш Кембъл?

— Искам всичко. Парите на Джак. Неговото положение. — Устата на Кембъл се изкриви. — И за да му напомня, че не може да посрамва семейството ми, без да си плати, искам и жена му.

— Това закръглено същество?

Погледът му светна.

— В нея има много повече, отколкото можеш да си представиш.

— Това глупаво проклятие.

Лусинда се усмихна самодоволно. Не разбираше как някой може да бъде привлечен от толкова безлична жена, но това нямаше значение. Усмихна се на отражението си в огледалото, представяйки си как ще използва тази информация в своя полза. Много внимателно щеше да даде на Джак да разбере, че е наясно с положението. Щеше да му предложи съчувствието и дружбата си. И Джак щеше да види, че тя е много по-добър партньор от тази повлекана жена му.

— Не се безпокой, Кембъл. Ще продължа да напомням на Джак, че съм на разположение. Това ли искаше?

— Разбира се. — Той се ухили и се дръпна назад. — Междувременно, аз ще се уверя, че прекрасната Фиона знае за миналите похождения на съпруга си.

— Харесва ми как разсъждаваш, Кембъл.

— Ако нещата се наредят, както аз се надявам, и двамата ще бъдем възнаградени. — Кембъл се поклонил с жест към вратата. — След теб, скъпа моя. Лорд Селуин очаква танца си. Но след това си изцяло моя.

ГЛАВА 11

Чувала съм, че мъжете и жените говорят на различни езици, но това не е истина. Говорят на един език, но го възприемат по различен начин.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Часове по-късно, Фиона се събуди, като примигна сънливо в полумрака. Стаята бе обгърната от тишина и тя веднага осъзна, протягайки ръка, че леглото е празно. Джак си бе тръгнал.

Врълхлетя я разочарование. Какво ли правеше съпругът ѝ в този момент? Карти ли играеше? Може би бе на гости на приятел? Или пък на приятелка? Стисна зъби и отметна завивките. Не можеше просто да стои така и да се чуди, щеше да разбере сама. Все пак и тя имаше крака. Щом той можеше да ходи където си поиска, същото се отнасяше и за нея. Бе го предупредила и сега щеше да му докаже, че не се е шегувала.

Запъти се към гардероба и извади рокля от зелена коприна с деколте, много по-отворено от всички други, които притежаваше. Джак беше настоял да я купи, заявявайки, че щял да ѝ се наслаждава изключително, когато я носи. Надяваше се да мисли по същия начин, като я види да влиза пременена така в един от неговите свещени игрални домове. Роклята беше по-обикновена, в сравнение с тези на останалите дами, но пък беше красива и дръзка.

Дръзка. Да, такава трябваше да бъде и тя. Дръзка, съблазнителна и опасна. Също като жените, които посещаваха подобни места.

— Да върви по дяволите! — каза високо. Почувства се добре, затова го повтори отново. — По дяволите, по дяволите!!!

Облече се, като избра чорапи и пантофи, които да отиват на роклята. След това застана пред тоалетната масичка и оправи косите си. Не можеше да стои спокойно, докато Джак се подиграваше с техния брак. Беше приключила с чакането.

Зачуди се как да го открие. Спря за малко. Сигурно имаше определени места, които посещаваше. Предположи, че прислугата щеше да знае, те винаги бяха осведомени за всичко.

Реши, че това е добър план, застана пред огледалото и дръпна деколтето си още по-надолу. Да, така бе много по-добре. Изглеждаше стилна и решителна, мощна комбинация.

— Джак Кинкейд, трябваше да внимаваш — каза тя. — Ще съжаляваш, че събуди гнева на МакЛийн. Тежко ти!

Навън се чу грохот на гръмотевица. Ако не искаше да провали начинанието си, трябваше да запази спокойствие. Не биваше да се ядосва, а само да му отмъсти. Да подходи с финес.

С последен поглед в огледалото, тя се обърна и напусна стаята, като затвори вратата решително.

Девънстейт примигна.

— Моля да ме извините, милейди?

— Казах, че излизам. — Фиона взе пелерината си от втрещения иконом.

— Да, милейди. Чух ви. Просто не знам... имам предвид, не бях сигурен... щях... — Икономът спря и си пое дълбоко въздух. — Искам да кажа, ако Негова светлост попита къде сте, какво да му отговоря?

Фиона затегна пелерината около врата си.

— Той не е тук, така че това не е проблем.

— Но, но... той може да се върне и...?

Тя сви устни.

— Ами в такъв случай, предполагам, че е добре да е уведомен.

Девънстейт кимна нещастно.

— Много добре, Ако Негова светлост попита, моля да го информирате, че съм излязла навън.

Икономът примигна.

— Просто навън ли, милейди?

Тя се усмихна.

— Всъщност, кажи му, че съм отишла да се забавлявам.

— Да се забавлявате ли, милейди? — Икономът се задави.

— Да, отивам да се веселя, също както прави и той, само че ще си потърся мъже за компания.

Икономът се ококори широко.

— Да — продължи, като се потъркваше с ръкавиците си, за да се стопли. — Ще потърся най-неподходящите и развратни мъже в Лондон. Ще играя комар, ще пия... — какво още правеше човек, когато се забавлява? Сигурно имаше и конни състезания и други такива неща, но не беше облечена подходящо за тях. — Предполагам, че това е всичко.

— Надявам се — изгърси Девънстейт.

Фиона повдигна вежди, а икономът се изчерви.

— Милейди, моля ви. Това не е безопасно. Позволете ми да изпратя бележка на лорда.

— О, знаеш ли къде е?

— Не, милейди, но има няколко места, които обича да посещава. Повечето са неподходящи за дама от вашата класа.

Чудесно, значи щеше да започне от тях.

— Кочияшът знае ли ги?

Девънстейт кимна още по-нещастно.

— Милейди, вие със сигурност не го мислите наистина. Може би, ще желаете чаша чай или...

— Не, благодаря ти. Ще открия развлеченията на нощния Лондон, без значение дали с Негова светлост, или без него. Но се чувствай свободен да го уведомиш какво правя — тя се усмихна — и му кажи, че очаквам да се позабавлявам.

С едно помахване, Фиона излезе от къщата и се запъти към очакващата я карета.

— Кинкейд, играеш ли или спиш?

Джак вдигна поглед от картите си и погледна мъжа в другия край на масата.

— По дяволите, Де Лавсли, играя!

— Тогава направи своя залог. Задържаш играта.

Лорд Кейн погледна в чашата си с дълбоко разочарование и въздъхна.

— Това място има мизерно обслужване. Защо ли идвам тук, като има по-добри заведения.

— Направи залога си, Кинкейд! — прекъсна го лорд Карлис. Челото му блестеше под светлината на лампата, което доказваше напрежението от играта.

Джак погледна към бледото му лице. Карлис не бе спечелил нито една игра досега и изглеждаше все по-отчаян с всяка изминала минута.

— Вътре съм. — Джак постави картите на масата и срещна настоящия поглед на Карлис. — А ти?

Мъжът преглътна шумно и кимна нервно.

— Разбира се.

— Тогава играйте — каза Кейн, като държеше чашата си високо с надеждата, че лакеят ще забележи проблема му.

— Това място свободно ли е?

Джак повдигна глава и видя брата на Фиона да стои до Карлис.

— Какво правиш тук, Грегор?

— С Дугъл дойдохме, за да видим в каква неприятност си се забъркал отново.

— И откъде знаехте как да ме намерите?

Дугъл се отдели от тълпата зад Грегор и постави ръка на стола на Кейн.

— Хемиш ни каза.

— И какво сега, ще ме следите постоянно ли?

— Точно така — кимна Грегор, а Дугъл видя празната чаша на Кейн и каза:

— Бренди?

— Какво, а да, разбира се. — Кейн примигна с изненада.

— Ще потърся лакея да донесе, даже ще си взема и аз.

— Ти си добър човек. — Де Лавсли му подаде чашата си.

Дугъл огледа залата и видя един лакей.

— А, има един там. — Постави ръце около устата си и извика: — Хей!

Цялата зала утихна внезапно, а Джак потрепери. Дугъл издърпа чашата от ръцете на стареца и я размаха на лакея, който го гледеше със зяпнала уста.

— Бренди!

Лакеят преглътна, поклони се и забърза към него. Разговорите продължиха веднага.

— Е, благодаря ви! Кой сте вие? — Кейн го погледна учудено, вече удовлетворен от пълната си чаша.

Дугъл издърпа стол от съседната маса и го възседна, като кръстоса ръце на облегалката.

— Защо не ни представиш, Кинкейд?

— Хей! — Дугъл се наведе към Карлис и каза тихо. — Май си свършен, приятелю?!

— За Бога! Как може...? — изумено го погледна Карлис.

Грегор удари леко по картите му.

— Ами нямаш козове и само една осмица. Бих казал, че е свършено с теб.

— Не можеш да обявяваш картите ми на глас пред всички! — каза Карлис задъхано.

Грегор се наведе дотолкова, че лицето му се изравни с това на Карлис.

— И защо не?

Лордът примигна и стана толкова бързо, че събори няколко монети на земята.

— Господа, боя се, че господинът може би е прав. Приключих. Трябваше да спра още преди няколко часа. — Лордът се поклони. — Приятна вечер! — Обърна се и напусна залата.

Грегор седна на освободеното място.

— Може би трябва сам да представя себе си и брат ми. Аз съм Грегор МакЛийн, а това е Дугъл. Ние сме зетъве на Кинкейд.

— И отвратителни досадници! — добави Джак, като захвърли картите си на масата.

Лорд Кейн се засмя тихо.

— Знам какво имаш предвид. Братята на съпругата ми постоянно ме преследват за заеми. Накрая сигурно ще ме разорят.

— Това е един от най-лошите недостатъци на брака — кимна Де Лавсли.

Грегор събра картите от масата и започна да ги бърка. Джак кимна в знак на съгласие и каза:

— Господа, вярвам, че прекарах достатъчно време на тази маса.

— О — присви очи Грегор — да не би да си отиваш вкъщи?

— Където ти е мястото? — добави Дугъл — При жена ти?
Кейн и Лавсли размениха погледи. После Кейн прочисти гърло и предложи:

— Може би трябва да се преместим на друга маса?

Един от лакеите на Кинкейд приближи масата.

— Лорд Кинкейд, имате съобщение от Девънсгейт. Той каза да ви предам, че е спешно.

Джак посегна към бележката.

„Милорд, лейди Кинкейд ми съобщи, че излиза тази вечер. Когато я попитах къде, тя отговори, цитирам буквално: «Да се забавлявам.» Моля ви за съвет.

Девънсгейт.“

Джак се изправи, преобръщайки стола си.

— Как смее! — изфуча той. Господи, а ако ѝ се случеше нещо! А ако...

— Къде отиваш? — попита го Грегор, блъскайки собствения си стол.

— Да намеря съпругата си.

— Да я намериш? — Дугъл също вече се бе изправил. — Но къде е?

— Не знам! — отговори мрачно Джак. — Но ще я открия и ще я праметна през коленете си, за да ѝ припомня, защо аз съм единствения, който...

— Единственият, който какво? — Свъси вежди Грегор.

— Не е ваша работа! — Джак изблъска зетьовете си и с решителна крачка се отправи към вратата.

Бог да му е на помощ, но той щеше да се погрижи Фиона да не се „забавлява“ никога повече.

ГЛАВА 12

Ужасно е да притежаваш сила, която е по-силна от теб. Проклятието на МакЛийн бе, че губеха контрол всеки път, когато емоциите разгорещяваха кръвта им. Беше нечестиво проклятие, но си го биваше, не прощаваше на никого.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Фиона влезе в къщата на Харингтън, изпълнена с предчувствия. Странно, но си мислеше, че игралният дом ще е доста по-западнал. Разположена в една от най-добрите части на града, къщата беше огромна и добре обзаведена. Прозорците бяха големи, килимите — дебели и с богат дизайн. Всичко беше просто блестящо.

Хората я оглеждаха, но явно никой не смяташе, че мястото ѝ не е тук. Въздъхна облекчено и влезе в салона, където смело посрещна погледите на няколко мъже, скупчени около вратата.

Джак не би отвърнал поглед от красива жена, тогава защо тя да не гледа красивите мъже? Ако някой от тях се приближи, би могла да поговори с него и кой знае, може би да си намери един-двама приятели.

Съвсем скоро тя разговаряше и се смееше с няколко готови за флирт, любезни господа. В ръката ѝ имаше чаша превъзходно вино, а наоколо се носеше приятна музика.

Фиона стисна силно ветрилото си. Всички стаи бяха пълни с хора, но игралните зали не бяха чак толкова страшни, колкото си бе представляла.

Забеляза масите, разпръснати из помещенията. Отвсякъде се чуваха звуци от картите и заровете, както и гласове, и смях. Тя наблюдава няколко игри, за да проумее правилата, преди да се реши да се присъедини. След половин час вече се чувстваше достатъчно уверена, да се впусне в игра. За нейно удоволствие, скоро беше натрупала малка печалба.

Тримата ѝ партньори бяха съвсем различни един от друг. Първият — мистър Грентъм — беше претенциозен самохвалко и само презрителното отношение на останалите двама към него ѝ помогна да го изтърпи. Другите бяха истински джентълмени. Виконт Д'Орси беше много приятен мъж, когото вече познаваше, както и лорд Чесъп — най-малкия син на граф Стануик.

След известно време Фиона се измори от играта. Събра печалбата си и помоли партньорите си да я извинят, въпреки желанието им за реванш. Но в стаята беше станало задушно през последния час и тя искаше да постои до прозореца, за да се освежи.

Някъде в къщата свиреше малък оркестър и краката ѝ сами влязоха в такта на шотландския рил, който звучеше във въздуха.

Усети топла ръка да я хваща за лакътя и се изправи лице в лице с един непознат. Той бе висок, с черна коса и живи сини очи. Не бяха така блестящи, както очите на Джак, нито имаха неговия наситен цвят, но контрастът с черната коса беше изумителен.

Фиона не го сметна точно за красив, но беше удивена от излъчването му.

— Извинете — каза тя, освобождавайки лакътя си от ръката му — познаваме ли се?

Неговата унила усмивка и спокойно държание я накараха да се отпусне.

— Мислех да кажа нещо забавно, но виждам, че дори не ме помните. — Той се поклони. — Казвам се Алън Кембъл. Познавам братята и съпруга ви.

Тя почувства облекчение.

— Това е чудесно. Съжалявам, че не ви познах.

Той повдигна рамене.

— Срецали сме се само веднъж и беше доста отдавна. Чух, че сте в града и сте се омъжила за Кинкейд. Трябваше да ви се обадя, но... нямам извинение.

— В града съм едва от няколко дни.

— Знам. — Мъжът се усмихна иронично. — Вашият съпруг ви пази само за себе си.

Колко ѝ се искаше това да е истина.

— Откъде познавате Джак?

— Кинкейд и аз се познаваме от много време. — Той се огледа и погледът му спря върху канапето с пухкави възглавнички наблизно. — Искате ли да седнете?

— Да, моля — отговори му с благодарност.

Отпуснаха се на канапето. Тя го огледа през спуснатите си мигли, отбелязвайки колко елегантен изглежда в синьото палто и кожените си панталони. С тъмната си коса ѝ напомняше малко на Грегор. Погледът на Кембъл следеше хората наоколо.

— Такъв хубав малък прием, не смятате ли?

— Малък? Изглежда, че всеки лондончанин е вече тук! Никога не съм мислила, че игралните домове са толкова посещавани.

Той се засмя.

— Игрален дом? Какво ви кара да мислите така?

— Защо... Помислих... Кочияшът каза, че Джак понякога идва тук.

— В дома на Харингтън винаги се играе на карти, но едва ли това го прави игрален дом.

— О! — каза тя, малко разочаровано.

Той се подсмихна на изражението ѝ.

— Ако пожелаете, бих се радвал да ви отведа в някой от истинските игрални домове.

— А те скандални ли са?

— Някои са, но повечето са съвсем порядъчни. Мисля, че тези, които бихте сметнали за скандални, са много малко. Повечето са съвсем обикновени, само нивото на залозите е твърде високо. — Очите му се спряха на нея. — Да разбирам ли, че обичате да играете карти?

Фиона със задоволство вдигна чантичката си, която тежко се залюля на китката ѝ.

— Спечелих добра сума тази вечер.

Усмихвайки се, той се приближи още малко, така че раменете им се допряха.

— Добре е, че се срещнахме. Ще внимавам да не залагам срещу вас. Мога да ви препоръчам в някоя добра игрална зала.

Тя наведе глава на една страна.

— Да ме препоръчате?

— Да, някой трябва да гарантира за вас. Това е единствения начин да не се допускат по-низшите класи. Сигурен съм, че ще бъдете приета. — Устните на Кембъл се извиха с горчивина. — Блек Джак е приет навсякъде. Когато хората разберат, че сте му съпруга... — Той сви рамене.

— А вие? — попита тя, накланяйки глава. — Вас приемат ли ви навсякъде?

— Навсякъде, където няма загрижени майки с дъщери за женене. Фиона се усмихна.

— Виждам, че сте много опасен мъж.

Нещо проблесна в погледа на Кембъл. Невероятните му сини очи, изглеждаха още по-ярки на фона на тъмната му коса. Но не бяха пронизващи като тези на Джак. Не отнемаха дъха ѝ, а в ума ѝ не нахлуваха неприлични мисли.

Очите на Кембъл бяха... просто красиви сини очи, помисли си тя.

— Казвал ли ви е някой, колко сте красива?

Тя присви устни.

— Не и днес.

Той се подсмихна.

— Това е престъпление. Какво си мисли съпругът ви? — Той се наведе напред, тя усети дъха му до ухото си. — Ако бяхте моя съпруга, щяхте да го чувате всеки ден.

— Което щеше скоро да се превърне в досада, защото често повтаряните комплименти губят стойността си.

Кембъл се обърна към стаята.

— Къде е Кинкейд? Не го видях около масите.

— Той имаше друг ангажимент тази вечер — каза тя, надявайки се да прозвучи безразлично.

— Значи сте сама? Вие и Кинкейд трябва да сте една от онези модерни двойки, които не държат винаги да излизат заедно.

— Всеки от нас си има личен живот — каза Фиона хладно.

— Ако бяхте моя съпруга, никога нямаше да ви оставям сама.

— В такъв случай е добре, че не сме женени, мистър Кембъл. Не ми харесва да ми нареждат какво да правя.

— Жена с характер? Колко забавно!

— Мъж с остарели разбирания? Колко скучно!

Той звънко се изсмя.

— Явно на Джак му е провървяло. Вие сте прекрасна, смела жена, лейди Кинкейд. — Той взе ръката ѝ. — Това много ми харесва.

Тя се дръпна, виждайки, че няколко двойки започват да танцуват.

— Обожавам шотландския рил. Танцувате ли, мистър Кембъл?

Усмивката му показваше, че е забелязал смяната на темата, но отговори:

— Да, разбира се. Ще ми доставите ли удоволствие със следващия танц? — Приблужи се още и прошепна: — Ще е чест за мен да танцувам с най-хубавата жена тук.

Хрумна ѝ, че да я ухаждат така изискано не е никак лошо, но вече започваше да ѝ писва. Все едно да слуша възхвалите на някоя леля. Беше приятно да ти се възхищават, разбира се, но само ако и ти отвърщаш със същото.

Тя погледна Кембъл.

— Учудващо е, че Джак никога не е споменавал за вас.

Той сви рамене.

— Вашият съпруг не храни добри чувства към мен, нито аз към него.

— Защо?

— Имахме малък спор за една жена.

— Ооо...

В погледа на Кембъл проблесна спомен, докато извърщаше очи. Фиона проследи погледа му и видя заобиколена от мъже висока, руса, впечатляваща жена.

— Тази жена?

— Да. Лейди Лусинда Федърингтън.

Фиона стисна силно чантичката си.

— Вие с Джак сте имали спор за тази жена?

— Да. И двамата искахме да ѝ... бъдем приятели.

— И?

— Тя не избра мен.

Сърцето на Фиона спря. Това беше невъзможно. Джак трябваше да ѝ каже. Но кога? Тя го беше отвлякла и се беше омъжила за него толкова набързо. А ако сърцето му бе вече заето?

Мисълта я зашемети.

— Той... Джак още ли... — не можа да довърши мисълта си.

Кембъл сигурно усети нещастieto ѝ, защото веднага каза:

— Вярвам, че е сложил край... — каза той и замълча за известно време.

Мислите на Фиона препускаха. Господи, какво беше направила! Не можеше да откъсне поглед от свършената руса красавица. Тя беше красива, образована, модерна — всичко, което Фиона не беше.

Кембъл сложи ръка върху нейната.

— Лейди Кинкейд... Фиона. Не допускате Лусинда да ви тревожи. Очевидно е, че Джак държи на вас повече, отколкото някога е държал на нея.

Надеждата избуя отново.

— Наистина ли мислите така?

— Сигурен съм. Той се ожени за вас, не за нея.

Сърцето на Фиона падна чак до украсените ѝ със скъпоценности пантофки. Изведнъж тя пожела да се движи, за да престане да мисли и да си представя Джак с тази жена.

— Следващият танц започва, искате ли да танцуваме?

— Да, разбира се. — Той хвана ръката ѝ. — Хайде...

— Не. — Плътният глас идваше зад Фиона. — Мисля, че този танц е мой.

Гореща тръпка премина по цялото тяло на Фиона и се спря в стомаха ѝ.

— Кинкейд... — Кембъл се усмихва едва. — Каква изненада!

— Сигурен съм — каза Джак, обвивайки ръка около кръста Фиона и притегляйки я близо до себе си. — Ако нямате нищо против, Кембъл, смятам да танцувам с жена си.

— Е, не. И това ако не е Алън Кембъл, бедствието за Шотландия — каза Грегор, пристигайки след малко.

Дугъл прецени ситуацията с един поглед.

— Увърташ се около сестра ни? Предполагам, не си разбрал, че сме в града.

Лицето Кембъл се покри с червенина.

— Не — каза той сковано. — Не знаех.

— Жалко — каза Дугъл. — Можеше да си спестиш някои неприятности.

— И няколко натъртвания — добави Грегор весело. Той се наведе и каза с поверителен тон: — Трябва да държим под око сестра си, знаеш, да я пазим от натрапници.

Кембъл го погледна мрачно.

— Аз тъкмо си тръгнах. Надявам се, че ще можем да поговорим пак. — Той се поклони на Фиона, обърна се и се отдалечи.

Джак долови съчувствие в изражението на Фиона.

— По дяволите, Дугъл — изръмжа той. — Не се нуждаех от помощта ви, за да се справя с Кембъл.

— О, няма проблем — Грегор махна с ръка. — Освен това, радваме се да видим сестра си. — Той целуна Фиона звучно по бузата. — Здравей, момиченце. Надявам се, че си добре.

— Добре съм, благодаря ви — каза тя с леден тон. — Изненадана съм, че не ме посетихте досега.

— Щяхме да го направим утре — каза Дугъл малко несигурно.

Фиона улови погледа му.

— В десет?

Дугъл и Грегор се спогледаха изненадано, после кимнаха.

— В десет — съгласи се Грегор. Тя се обърна към Джак:

— Сега бих искала да танцувам, милорд.

Джак веднага пое ръката ѝ.

— Аз също. — След което се понесе с Фиона по дансинга.

Тя се опита да не сравнява отпуснатата прегръдка на Кембъл с усещането за силните ръце на Джак и започна да се самосъжалява. Джак имаше право и това я ядоса.

— Как узна, че съм тук? — попита тя.

Той погледна към нея, погледът му беше горещ и собственически.

— Не знаех. Обиколих три места, докато те намеря, а това, че те открих тук, си беше чист късмет.

Той я завъртя бързо, ръцете му я обгърнаха, и тя усети, че изгаря в силните му прегръдки. Светът около нея се завъртя и изгуби ясните си очертания. Едва си поемаше дъх и усещаше тръпки по кожата си.

От вратата на терасата нахлуваше ветреца, музиката се носеше около тях. И тя вече не беше сама, Джак беше до нея. Фиона се намръщи, сещайки се за Лусинда Федърингтън.

— Фиона, трябва да поговорим — каза Джак със строг тон. — Не е безопасно да ходиш сама из града.

— Аз дойдох тук с кочияша и двама лакеи, така че едва ли ме е грозяла опасност.

— Фиона, знаеш какво имам предвид.

— Да, разбирам. Ти можеш да правиш каквото си поискаш, а аз трябва да седя да те чакам вкъщи сама.

Той се намръщи.

— Не, нямах това предвид.

— Тогава какво имаш предвид? Не разбирам от какво се оплакваш.

Той заплашително впери очи в нея.

— С теб човек не може да се разбере.

— Ако ти е трудно да разбереш, че съм нещастна, то да — така е. Настъпи мълчание.

— Джак?

— Да?

— Коя е Лусинда Федърингтън?

Джак спря да танцува, без да обръща внимание, че така правят впечатление на останалите двойки.

— Какво за нея?

— Кембъл каза... каза, че вие...

Джак я отведе настрана от дансинга.

— Какво ти каза този негодник?

— Че сте искали една и съща жена. И че ти си я спечелил.

— Това копеле, няма право... — Джак си пое дълбоко дъх. — Много добре. Лусинда и аз някога бяхме заедно. Това вече е минало.

— Минало?

— Да, още преди да се оженим. Не сметнах за нужно да й давам обяснение.

Господи, каква ужасна вечер! Като за начало се появиха братята на Фиона, след това прекара няколко часа препускайки из града, опитвайки се да я намери, сега и Кембъл му създаваше неприятности.

При първа възможност щеше да го накара да си плати скъпо. Фиона бавно каза:

— Добре. Вярвам ти.

— Е, тогава можем ли да продължим да танцуваме? — Той сложи ръка на талията ѝ и я привлече близо до себе си, което я накара да се усмихне. — Приятно ми е да те прегръщам.

Бузите ѝ се изчервиха и тя кимна. Те се върнаха обратно на дансинга. Джак въртеше Фиона все по-бързо. Полите ѝ се увиваха около нея, а коприната галеше краката ѝ, карайки кожата да настръхва.

Докато го гледаше, Фиона се засмя, белите ѝ зъби проблеснаха между устните, очите ѝ заблестяха от удоволствие. Леко дрезгавият смях се изля като спокойна, хладна река и потуши кипящия у него гняв. Той я гледаше и се възхищаваше на блясъка в очите ѝ, на удоволствието, което струеше от тях. Джак я държеше силно ѝ я завъртя така, че полите ѝ се развяваха зад нея. Хората ги гледаха, защото танцуваха малко бързо за звучащата музика, но него не го интересуваше. Интересуваше го само, че съпругата му е с него, където ѝ е мястото.

Джак не знаеше, защо се ядоса толкова, когато видя Фиона на дансинга с Кембъл. Знаеше само, че е вбесен. Това, че я видя в обятията на Кембъл бе отприщило у него емоции, които не можеше да съдържи или да обясни. Той забави темпото до нежно полюляване. Фиона се засмя отново и очите ѝ заблестяха. Изведнъж Джак си пожела да бъдат далеч от всички, само двамата. Той поведе Фиона към вратата на тераса. Лекият ветрец си играеше със завесите пред френските врати и ги поразхлади. Фиона си вееше енергично с ветрилото.

— Беше толкова приятно! Трябва да танцуваме по-често.

Джак изведнъж си представи как танцуват пред огъня в спалнята, полюлявайки се все по-бавно и по-бавно, телата им се притискат, а устните им се срещат... Усети, че изгаря от желание да я притисне към себе си, дори само за миг. Улови погледа ѝ. Огънят, който гореше в очите ѝ, заплашваше да го изпепели. Тялото му реагира незабавно. Той плени ръцете ѝ и се наведе към нея, търсейки сочните ѝ устни.

— Джак.

Нейният шепот му напомни, че всеки в помещението би могъл да ги види. По дяволите, какво трябва да направи човек, за да може да целуне жена си? Той дръпна Фиона за ръката.

— Ела. Трябва ми свеж въздух — каза той, излизайки през френските врати на терасата. Повече я през широкото стълбище в градината. Стъпките му отекваха по каменната пътека, дърветата шумоляха над тях, някъде наблизко се чуваше ромона на фонтан, аромат на жасмин и орхидеи се носеше из въздуха. Полудяваше. Това желание да усети вкуса ѝ го подлудяваше. Беше си мислил, че след като я има веднъж, ще ѝ се насити. Вместо това, желанието му нарастваше все повече. Той искаше да я вкуси, да усети всеки инч от копринената ѝ кожа, да опознае линията на бедрата и ханша ѝ, да вдиша аромата на люляк от косите ѝ, да се изгуби в топлината ѝ...

— Джак, къде отиваме?

Той зави покрай ниския жив плет, светлините на къщата бяха далеч зад тях. Чу се шепотът на други двойки, но никой не се виждаше по тясната пътека.

— Джак...

Той я отведе до беседка с две тесни пейки, защитена от любопитни погледи от буйно израсли храсти.

— Какво правиш? — попита Фиона задъхано.

Той свали ръкавиците от ръцете ѝ и ги пусна в джоба си.

— Ще си открадна една целувка.

Бавно проследи очертаанията на устните ѝ с върха на пръстите си.

Тя дишаше на пресекулки, блясъка на бледата луна, се отразяваше в очите ѝ.

— Това е глупаво — каза тя задъхано, но в тона ѝ се долавяше обида. — Не е нужно да крадеш целувка от мен. Аз ще ти я подаря.

— Само една ли?

Устни ѝ се извиха в закачлива полуусмивка.

— Повече ли искаш?

Нещо трепна в него. Той не знаеше кое у нея му харесваше повече: невинно палавите плътни устни или чистата линия на бузите и брадичката. Искаше да ги изследва с устните си, да усети свежия ѝ вкус и необузданата ѝ страст. Спусна ръце по гърба към извивката на дупето ѝ, когато устните им се срещнаха. Прокара езика си по долната ѝ устна, докосвайки зъбите ѝ. Тя простена, ръцете ѝ се заключиха около

врата му, тялото ѝ се притискаше силно към неговото. В един шеметен миг, той не мислеше. Не го беше грижа. Просто я вкусваше, усещаше я, пиеше от нея. И тя направи същото. Притискаше се все повече, бедрата ѝ се сблъскаха с твърдостта му, стенания извираха от гърлото ѝ. Той спря, сърцето блъскаше в гърдите му, тялото му изгаряше от страст.

— Трябва да тръгваме, любов моя. Каменните пейки зад нас предлагат някои интересни възможности, но ние имаме хубаво, удобно легло, което ни чака в къщи.

Тя трепереше до него, ръцете ѝ обгръщаха шията му, гласът ѝ беше дрезгав и тайнствен като луната над тях.

— Джак, не искам да чакам.

— Тази пейка е не само неудобна, но и ще ожули нежната ти кожа. Няма да позволя това да се случи.

Тя неохотно свали ръцете си от него и погледна пейката с неприязън.

— Някой трябва да сложи възглавнички тук.

— Съгласен съм. За съжаление, явно не знаят какво може да се случи в една градина.

Той разбра, че бракът си има своите предимствата, едно от тях е, че разполагаш винаги с достатъчно време. Преди си мислеше, че пикантността на бързите тайни връзки е това, от което се нуждае. Сега съзнаваше, че голяма част от вълнението е било в тайнствеността, а не в самата връзка, която пламваше бързо, но и бързо омръзваше. Всеки, които смяташе, че да си женен за една жена е скучно, просто не беше срещнал жена пламенна като Фиона. Колкото повече пиеше от нея, посилна жажда го измъчваше. Джак се наведе и притисна устни към челото ѝ.

— Оправи си косата и ще отидем да се сбогуваме с домакините.

Тя приглади роклята си.

— Проклятие! Воланът ми се е разпорил. Ще трябва да го оправя, иначе може да се спъна в него.

Той погали бузата ѝ.

— Само побързай. Не мога да чакам прекалено дълго.

Джак придружи Фиона в къщата.

— Ще чакам тук, докато се върнеш. — Той целуна ръката ѝ, а след това я пусна.

— Благодаря ти. Ще побързам. — Тя го погледна с благодарност.

Той се облегна на стената, с кръстосани ръце, а очите му проблясваха с неподправена страст, докато я гледаше.

Фиона забърза към стаята, където две камериерки се грижеха за такива проблеми като скъсани волани или разпилени прически. Едната бързо оправи волана ѝ и Фиона скоро се запъти обратно към балната зала. Неочаквано чу мек глас зад гърба си.

— И това ако не е прекрасната, малка булка. Търсех ви.

Фиона се обърна. В коридора зад нея стоеше Лусинда Федърингтън.

ГЛАВА 13

Казват, че проклятието на МакЛийн ще бъде развалено, когато всеки член от едно поколение извърши истинско добро дело. Можете ли да си представите? Всичките седем — вие и братята ви, да се впуснете в битки с дракони или да спасявате девойки в беда? Какво хубаво приключение би бил животът ви тогава!

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Фиона почувства силно желание да склочи пръсти около врата на Лусинда и да стисне силно.

Но повдигна гордо брадичка и проговори с цялото самообладание, на което бе способна.

— Лейди Федърингтън. Как сте?

— О, Фиона МакЛийн — тя измърка като коте, а Фиона стисна зъби.

— Всъщност, аз съм лейди Кинкейд.

Прииска й се жената пред нея да не е толкова красива, че видът й да спира дъха на човек, с нейния премрежен поглед и изваяна фигура. Тя беше точно типа жена, подходяща за Джак. Когато са били заедно, сигурно са предизвиквали завистливи погледи, тя толкова руса, а Джак с прекрасните си сини очи и гъсти кестеняви коси.

— Виж ти... — жената закричи бавно около Фиона, оглеждайки я от глава до пети. — Значи ти си щастливката, която успя да впримчи Блек Джак Кинкейд. Не мога да повярвам, че Джак се е оженил. — Очите й се присвиха в тънки цепки. — Бих се заклела, че той ще

стигне до олтара само като рита и креци. Или може би... ако е в безсъзнание?

Проклятие, защо Джак би разказал на тази нещастница как са се оженили? Представи си ужасеното изражение на Лусинда. Или по-лошо, представи си ехидната ѝ усмивка, присмивайки се над нейното отчаяние и над капана, в който е попаднал Джак...

— Наистина, лейди Кинкейд — думите ѝ звучаха подигравателно, а усмивката ѝ беше фалшива, колкото самата нея. — Но някак не ми приличате на лейди Кинкейд. — Очите ѝ огледаха критично тялото на Фиона и изведнъж тя се почувства... дебела. Дебела, трътлеста и непохватна.

Каквато очевидно не беше. Може би беше малко по-закръглена, но това въобще не я правеше дебела. Освен това, Джак изглежда я харесваше точно такава.

И само преди десетина минути ѝ го доказа в градината. Успокояващо бе да си припомни горещите му длани и забързаното му дишане, когато я докосваше, въпреки че не беше толкова глупава да си мисли, че той не би сторил същото и с друга жена.

— Горкият Джак! Това изпитание го унижи доста. — Лусинда се облегна на мраморната масичка, на която имаше ваза с цветя. — Джак е отегчен, защото му се налага да прекарва толкова много време с теб.

— О? — каза сладко Фиона. — Той със сигурност изглежда доста ентузиазирани... удовлетворен... когато сме заедно насаме.

— Не знаеш колко близки сме с Джак — изсъска Лусинда. — Ако не го беше изиграла, вече щяхме да се женени.

Фиона повдигна вежди.

— Какъв шок би било това за лорд Федърингтън!

Лусинда изви пренебрежително устни.

— Не мога да повярвам, че малка мишка като теб би си помислила да хване Джак Кинкейд. Той има нужда от повече, отколкото можеш да му предложиш. Има нужда от истинска жена, някоя, която да разбира неговите желания и нужди. Някоя, като мен.

Фиона стисна юмрук толкова силно, че ноктите ѝ се врязаха в дланта ѝ, а отвън се чу тътен на гръмотевица. Широките врати се разтърсиха от силата на внезапно появилия се вятър.

— Сигурно ти е трудно да живееш с мисълта, че си спечелила съпруга си чрез сила и измама — каза Лусинда, с измамно загрижен

глас. — Затова, че буквално си завлякла горкия човечец до олтара. Не знам как бих ходила с изправена глава, ако бях на твое място.

Фиона надяна фалшива усмивка на лицето си.

— Колко забавно, именно вие да ми говорите за измами! Поне сега Джак има съпруга, на която може да се довери. Едва ли вашият съпруг може да се похвали със същото. — Тя се обърна, с намерението да си тръгне, а гневът изпълваше цялото ѝ тяло.

Лусинда застана пред нея, препречвайки пътя ѝ.

— Отместете се! — Заповяда Фиона.

— Не съм свършила разговора си с теб — каза Лусинда с проблясващи от гняв очи.

— Отместете се веднага! — повтори Фиона.

— Никой не може да ми казва какво да правя — отвърна Лусинда с презрение. — Особено селянка като теб.

Ярост обзе Фиона, а навън отекна гръм. Тя вдигна вазата и махна цветята. Лусинда изпищя, щом водата се плисна в лицето ѝ.

Тя ахна, косата ѝ висеше на мокри кичури, тъмни вадички грим се стичаха по лицето ѝ.

— Ти... ти... Не мога да повярвам, че...

Фиона се наведе напред.

— Не се опитвайте да пръскате отровата си върху мен или близките ми. Аз съм МакЛийн, а МакЛийн защитават това, което им принадлежи. Следващия път, когато ви наредя да се махнете от пътя ми, съветвам ви да го направите веднага.

Вратата на коридора се отвори и през нея преминаха двама джентълмени, оживено обсъждайки предимствата на емфието пред пурите.

Те се заковаха на мястото си, щом забелязаха Лусинда, стояща подгизнала в една локва по средата на коридора. Стреснатите им погледи се преместиха върху Фиона. Усмивайки се сковано, тя остави вазата на масичката и започна да подрежда цветята.

— Милостиви Боже! Лейди Федърингтън! Какво се е случило? — По-високият от двамата мъже пристъпи напред.

Той остави вратите отворени и сега още няколко човека ги гледаха учудено.

Фиона направи лек реверанс пред Лусинда.

— Приятна вечер, лейди Федърингтън. Ако искате да посетите дамския будоар, той е надолу по коридора в ляво.

— О! Ти... Ти... — гласът на Лусинда прекъсна.

Още хора излязоха в коридора. Голяма част от мъжете изглеждаха разстроени, дори разгневени, но върху лицето на всяка дама, видяла дори за миг жените в коридора, грееше усмивка.

Фиона повдигна полите си и прекрачи над локвата.

— Извинете ме. Джак ме чака.

Лусинда изпрати Фиона с толкова отровен поглед, че господата, които кръжаха около нея, побързаха да отстъпят назад.

— Ще съжаляваш за това!

— Дайте най-доброто от себе си — каза студено Фиона. — Ще съм готова и ще ви чакам.

Тя намери Джак до бюфета. Той се извини на господата, с които разговаряше и я поведе към главната зала. В другия край Лусинда бе заобиколена от толкова голяма тълпа, че дори не се виждаше.

— Чудя се за какво е всичко това? — каза Джак, докато си взимаха палтата.

— Ами, лош късмет с една ваза с цветя.

Излизайки навън, бяха посрещнати от силен вятър, светкавици, проблясващи в далечината и мирис на люляк.

Джак погледна подозрително към небето.

— Фиона?

— Сигурно е Грегор — каза тя невинно.

— Никога не съм подушвал люляк във въздуха по време на някоя от неговите бури.

— Наистина ли? Колко странно. — Зарадва се, щом видя, че каретата им пристига.

Не изглеждаше много убеден, но още преди да стигнат края на улицата заваля.

Погледна към покрива на каретата.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Определено. Никога през целия си живот не съм се чувствала по-свежа.

Джак я погледна накриво.

— Свежа? Странен подбор на думи.

— Радвам се, че се прибираме у дома. — Тя се усмихна и се плъзна по седалката, а бедрото ѝ докосна неговото.

Въпреки, че не можеше да види лицето му в тъмнината, Фиона можеше да почувства промяната във въздуха. Окуражена, постави ръката си върху коляното му, прокарайки пръстите си нагоре по бедрото му, а след това надолу.

Джак хвана ръката ѝ и придърпвайки я към себе си, я постави между бедрата си. Очите ѝ станаха огромни, щом усети издутината под пръстите си.

— О, Боже! Виждам, че и ти се радваш, че се прибираме в къщи.

С потъмнели от желание очи, Джак я притисна към себе си в страстна прегръдка, която продължи до пристигането на екипажа пред дома на Кинкейд. Фиона едва успя да се приведе в приличен вид, преди слугата да отвори вратата на каретата.

Веднага щом слязоха, Джак побърза да я отведе вътре и нагоре по стълбите, докато ръцете му се движеха влудяващо под пелерината ѝ, оставяйки я тръпнеща и задъхана.

Часове по-късно, Фиона се беше отпуснала срещу него, докато той спеше, широките му гърди се повдигаха и спадаха ритмично, а кожата му все още гореше след изживяния екстаз.

Усмихна се блажено. Нека Лусинда Федърингтън се усмихва самодоволно. Нека Алън Кембъл прави каквото си поиска. Тя нямаше да позволи на никой да застане между нея и Джак. Те може да не се обичаха, но имаха доверие един в друг и безспорно страст, която правеше любенето им удивително и запомнящо се.

Фиона затвори очи, топлината и близостта на Джак ѝ помогнаха да заспи.

Засега това беше достатъчно.

ГЛАВА 14

Бялата вещица искала да подчини арогантните МакЛийн със своята клетва и отначало успяла. Те почти унищожили себе си. Но забравила за упоритостта им. МакЛийн никога не се отказват. Нито в любовта, нито по време на война.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Късно на следващата сутрин, Фиона внесе кошницата си за шиене в дневната. След спокойната закуска, Джак ѝ бе съобщил, че излиза и Фиона почувства някакво безпокойство. Не се съмняваше, че през деня всички ще говорят за сблъсъка ѝ с Лусинда Федърингтън.

Тя премести един стол близо до прозореца, за да може да се възползва от светлината, извади малко парче дантела и започна да работи.

Времето минаваше и когато вдигна глава, слънцето вече бе високо в небето. Фиона хвърли бърз поглед към часовника над камината. Небеса, ставаше късно. Грегор и Дугъл ѝ бяха изпратили бележка, че желаят да пояздят с нея в парка и щеше да е хубаво да прекара малко време с братята си. Сега, след като Калъм го нямаше, ѝ се искаше да се вижда по-често с тях.

При мисълта за Калъм, тя се усмихна тъжно. Той щеше да хареса Лондон. Винаги бе искал да го посети.

Внезапно се натъжи, но решително се върна към малкото боне, което шиеше, оглеждайки го критично.

— Прекрасно е.

Тя сепнато се обърна. Джак се бе облегал на рамката на вратата, с ръце, кръстосани пред гърдите. Беше облечен с дрехи за езда, сакото изпълваше широките му рамене, а тъмножълтите му бричове бяха напъхани в излъскани до блясък ботуши.

Фиона се опита да разбере по изражението му дали вече е чул за кавгата ѝ с Лусинда, но лицето му не издаваше нищо.

— Не чух входната врата.

Той се отблъсна от вратата и влезе в стаята.

— Защото влязох отзад, откъм конюшнията.

— О! — Леко смутена, тя сложи бонето обратно в кошницата за шиене.

Той премести един стол и седна срещу нея.

— Фиона, трябва да ти задам един въпрос — изведнъж тя стана много заета с разплитането на купчината конци в кошницата си.

— Ммм?

— Да, чух много интересна клюка. — Да го вземат дяволите, тя не спираше да разплита конците. — Фиона, забрави ли да ми кажеш нещо снощи?

— Да съм забравила? Не, не мисля — тя наведе глава и започна да рови в кошницата си за шиене. Имаше нужда от... синьо. Точно така, син конец. Сега.

— О, Боже! Синият ми конец е свършил — тя скочи на крака. — Трябва да изпратя прислужницата до пазара да донесе още.

— Фиона! — тя улови твърдия поглед на Джак, въздъхна и седна обратно.

— Предполагам, че ще трябва да работя с тези, които имам. Имам достатъчно от жълтия конец.

— Фиона — каза Джак още по-твърдо — остави тази проклета кошница.

Тя въздъхна, сгъна ръкоделието, постави го в кошницата и притисна ръце в скута си.

— Беше доста смущаващо да науча, че името ти е в устата на всички.

Тя прехапа устни.

— Предполагам, че трябваше да ти кажа.

— Мили Боже, какво си мислеше, че правиш?

— Не мислех, поне не и тогава.

— Не можеше ли просто да отминеш?

Фиона се вцепени.

— Не мислех да правя сцени, но тя настояваше да говори с мен.

— И какво от това? Какво толкова можеше да ти каже?

— О, доста неща. Разказа ми... за вас двамата. Също така знаеше, че съм те отвлякла и съм те принудила да се ожениш за мен. — Фиона му хвърли укорителен поглед. — Беше болезнено да науча, че си споделил това с нея.

— Не съм казвал на никого как се оженихме. Не знам как Лусинда се е сдобила с тази информация.

— Добре, но е разбрала. Тя се държа много неприятно с мен и изобщо не съжалявам, че хвърлих водата в лицето ѝ. Ако бяхме на открито — добави Фиона мрачно — щеше да се измокри много повече.

Джак разтърси главата си.

— Знаех си, че нещо се е случило. Уханието на люляк беше твърде силно.

Бузите ѝ пламнаха.

— Съжалявам, че предизвиках сцена снощи — тя се поколеба. — Джак, кога престана да се виждаш с нея?

— Същата вечер, когато ти и аз се върнахме в града.

Не това ѝ беше казал Кембъл. Всъщност, той не толкова беше казал, колкото бе намекнал, че има нещо повече. Много повече.

— Обичаше ли я?

— Господи, не! — Джак се намръщи.

— Тя каза, че сте мислили да се жените.

— И лорд Федърингтън щеше да извърши сватбения обред? — Джак се засмя саркастично. — Моля те!

Слава богу.

— Предполагам, че хората говорят за мен. — Той се изсмя кратко.

— Да, но не и по начина, който си мислиш. Днес получих не по-малко от осем покани, три от които от най-консервативните членове на обществото. Изглежда си се издигнала доста в очите на висшето общество.

— Що се отнася до дамите, със сигурност. Май не харесват особено Лусинда? — Джак се засмя тихо.

— Мисля, че ще ти е интересно да научиш, че от снощи вали непрекъснато над къщата на Лусинда. Чух, че покривът ѝ е протекъл и винарската ѝ изба се наводнила.

Фиона неуспешно се опита да се усмихне.

— О, Джак, не ми казвай това! Чувствам се достатъчно зле, че излях пълна ваза с вода върху главата ѝ!

— Е, но от това не се е разтопила, нали?

— Не, Джак, но не исках да намесвам и твоето име.

— Скъпа, ние сме женени. Където идеш ти и аз ще ида...

Погледите им се срещнаха. Дъхът на Фиона спря, думите бяха толкова силни, намек за бъдеще, което и двамата знаеха, че не могат да имат.

Той се намръщи и се изправи бързо, сякаш за да се отдалечи и от думите си и от самата нея.

— Фиона, аз нямах предвид...

— Знам — тя му се усмихна широко — това е само израз.

Или поне за тях беше така.

Часовникът удари кръгъл час, тя стана и взе кошницата си за шиене.

— Трябва да вървя. Обещах на братята ми, че ще се срещна с тях за езда в парка, а още не съм се преоблякла.

— Почакай! — Джак се доближи до нея, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Жалко, че закъсняваш.

— Защо?

Той наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Можем да оставим братята ти да почакаат малко, нали? Достатъчно, за да...

Фиона затвори очи, краката ѝ омекнаха и тя се опря на него за опора. Той взе кошницата от ръцете ѝ и я постави на масата до тях, придърпа я плътно до себе си и се отпусна на огромното кресло, заедно с нея в скута си.

Фиона плъзна ръка около шията му и страстно го целуна по устните, докато той се измъкваше от бричовете си. С бързо движение Джак освободи мъжествеността си и Фиона затаи дъх. Когато обви пръсти около него и започна да го притиска нежно, той отпусна глава със стон.

Окуражена, Фиона придвижи ръката си нагоре. С върха на палеца си, тя описа кръг около изпълнената му с кръв главичка. Капчица влага се задържа на върха.

— Фиона — Джак се задъхваше, ръцете му я обгръщаха здраво. — Моля те.

Сърцето ѝ биеше в гърдите, дишането ѝ беше накъсано и цялото ѝ тяло трепереше. Тя беше също толкова отчаяно нетърпелива, колкото звучеше и той. Всяка частица от тялото ѝ жадуваше за него.

Джак обхвана врата ѝ и плени устните ѝ в целувка, от която сърцето ѝ запламтя. Господи, колко го искаше. Сега. Тя се премести, обръщайки се срещу него, а креслото проскърца под тежестта им. Ръцете му я предизвикваха и скоро тя стоеше срещу него с набрана пола и обути в чорапи крака, възседнали силните му бедра.

Имаше нещо необуздало в това да бъде отгоре върху него, нещо могъщо.

Гърдите ѝ бяха напрегнати, тялото ѝ изтръпна в очакване, когато ерекцията му се притисна към нея. Ризата ѝ бе единственото, което ги разделяше един от друг. Тя се прилепи към него и започна да се плъзга напред-назад.

Дишането на Джак ставаше все по-накъсано, погледът му я изпиваше, сякаш тя бе единствената жена, която съществуваше на света. Все още движейки се срещу него, Фиона освободи косата си, която тежко се разпиля по раменете ѝ. Ръцете му притискаха бедрата ѝ и внезапно поиска нещо повече. Тя имаше нужда от ръцете и устните му върху голата си кожа.

Развърза горната част на роклята си и я смъкна надолу до кръста си. Гърдите ѝ, покрити само с тънка долна риза, бяха на едно ниво с устните на Джак. Той незабавно я придърпа към себе си и горещите му устни се озоваха върху тях, езикът му втвърди зърната ѝ. Фиона стенеше, главата ѝ се мятеше, докато той я караше да се гърчи от желание.

Бедрата му се движеха неспокойно срещу нейните, извивайки се нагоре, а ръцете му се озоваха под роклята ѝ. Отмести долната ѝ риза, пръстите му пробягаха върху нейната мекота, дразнейки и измъчвайки я. Фиона хвана здраво ризата му с две ръце и изстена. Пръстите му се плъзнаха вътре в нея. Всяко движение я издигаше все по-високо и по-близо до една прекрасна лудост. Тя движеше бедрата си срещу

неговите пръсти, докато изведнъж не я заляха вълни на чисто удоволствие, оставяйки я безпомощна да стене името му, сгушила се до врата му.

Усещаше настойчивия натиск на нарасналата му мъжественост и въпреки, че все още потръпваше от преживяния екстаз, жадуваше да го усети в себе си. Раздвижи се отново, постави ръце на раменете му и се отпусна надолу.

Джак се задъха, когато тя се плъзна около него, поглъщайки го в своята стегната мекота и пулсът му запрепуска. Никога не беше виждал по-красива гледка от изразителната наслада, изписана върху лицето на Фиона и се бореше със себе си, за да запази контрол. Тя беше толкова тясна, толкова гореща. Той допря устни до гърдите ѝ, дишането му бе накъсано и шумно.

Бавно, Фиона се премести напред, след това назад, поклащайки се срещу него. Джак беше прикован на място от това изтънчено мъчение. Цялото му тяло беше концентрирано върху мястото, където двамата се сливаха, върху това, да я усеща стегната около себе си, върху чувственото триене на обутите ѝ в ботуши крака по дължината на бедрата му.

Господи, обичаше късите ѝ ботуши, но не толкова, колкото обичаше да я усеща около себе си, влажна и извиваща се.

Джак стенеше, гледайки как Фиона го язди, неспособен да си поеме дъх. Никога не бе виждал по-възбуждаща гледка от тази, когато тя изви глава назад и извика името му, а тялото ѝ трепереше, достигайки върха.

Нейното удоволствие възпламени и него. Той експлодира в нея, стенанията му се сляха с нейните, когато и двамата ги заляха вълни от удоволствие.

С последно потръпване, Фиона се отпусна върху Джак. Сърцето му звънтеше в ушите, докато я прегръщаше силно. Никога не бе правил любов с по-сладострастна и чувствена жена.

Фиона зарови лице във врата на Джак. Какво ослепително разтърсващо любене. Все още тръпнеше от желание.

Тя си пое дъх и несигурно се изправи. Той се облегна назад в креслото със задоволство.

— Изтощен съм.

— Аз също.

Фиона внезапно осъзна, че случката с Лусинда доказваше едно — ако не вземеше мерки, чувствата ѝ можеха да излязат от контрол, подобно на бурите, които предизвикваше. А този мъж извикваше гръмотевици, дори само като я погледнеше.

Но когато забременее, Джак щеше да изчезне.

Тя се изправи от скута му. Той се опита да я задържи.

— Недей да ставаш още.

— Искат ми се да остана, но трябва да се измия и да се преоблека в дрехи за езда. А и много добре знаеш, че братята ми няма да стоят и чакат търпеливо. Ако не се срещнем скоро, те ще дойдат да ме търсят, а не мисля, че ги искаш тук.

— Не, Хемиш ми е напълно достатъчен. Не ми трябва други ядосани шотландци.

Фиона се усмихна.

— След ездата мисля да отида до Бонд стрийт и да потърся някоя панделка за бонето, което шия.

Той разпери широко ръце:

— Свободна си като птичка, любима.

Така си и беше. Нищо не ги свързваше заедно. Сякаш дяволът я накара да каже:

— Наистина съм свободна. Все още не съм решила на коя забава да присъствам довечера, но може пък да отида и в някой игрален дом. Така че, не ме чакай.

Джак скочи на крака.

— Няма да ходиш на такова място — тя само повдигна вежди. — Не знаеш колко опасно може да бъде. Тези места са пълни с негодници, крадци и...

— Мъже като теб. Щом е достатъчно добро място за теб, значи е добро и за мен. Джак, знам, че цениш свободата си повече от всичко друго. Когато пристигнахме в Лондон, ти ясно заяви, че ще правиш каквото си поискаш и няма да търпиш оплаквания от моя страна.

Джак напъха юмруци в джобовете си, за да не разбере Фиона колко беше разстроен. Тя беше права. Бе казал тези думи, колкото и глупаво да звучаха сега.

— Фиона, аз...

— Няма какво повече да обсъждаме, Джак. Можеш да правиш каквото искаш и аз никога вече няма да се оплача.

Това беше хубаво, нали? Тя щеше да му даде свободата, животът, който бе искал. Той се намръщи:

— А ти какво ще правиш?

— Естествено, аз също ще правя това, което искам. Намирам идеята за съвременен брак изненадващо привлекателна — тя сложи ръка върху дръжката на вратата. — Сега, ако ме извиниш, трябва да тръгвам или ще закъснея.

Дълго време след като вратата се бе затворила след Фиона, Джак остана на мястото си, а в ума му се въртяха противоречиви чувства. Като че ли току-що бе спечелил спор, но не се чувстваше победител.

Той прокара ръка през косата си и се загледа през прозореца с невиждащи очи. Фиона постоянно го смущаваше и объркваше. Точно когато мислеше, че вече я е опознал, тя го объркваше. Ето например свадата ѝ с Лусинда. Дамата, която не беше никак сговорчива зад привидната си безпомощност, бе докачлива и неотстъпчива. В началото тази грубост му се струваше забавна, но с времето чарът ѝ избледня.

Фиона бе променила всичко, независимо колко се бе съпротивлявал. Тя му бе дала свободата, но той не бе сигурен дали не бе изгубил нещо друго. Всичко, което знаеше бе, че откакто Фиона започна да очаква повече от него, той осъзна, че идеалният му живот не е толкова идеален. Не бе направил много неща и все още не ги правеше, но досега това не му правеше впечатление. Преди да се ожени за Фиона, се беше оставил на течението. Но това вече не беше достатъчно.

— Милорд? — Джак се обърна и видя Девънсгейт да стои до вратата с бутилка в ръка. — Идвам да напълня гарафата с бренди. Безпокоя ли ви?

— Не, не. Давай — икономът се поклони и се доближи до малката масичка край прозореца.

Джак наблюдаваше как Девънсгейт напълни гарафата и след това внимателно забърса стъклото и подноса.

— Девънсгейт, мислиш ли, че съм добър господар?

Лицето на иконома стана почти комично, когато веждите му се издигнаха и извиха, като отражение на закръглената му глава.

— Милорд?

— Чу ме добре. Мислиш ли, че съм добър господар? И не искам никакви баналности, искам да ми кажеш истината.

Девънсгейт отвори уста. После я затвори. След това отиде до вратата и внимателно я затвори.

— Милорд, това е труден въпрос. Вие хем сте добър господар, хем не сте.

— Какво имаш предвид?

Икономът го погледна внимателно.

— Добре, несъмнено сте щедър в заплащането. Никога не съм ви чул да се оплаквате, че сте платили на някого повече, отколкото заслужава. — Това бе така, защото Джак нямаше идея колко получават неговите слуги.

— Освен това — каза Девънсгейт, гледайки го замислено — рядко следите за изпълнението на домакинските задължения. — Икономът улови мрачния поглед на Джак и побърза да добави. — Сигурен съм, че прислужниците оценяват това качество в един господар.

— Не се намесвам в работата на персонала, защото не забелязвам какво вършат. Това едва ли е добро качество. Девънсгейт, колко лакеи имаме?

— Дванадесет.

— Толкова много?

— Да, милорд.

— Нямах представа. Те всички носят ливреи и толкова си приличат, че... — той разтърси глава — а за заплатите не се оплаквам, защото не знам в какъв размер са. Кой се грижи за това, все пак?

— Мистър Троутман се грижеше за това, милорд.

— Управителят ми? Той идваше тук два пъти седмично, досаждайки ми с това и онова. Не съм го виждал напоследък.

— Това е защото го изгонихте, милорд. — Джак се намръщи.

— Кога го направих?

— Преди два месеца, милорд. Казахте, че ви отегчава, карайки ви постоянно да подписвате разни неща. Накарахте един от лакеите да го изхвърли навън.

Джак отново прокара ръка през косата си. Фиона с право не го искаше. Не би искала да живее с толкова безотговорен мъж.

Той се приближи до прозореца и се загледа навън, мислите му препускаха. Не му се бе налагало да се безпокои за своето богатство откакто по-голямата част от него бе обвързана с различни инвестиции, всичко, което трябваше да прави е да прахосва лихвите. До този момент, бе напълно щастлив от преднамерената си незаинтересованост.

— Девънсгейт, започвам да гледам на себе си по друг начин и той съвсем не ми харесва.

— Твърде суров сте към себе си. Повечето детайли около домакинството са отговорности на господарката на къщата, а досега нямаше такава.

Джак се замисли.

— Точно така. Смея да кажа, че съм управлявал къщата си по начин, доста приемлив за един ерген.

Девънсгейт не отговори. Джак се обърна и го погледна. Икономът му се усмихна извинително.

— О, да. Доста приемлив.

Джак погледна икономата с присвити очи.

— Ти си работил за граф Бъркшир преди да се ожени. Той знаеше ли колко лакеи работят за него? — Девънсгейт се поколеба. На Джак леко му прималя. — Той е знаел, нали?

— Да, милорд.

— А Бъркшир знаеше ли колко получават слугите му?

— Да, милорд. Той и неговият управител се грижеха за тези неща.

— Никога не съм го харесвал. Предполагам, че негодникът е знаел и имената на цялата си прислуга.

— Той държеше цялото домакинство под контрол. Беше доста щедър човек, раздаваше подаръци за рождени дни например. Освен това, беше организирал прислужниците от горния етаж така, че да имат по един допълнителен почивен ден на Коледа.

— Какъв отвратителен образец на съвършенство. — Джак въздъхна. — Девънсгейт, време е да сложа къщата си в ред. Моля те, информирай мистър ТROUTMAN, че желая да го видя утре следобед и обещавам да не го изхвърлям отново.

— Да, милорд — отвърна Девънсгейт, сияейки.

— Добре, след това ми донеси домакинските сметки и списък на всички прислужници, заедно с описанието им.

— Описание?

— Да — височина, цвят на косата, очите, такива неща. Ако ще уча проклетите им имена, имам нужда от всякаква помощ.

— Да, милорд, трябваше сам да се досетя. — Девънстейт прочисти гърлото си. — Милорд, може би не е редно да го споменавам, но чувствам, че това е добро начало. Господарката ще бъде много доволна.

Джак се намръщи.

— Не правя това заради нея. — Правеше го, защото трябваше да се направи, по дяволите. Нямахме друга причина.

Девънстейт се поклони.

— Разбира се. Не трябваше да правя предположения.

— След като излизаш, погрижи се конят на лейди Кинкейд да бъде докаран пред входната врата.

— Тя ще язди ли днес?

— Да, с братята си. Те скоро ще пристигнат.

— Ще се погрижа за това незабавно. — Икономът се запъти към вратата и след това спря. — О, да. Готвачът пита дали вие и Нейно благородие ще вечеряте тук, преди да излезете, или ще вечеряте другаде.

Хм. Фиона му бе предоставила свободата върху поднос. Всичко, което трябваше да направи бе да поръча карета, да отиде на което и да е място, където може да се налива с алкохол, да харчи парите си и да флиртува с жени, които имат повече коса, отколкото ум.

Сега победата му се струваше странно безсмислена, почти разочароваща. А и след снощните неприятности с Лусинда може би беше добра идея да прекара малко време далеч от клюкарските езици. Оставането вкъщи също така щеше да му даде време, за да открие основателна причина, за да разубеди Фиона от скитането ѝ вечер без него.

Джак кимна на своя иконом:

— Кажете на готвача, че аз и лейди Кинкейд ще вечеряме вкъщи тази вечер.

— Да, сър. Има ли още нещо?

— Не, това е засега.

Може би трябваше да направи вечерта малко по-специална. Предположи, че може да набере цветя от градината. Или може би някакъв подарък? Не той бе избрал Фиона за съпруга, но тя щеше да бъде майката на неговото дете. Несъмнено това заслужаваше някакво признание.

Погледът му попадна върху креслото, където седяха преди малко и се усмихна. Може би трябваше да ѝ купи нова риза — направена от толкова фин лен, че да прозира. Разбира се, подобна риза щеше да е много деликатна и можеше да се разкъса. Мисълта да разкъса ризата на Фиона и да я обладае го накара да потръпне. Може би, ако си изиграеше добре картите, щеше да я убеди да облече само една от своите новите ризи и ботуши.

Джак хвърли поглед към часовника. Ако искаше да посети магазините и да се върне преди Фиона, трябваше да тръгне веднага.

Усмихвайки се, той дръпна шнура на звънеца за прислугата. Щеше да бъде чудесна вечер.

ГЛАВА 15

Ах, момичета, вземайте добрите решения непоколебимо и бързо. Тези, които не знаят какво искат, получават каквото заслужават.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Фиона се спря пред огледалото в антрето и килна островърхата шапка за езда над едното си око. Голямо щраусово перо се виеше над ръба ѝ.

Грижливо подобраният костюм за езда от зелено кадифе ѝ прилягаше като ръкавица, строгата му кройка подчертаваше нежните ѝ форми и закръглени извивки. Грегор и Дугъл щяха да го намразят, беше сигурна в това. Ухилена, тя сложи ръкавиците си и кимна на портиера Джон, който, докато отваряше вратата, ѝ пожела приятен ден.

Грегор и Дугъл стояха в края на алеята, държейки юздите на конете си. И двамата бяха облечени по последна мода — семпли бижута проблясваха в гънките на шалчетата им, а ботушите им бяха лъснати до блясък. Престоят им в Лондон беше приятен за тях в много отношения, но още по-удивително бе, колко добре Лондон успя да възприеме красивите ѝ братя. Особено Грегор.

Въпреки че Дугъл будеше голямо възхищение с русата си коса и тъмни очи, Грегор беше този, който предизвикваше най-много въздишки със своето греховно ангелско изражение и навъсен поглед. Фиона дори бе чула една жена да казва, че ако не беше белегът му, той би изглеждал като статуята на Аполон в Британския музей, но би бил твърде хубав, за да е истински.

Грегор се беше облегал на едно дърво, а юздите на коня бяха праметнати през ръката му. Ниско спуснатата му шапка хвърляше сянка над белега на лицето му. До него стоеше Дугъл, голям и рус, със закачлив блясък в безгрижните очи.

— Време беше — каза Грегор и с гъвкаво движение се оттласна от дървото.

— Извинявам се, че стана толкова късно. Говорих с Джак и загубих представа за времето. — Фиона засенчи очите си с ръка, за да види дали конярят водеше коня й.

Грегор учудено повдигна вежда:

— Нещо не е наред ли?

— Не — отговори тя, някак твърде бързо.

Дугъл се намръщи:

— Какво е направил разбойникът сега?

Джак се бе усмихнал и бе накарал сърцето й да трепне, беше я любил, докато остана без дъх. Освен това, не познаваше по-упорит мъж от него.

— Не е направил нищо. Наистина. — Тя дръпна ръкавиците си. — Аз, обаче, се нуждая от съвета ви.

— Какъв съвет? — попита Грегор предпазливо.

— За Джак.

Дугъл кимна към брат си:

— Това е по твоята част.

— Моля? Какво знам аз за отношенията между влюбените? Моите връзки никога не продължават повече от три седмици.

— Така е, защото губиш интерес към жените от момента, в който ги вкараш в леглото си.

Грегор хвърли гневен поглед към брат си.

— Не е необходимо сестра ни да слуша подобен разговор.

Дугъл се изчерви:

— Съжалявам. Не помислих...

— Грегор, ти си имал връзки преди — прекъсна ги Фиона. — Години наред бяхте близки с Вениша Огилви.

Грегор я погледна ужасен.

— Та ние се познаваме от петгодишни. Връзката ми с Вениша не ме прави достатъчно опитен, за да давам съвети относно брака ти.

Дугъл се почеса по брадичката.

— Винаги съм мислил, че между вас с Вениша имаше нещо повече.

— Тя не е мой тип жена — отговори Грегор, хвърляйки на брат си враждебен поглед.

— Мисля, че е чаровна — каза Фиона. — Тя е умна, забавна и възпитана и... О, прав си — тя не жена за тебе.

— Свърши ли? — попита Грегор.

— Тя е закръглена. Причината Грегор да не изпитва страст към нея е, че не е почитател на по-пищните форми — каза Дугъл и бързо се наведе, когато Грегор замахна към него. — Истина е. Това девойче Тратъм е плоска като дъска.

— Със сигурност не мислеше така, когато тичаше след нея.

Дугъл се сви:

— Защото бях очарован от лицето ѝ. След като пелената пред погледа ми се вдигна, не ми отне много време да забележа останалото. Или липсата на такова.

Самодоволна усмивка се появи на лицето на Грегор.

— Ти просто не си я виждал гола. Тя има всичко, което ѝ е необходимо, за да...

— Извинете ме! — каза Фиона доста рязко. — Говорехме за мен.

Грегор се подсмихна:

— Съжалявам, момиче. Разбира се, че ще ти помогнем, доколкото можем.

— Ето го и коня ти — каза Дугъл щом конярят се появи. — Нека се разходим с конете до края на улицата и да довършим този разговор далеч от слугите.

Фиона изгледа унило новите си ботуши за езда. Надяваше се да не ѝ убиват много по време на разходката. Тя позволи на Дугъл да вземе юздите на Офелия и те потеглиха далеч от ушите на слугите.

Горната част на Гросвенър стрийт беше просторен, сенчест булевард, обграден с красиви къщи. Изобилието от цветя и последните дъждове бяха придали на мястото свеж, зелен вид.

Фиона погледна към братята си веднага щом се отдалечиха от къщата на Кинкейд.

— Нуждая се от мъжко мнение. Бракът ми с Кинкейд е малко сложен, отколкото очаквах. Има определени неща, за които не постигаме съгласие и...

— Искаш да промениш мнението му за някои от тях — завърши Грегор.

— Откъде знаеш?

— Забелязал съм, че жените често имат желание да променят хората, дори онези, които обичат.

— И аз съм забелязал същото — намръщи се Дугъл. — Което е странно, като се замислиш. Защото ако не харесваш човека, защо би оставила нещата да се задълбочат?

Грегор погледна към Фиона:

— Може би знаеш отговора на този въпрос.

— Аз? Та аз дори не мога да намеря начин да откажа Джак от скитането му нощем по игралните домове. Според него, щом не е имал избор при сключването на брака, трябва да бъде оставен да живее, както преди да се оженим.

— Това ми звучи разумно — обади се Дугъл.

Фиона го стрелна с очи:

— Разумно? Значи няма да имаш нищо против жена ти да излиза в ранните утринни часове, за да пие, да играе хазарт и какво ли още не?

Дугъл се намръщи.

— Никога не бих го позволил! Защото, ако помисля... — той млъкна и погледна Фиона смутено. — Разбирам какво имаш предвид.

— Е? Какво ще направиш по въпроса?

Дугъл погледна към Грегор, който тихо се разхождаше, потънал в мисли.

— Е? — попита Фиона.

Грегор кимна.

— Знам какво трябва да направиш.

Слава Богу! Беше започнала да подозира, че е допуснала грешка, молейки братята си за помощ.

— Мисля, че трябва да го изненадаш, да го шокираш, да направиш това, което най-малко очаква. Мъжете харесват непредвидими жени.

Фиона примигна и погледна към Дугъл, който изглеждаше също толкова озадачен, колкото и самата нея. Той каза:

— Грегор, не съм сигурен... уф! — започна да подскача на един крак Дугъл. — По дяволите, Грегор! Това беше палецът ми!

— Настъпих ли те? — попита брат му. — Съжалявам.

Дугъл се наведе да разгледа ботушите си.

— Съсипа блясъка им.

— Заповядай! — Грегор хвърли кърпичката си на Дугъл, който я хвана със свободната си ръка. — Докато ги лъснеш, ние с Фиона ще продължим разговора си.

Грегор взе ръката на сестра си в своята и се отправи надолу по улицата.

— Трябва да предизвикаш Кинкейд, накарай го да погледне на ситуацията по твоя начин.

— Но той ще се ядоса.

— Не му обръщай внимание. Всъщност, игнорирай го. Няма значение колко ще се ядоса, просто прави това, което смяташ за редно. Той ще се навърта наоколо.

Фиона го погледна замислено със зелените си очи.

— Наистина ли мислиш, че ще свърши работа?

Той я потупа по ръката:

— Опитай. Ще видиш, че съм прав.

— Благодаря ти, Грегор. Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Когато Дугъл ги настигна, те възседнаха конете и се отправиха към парка, а слънцето кротко грееше от синьото небе над тях.

Малко по-късно Дугъл и Грегор седяха в Уайтс, като се наслаждаваха на най-доброто, което клубът предлагаше. Пред тях имаше бутилка бренди и чиния с хляб и сирене.

Грегор постави чашата си на масата:

— Мисля, че доста добре се справих. Никой мъж не обича жена да го командва, а Фиона вече се опитва да се налага.

Дугъл кимна:

— Тя е властно момиче. Спокойните дни на Кинкейд са преброени. Тя ще го предизвиква на всяка стъпка.

— Както би трябвало да направи, ако прояви малко разум.

— Жени — въздъхна Дугъл. — Нямаат никакъв разум.

— Нито една от тях. Само виж нелепия ѝ план да се омъжи за Кинкейд. Чиста глупост! Дугъл навъсено кимна, докато играеше с чашата си.

— Тя намери начин да спре войната между клановете.

— Да, но ако Фиона и Кинкейд са разделени, няма да ни се наложи да го търпим на семейните вечери, докато сме живи.

Дугъл се разведри:

— Не съм мислил за това. — Той си взе друго дълго питие. — За съжаление Александър каза, че и с пръст не можем да пипнем никой Кинкейд.

— Да. Закани се да ни удари гръм, ако някога си помислим за това — измърмори Грегор. — Жалък тиранин.

Дугъл го погледна замислено:

— Може би Фиона ще нарече детето Калъм. Това би било повече от отмъщение.

Идеята допадна на Грегор, докато не му хрумна друга мисъл.

— Ами ако е момиче?

— Калъмиа.

— Звучи като стомашна болест.

— Калиа?

— Хм. Може би.

Те замълчаха за момент, съсредоточени в предстоящото попълнение на тяхното семейство. Дугъл наля още бренди в чашата си.

— Грегор, мислиш ли, че жертвата на Фиона оправдава постъпката ѝ?

Въпреки, че не говореха често за това, проклятието беше винаги в мислите им.

Грегор улови изпълнения с надежда поглед на Дугъл и сви рамене:

— Може би. Жертвата бе направена с чисто сърце, както проклятието повелява.

— Така е. То не казва, че трябва да има успех.

— Да. Просто всички трябва да положим усилия.

Дугъл го погледна неодобрително:

— Грегор, може би не трябваше да даваш толкова лош съвет на Фиона. Тя ще направи нещо, за да ядоса Кинкейд и може да стане опасно.

Грегор се навъси и блъсна празната си чаша през масата.

— Тя не е глупачка, Дугъл!

— Не, но и тя е избухлива, като всички МакЛийн. Не се знае какво ще направи, ако се разгневи. Питай Лусинда Федърингтън, ако не вярваш.

— По дяволите, Дугъл! Трябва ли да очерняш всяка добра идея, която имам?

— Поне знам какво представлявам — отвърна Дугъл. — За разлика от теб, който се смяташ за принц.

— Не е така, но нямаше да се оплаквам ако бях. — Грегор се загледа в кехлибарените дълбини на чашата си. — Каквото и да става, Фиона ще намери правилния път.

— Ами ако не успее?

— Тогава ние ще ѝ помогнем да направи необходимото.

ГЛАВА 16

Срещала съм последния лорд МакЛийн само веднъж. Това беше преди много години и не бях по-голяма, отколкото сте вие сега. Не си спомням много от тази среща с изключение на очите му. Бяха зелени, тъмно зелени, като мъх на дъното на дълбока река. Понякога си мисля, че човек може безвъзвратно да се изгуби в такива очи и никога да не намери обратния път.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Надявам се, че ездата е била приятна, милейди. — Девънсгейт побърза да вземе шапката на Фиона.

— Беше чудесно — отговори тя, а после свали ръкавиците си и му ги подаде. — Ще се радвам да излизам на езда всеки ден.

— Това е отлична идея, милейди, при условие, че не вали.

— Днес беше прекрасен ден.

— Чудесно, мадам, въпреки, че напоследък... — икономът погледна през прозореца, сякаш за да се увери, че слънцето все още се вижда. Доволен от видяното, кимна с глава. — Имаше повече от достатъчно бури. Може би ще пожелаете да вземете чадър при следващата езда за всеки случай. Неочакваната буря може да бъде, ако ме извините за израза, убиец на всякакво желание за излизане разходка.

Фиона, която вече бе тръгнала нагоре по стълбите, отговори без да се замисли:

— Съжалявам.

Последва тишина, тя забави крачка и погледна през рамо към иконома.

Девънсгейт се беше смръщил.

— Мадам, нямах намерение да ви критикувам. Просто времето е непредвидимо.

Тя спря на върха на стълбището.

— Знам, имах предвид... — О, Боже. Как щеше да се измъкне този път? — Имах предвид, че съжалявам, че смятате за наложително да ме предупреждавате за изненадващите бури. В Шотландия има доста такива и това е съвсем нормално.

— Наистина, мадам, чувал съм, че е така.

— При нас това се случва постоянно. — Тя се усмихна на иконома. — Най-вероятно бурите са ме последвали в Лондон.

— Тогава можем само да се надяваме да се върнат обратно у дома — каза икономът. — Да кажа ли да ви приготвят банята мадам?

— Не, благодаря. Може би по-късно — тя се извърна и след кратка пауза попита. — Девънсгейт, вие имате ли братя?

— Аз ли, мадам? — Икономът изглеждаше учуден от въпроса. — Ами, да. Трима.

— Те по възрастни ли са от вас?

— Да, мадам. Доста по-възрастни.

— Някога да сте ги молили за съвет, а в отговор да сте получавали само безсмислено дърдорене?

Девънсгейт присви устни.

— Да, мадам, преди няколко години посетих моите по-големи братя и имах нещастieto да ме заболи ухо. Брат ми каза, че най-добрият начин да се отърва от болката е да сложи печен чесън в ухото ми.

— О, Боже! Направихте ли го?

— Да, мадам. В този момент бях готов да опитам всичко.

— Помогна ли?

— Ни най-малко. На следващия ден брат ми каза, че лекарството помагало само на коне. Най-лошото бе, че ароматът така се бе пропилил в кожата ми, че минаха дни, преди да мога да се доближа до други хора, без те веднага да побегнат. Дори лекарят не искаше да ме прегледа. Имах късмет, че болката в ухото отшумя сама.

— Най-вероятно брат ви се е опитал да ви помогне.

— Не съм съвсем убеден — каза Девънсгейт с мрачен поглед. — Мисля, че Робърт лесно би пожертвал гордостта ми, само за да има интересна история, която да разказва на другите ми братя.

Фиона се засмя.

— Моите братя никога не биха ми причинили такава злина, въпреки че днес поисках мнението им за нещо, а те ми дадоха толкова смехотворен съвет. Надяват се да го приема и да се направя на глупачка.

— Радвам се, че няма да ги послушате, мадам.

— Когато си единственото момиче в къща, пълна с момчета, се учиш бързо.

Тя поклати глава, сещайки се за пръста на бедния Дугъл. Трябваше да бъде по-внимателен, докато Грегор се опитваше да завърже очите ѝ с онази превръзка.

— Девънсгейт, къде е Негова светлост?

— Излезе, докато бяхте на езда, но не знам къде отиде. — Девънсгейт засия. — Той попита за счетоводните отчети и каза, че няма да излиза тази вечер.

— Изобщо?

— Не, мадам.

Джак се бе предал, потръпна Фиона с щастлива усмивка.

— Благодаря ви, Девънсгейт. Мисля, че все пак ще се изкъпя.

— Да, милейди. Бихте ли желали и чаша чай?

— Да, след банята.

Фиона му благодари и се отправи към покоите си. Не трябваше да търси съвет от братята си, но нямаше към кого друг да се обърне. Истина е, че се бе запознала с няколко много мили дами, с които можеха да станат приятелки, но все още не беше прекарала достатъчно време с нито една от тях, за да станат близки. Може би след няколко месеца.

Не. Тя сложи ръка на корема си. Ако още не беше забременяла, скоро най-вероятно щеше да бъде. Разкопча костюма си, съблече го и го остави на стола. Почти беше сигурна, че тяхното дете щеше да е момче. Момче с гъста, кестенява коса и блестящи, сини очи. Какъв ли щеше да е животът им след появата на детето? Тя най-вероятно щеше да се върне в Шотландия. Не бе необичайно в наши дни женените

двойки да живеят разделено и изглежда много от тях намираха подобно положение за удобно.

Фиона не беше толкова сигурна, че това ще ѝ допадне. Щеше да ѝ липсва Кинкейд хаус с тъмните си килими и тежки кадифени завеси. Но най-вече щеше да ѝ липсва Джак. Щеше да ѝ липсва и събудането до него сутрин, докосването му, споделената страст. Щеше да ѝ липсва да вижда първо усмивката му сутрин и начина, по който се притиска към нея, докато отваря очи. Всичко това ѝ изглеждаше толкова крехко и ценно.

Фиона въздъхна. Ако продължаваше да мисли за това, щеше да си докара мигрена. Все още не можеше да подреди обърканите си чувства. Животът ѝ се беше променил безвъзвратно. За пръв път тя се запита дали ще е доволна да се върне към стария си начин на живот. Винаги бе смятала, че домът ѝ сред хълмовете е всичко, от което се нуждае. Но сега вече не беше толкова сигурна. Щеше да роди детето им, а това бе важно. Винаги, когато бе мислела за майчинството преди, си представяше да има три, четири или пет деца. Обичаше усещането да бъде част от голямо семейство и винаги бе мечтала да създаде свое, изпълнено с глъч и радост. Едно беше човек да жертва бъдещето си в миг на отчаяние и съвсем друго, да стои тихо, след като отчаянието отmine, вперил поглед в поредицата мрачни промени, които го чакат занапред.

Фиона въздъхна. Сама се разстройваше. За някои неща бе по-добре да не се мисли. Освен това, в момента имаше много причини за радост — не на последно място факта, че Джак бе започнал да уважава връзката им. Това беше нещото, върху което трябваше да се съсредоточи и да му се наслаждава.

Почукване на вратата оповести влизането на една прислужница, която помогна на Фиона да си облече халата, докато банята ѝ бъде приготвена.

Един час по-късно ваната беше напълнена и Фиона беше нетърпелива да влезе във водата. Отпрати прислужницата и се потопи в благоуханната вода, а парата се издигаше около нея. Сега животът ѝ с Джак щеше да се промени за добро. Може би тази нова стъпка щеше да ги сближи и биха могли... Не. По-добре да не мисли по този начин. Въпреки това, надеждата я стопли и я накара да се усмихне леко, а меланхолията ѝ започна да отминава.

Така я завари Джак, когато с пакет в ръката отвори междинната врата на спалнята си. Ярък лъч светлина се отразяваше в кълбата пара около отпуснатото ѝ тяло и караше кожата ѝ да блести примамливо. Тя се усмихваше нежно и си тананикаше, докато миеше единия си крак, чиито извивки молеха за неговото докосване. Очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха извити в привлекателна усмивка. Тази гледка го накара да се усмихне. После осъзна, че стои на вратата, втренчил поглед като някой юноша, забравил напълно за пакета в отпуснатата си ръка. Развълнуван от това, каква ще е реакцията ѝ на подаръка му, той блъсна вратата и трясъкът проехтя в тишината на стаята.

Стресната, Фиона трескаво се опита да се изправи, изплисквайки водата на пода, но ръцете ѝ се подхлъзнаха на ръба на ваната и тя с плясък потъна под повърхността на водата, размахвайки диво ръце и крака.

— Фиона! — Джак се озова до нея за миг и я издърпа обратно да седне.

Тя изплю изсипалата се върху лицето ѝ мокра коса.

— За Бога, как ме изплаши — извика Джак. — Добре, че бях тук, иначе без малко щеше да се удавиш.

Тя оправи косата си и го изгледа свирепо, а в очите ѝ горяха зелени огънове.

— Изобщо нямаше да се подхлъзна, ако не ме беше стреснал.

— Аз само затворих врата... — Внезапно той видя спретнато опакованото пакетче да плува във ваната и да потъва под повърхността. Изруга и моментално го извади, но от него вече се процеждаше тънка струйка вода. — Проклятие!

— Какво е това?

Джак изстиска пакета, но хартията се разпадна и полепна по ръцете му.

— Подарък — каза той мрачно. До тук с плана му да я възхити.

Това беше нещо необичайно за него. Е, той беше давал подаръци на метресите си, защото те ги бяха очаквали. Но за първи път импулсивно беше купил подарък на жена, просто за да види усмивката ѝ. Надяваше се, че двете деликатни дамски долни ризи не се бяха съсипали.

— Подарък? За кого?

— За теб! За кого другиго?

— Ти си ми купил подарък? — Тя не можеше да повярва. — Но... защо?

Не очакваше да я види объркана. Искаше му се да е възхитена, развълнувана, впечатлена.

— Какво е това? — Тя леко се поизправи, опитвайки се да види пакета.

При това движение, гърдите ѝ се показаха над водата и връхчетата им щръкнаха.

Дъхът на Джак секна от тази гледка и трябваше да вложи цялата сила на волята си, за да върне вниманието си обратно към пакета.

— За някой, който умее да предизвиква дъжд, изглежда не ти е много комфортно във водата.

— Не обръщай внимание на това, искам си подаръка — тя се премести до ръба на ваната и се протегна към него. Той го вдигна по-нависоко, наслаждавайки се на начина, по който водата се стичаше от раменете към гърдите ѝ.

Тя се разположи обратно във ваната и се нацупи.

— Много е подло да ми купиш подарък и после да ме дразниш с него.

Джак остави пакета на камината.

— Ще трябва първо да изсъхнат, преди да ти ги дам.

— Те? Значи ли, че са повече от един?

— Да.

— Хм, не може да е нещо за ядене, щом може да се изсуши. — Тя хвърли поглед от ръба на ваната към пакета, който стоеше в локвичка до огъня. — Мисля, че разпознавам тази хартия. Това нещо за обличане ли е?

— Няма да чуеш нито дума повече от мен за съдържанието на пакета. Ще трябва да почакаш. — Той издърпа един стол до ръба на ваната и седна, като протегна крака.

Фиона се изчерви.

— Не можеш просто да стоиш тук и да ме зяпаш, как се къпя.

— Не! — той я обходи с поглед. — Имам намерение да стоя тук и да се наслаждавам. А това е съвсем друго нещо.

— На мен ми прилича на зяпане.

— Нека да ти изясня моята позиция относно зяпането — той съвсем леко се премести наляво. — Виждаш ли? Това е зяпане, а това

— той се премести обратно — е наслаждаване.

Фиона му се усмихна неохотно.

— Много забавно, милорд — тя се наведе напред и потопа косата си във водата, после я приглади назад. В този момент лицето ѝ изглеждаше напълно спокойно. — Почти приключих.

Въпреки, че Джак беше наблюдавал Фиона стотици пъти, беше я държал в ръцете си и беше целувал всеки инч от лицето ѝ, никога до този момент не беше оценявал извивката на скулите и линията на челото ѝ.

— Как са братята ти?

— Заяждат се един с друг, както обикновено.

— Не ти ли хареса ездата?

— Обожавам ездата, дори и когато компанията не е от най-добрите — тя изцеди кърпата и я постави на ръба на ваната. — Моля те, подай ми хавлията — Джак въздъхна разочаровано, след това се изправи и взе хавлията от масата, но вместо да ѝ я подаде, я разтвори и я задържа в очакване тя да дойде.

Фиона прикри усмивката си. Нейният съпруг беше един много чувствен мъж, нещо, на което всъщност се наслаждаваше изключително много. Излезе от ваната, пристъпвайки направо в неговата очакваща прегръдка.

— Позволи ми — прошепна Джак, плъзгайки хавлията интимно по тялото ѝ.

Фиона се наслаждаваше на неговото докосване. Той можеше да бъде неотразим. Беше ѝ купил подарък, беше се съгласил с оплакванията ѝ относно неговото поведение и се променяше, а сега я докосваше по начин, който правеше и двамата много щастливи.

— Вече си суха, с изключение на косата ти.

— Мислех да застана пред огъня и да я разресвам, докато изсъхне.

Той я загърна в хавлията, като я подпъхна в края.

— Разгадах плана ти, просто се опитваш да се доближиш до пакета.

— Аз? — тя примигна невинно с очи. — Ще ми загатнеш ли поне какво е?

— Не — той седна пред огъня и изчака тя да се настани на стола срещу него и да започне да разресва косата си. Когато Фиона

приключи, сърцето ѝ преливаше от щастие, заради това, с което той я даряваше.

— Джак, толкова съм ти благодарна.

— Това е просто подарък — махна той с ръка.

— Нямах предвид подаръка, въпреки че е много мило.

Той я изгледа объркано.

— Тогава какво имаш предвид?

— Девънсгейт ми каза, че ще си останеш у дома.

Той все още изглеждаше объркан.

— Да, за тази вечер.

— Какво? — замръзна тя.

— Прииска ми се да си остана вкъщи тази вечер.

— Само за тази вечер?

Той се намръщи.

— Сигурен съм, че ще има и други такива вечери. Защо?

Сякаш невидима ръка сграбчи сърцето ѝ.

— Не си променил мнението си изобщо? Все още ли смяташ, че е редно да обикаляш игралните зали и да ме оставяш сама вкъщи?

Той я изгледа озадачено.

— Какво общо има това с... Фиона, мислех, че ще си доволна от подаръка.

Тя се изправи и посегна да се облече. Хвърли хавлията на пода и рязко наметна робата си.

— Не можеш да купиш одобрението ми просто с един подарък.

— Нямах предвид това. Искам да кажа, не знаех, че подаръкът ще навреди... макар и да не мислех, че ти... По дяволите, Фиона, не прави това!

Тя пристегна силно халата си.

— Няма нищо за правене, милорд. Вие се изразихте пределно ясно — тя отиде до звънеца за прислугата и го задърпа яростно.

— Фиона!

Тя побутна с крак все още мокрото пакетче към Джак.

— Това също можеш да си го задържиш. Предпочитам да имам до себе си мъж, който може и да не ми подари нищо, но ще се интересува от моите чувства, вместо да приемам подаръци от такъв, който смята своите забавления за по-важни от мен.

Обзет от гняв Джак се изправи:

— Оттеглям се в библиотеката. Когато си готова да говорим спокойно, ще бъда там.

— Нямам какво повече да ти кажа — промълви Фиона, обзета от глупаво разочарование, заради още по-глупавата си грешка. — Ти не си готов да дадеш нищо от себе си в тази връзка и аз се уморих да се надявам на нещо повече.

За момент, на Джак му се прииска да отрече. Искаше да даде повече. Проблемът бе, че не бе сигурен как да го направи. От шестнадесетгодишен живееше сам и не знаеше как да сподели живота си с някой друг. Междувременно, явно бе загубил сам себе си.

Може би просто не можеше да се сближи с друг човек и нещата трябваше да си останат така.

— Не знам какво да ти кажа, Фиона. Никога не съм те заблуждавал.

— Не, не си — каза тя с пресипнал от емоция глас и за един ужасен миг, той си помисли, че тя ще се разплаче. Вместо това, Фиона изправи рамене и заяви твърдо. — Научих урока си. Няма да те моля повече. Ще си получиш живота обратно и аз не искам да съм част от него. Веднага след като забременея, ще си замина.

Джак стисна ръце в юмруци, гърдите му се стегнаха от гняв и още нещо, което не можа да определи.

— Много добре, мадам. Щом това е желанието ви.

Тя вдигна глава, а в очите ѝ блестяха непроронени сълзи.

— Точно така.

Нямаше какво повече да се каже. Джак стисна зъби, завъртя се на петите си и излезе, тръшвайки вратата след себе си.

ГЛАВА 17

Някои казват, че човекът и природата са свързани по магичен начин, понякога те така се сливат, че не можете да ги различите.

Но според мен, любовта е тази, която свързва природата и човека, тя и нищо друго.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Джак сведе поглед към бележката. Девънстейт беше изброил всичките дванадесет слуги: Джон, Марк, Люк, Томас... По дяволите, икономът му бе наел целия Нов завет. Той хвърли списъка върху бюрото и стана. Докато се протягаше, часовникът удари девет. След спора им с Фиона, бе работил постоянно в библиотеката си. Ако и занапред щеше да се чувства нещастен, би могъл да го прави също толкова добре и на пълен стомах.

Той бегло погледна към купчината документи на бюрото. Мистър Троутман бе толкова очарован от молбата на Джак да прегледа инвестициите, че беше изпратил папката и бе помолил Джак да се възползва от съдържанието ѝ, докато насрочат срещата си. След сблъсъка му с Фиона, Джак бе доволен, че има нещо, с което да се занимава. Но му беше трудно да остане концентриран върху фактите и цифрите, и често обикаляше из стаята. Фиона беше най-упоритата жена, която някога бе срещал. Веднъж реши ли нещо, тя не се отказваше от него. Искаше Джак да бъде такъв, какъвто той не бе — семеен мъж. Съпруг, отдаден на своята жена и деца. Не беше такъв мъж и никога нямаше да бъде, а Фиона просто трябваше да се примири.

Така че, ако бе в правото си, защо имаше чувството, че греши? Избута стола си от бюрото и тръгна към камината, за да разбърка жарта. Не грешеше, дявол да го вземе! Фиона му наложи този брак, като знаеше какъв е по природа. Следователно, трябваше да приеме, че той няма задължения. Това безпокойство просто идваше от нежеланието да водят спорове, никой не обича да му нарушават спокойствието. Би се обзаложил, че Фиона се чувства толкова зле, колкото и той.

Тази мисъл го накара да погледне към вратата. Може би трябваше да говори с нея. Като разтриваше схванатия си врат, той си спомни изражението на лицето ѝ и въздъхна. Вероятно трябва да ѝ даде повече време да се успокои. А ако тя плачеше на горния етаж? А ако го мислеше за най-студения, най-безчувствения мъж на земята? А ако... По дяволите, какво не беше наред с него?

Отвратен, върна ръжена с остър трясък на стойката. Лек звън откъм позлатения часовник му подсказа, че е девет и петнадесет и той се зачуди, дали Фиона вече се беше нахранила. Надяваше се тя да не се чувства толкова ужасно от спора им, че да не може да яде. Вероятно досега се бе успокоила достатъчно, за да може да води разумен разговор. Или дори да се извини за ненадейното си избухване.

Това би била една красива картина — Фиона, молеща за прошката му. Спря за минута, да се наслади на образа. Може би, ако великодушно я покани да сподели вечерята си с него, част от тяхната неловкост би изчезнала. Джак щеше да ѝ подари долната риза, която бе купил за нея. Тя би се разчувствала, щом погледне тънкия изящен лен и нежната дантела. Ще го помоли за прошка и той ще ѝ я даде. Може дори да се любят.

Мисълта го накара да се усмихне. Никога преди не бе изпитвал такава страст към жена. Но все още не можеше да позволи това да обърка живота му. Щом се сдобрят с Фиона, той ще извика каретата и ще се отдаде на вечерно си развлечение. В крайна сметка човек трябва да отстоява позициите си.

Чувствайки се вече по-добре, Джак дръпна звънеца. Почти веднага Девънсгейт застана на вратата.

— Милорд, точно идвах да говоря с вас за...

— Добре! Ужасно съм гладен. Нямах представа, че е станало толкова късно. Уведомете готвача, че лейди Кинкейд и аз ще вечеряме

в трапезарията. След това ще повикам каретата. — Джак излезе във фойето.

— Милорд — каза Девънсгейт, бързайки след Джак — каретата я няма.

Джак спря, след това бавно се обърна към иконома:

— Моля? Би ли повторил какво каза?

Икономът се изчерви:

— Нейно благородие взе каретата.

Джак не знаеше дали да се смее, или... По дяволите, не знаеше какво да прави.

— Кога замина тя?

— Няма и тридесет минути, милорд.

— Дявол да го вземе! Защо не бях уведомен?

Девънсгейт се стегна:

— Милорд, вие никога не сте искали от нас да ви казваме кога Нейно благородие идва и си отива.

За малко да избухне. Но щеше да го направи, ако знаеше, че жена му го бе планирала... Какво ли беше намислила? Джак предчувстваше, че знае къде би могла да бъде.

— Тя спомена ли накъде тръгва?

Девънсгейт размени измъчен поглед с един от слугите. Джак се обърна към мъжа. По-млад, с рядка руса коса и изпъкнали очи, той стоеше в неподвижно очакване и само блясъкът по челото му издаваше неговото безпокойство. Как ли му беше името? А, да.

— Томас?

— Да, милорд?

— Говорихте ли тази вечер с Нейно благородие?

— Да, господарю. Тя дойде долу облечена за излизане.

— Облечена?

— Да, милорд. Изглеждаше доста елегантно.

По дяволите, може би е облякла някоя от дрехите, които ѝ беше купил, и сигурно изглеждаше очарователно в роклята, която бе избрала.

— Каза ли ви къде отива?

— Да, милорд — Томас отправи неспокоен поглед към Девънсгейт.

Джак не можеше да види иконома, но каквото и да бе направил той, Томас преглътна шумно, стегна още повече изправения си гръб и каза с безизразен глас:

— Нейно благородие каза, че отива в истински, автентичен игрален дом.

— В кой? — попита Джак мрачно.

— „При лейди Честър“, сър.

Лейди Честър бе екстравагантна вдовица, която живееше отхвърлена от обществото. Притежаваше един от най-елегантните вертепи в града. Всеки женкар, мошеник и пройдоха щеше да е там. Джак знаеше това, защото познаваше всеки един от тях.

— Каза ли нещо друго?

Томас преглътна отново:

— Да, милорд. Тя... тя каза, че ще проиграе цялото ви състояние.

— Така ли каза? Направи го, нали?

— Да, господарю — каза Томас нещастно.

— Нещо друго?

— Да, милорд. Заяви също, че ще пие, докато може да се държи на краката си и... — Томас изглеждаше безпомощен да продължи.

— Довърши — каза Джак с груб тон.

— И ще флиртува с всеки мъж, когото погледне — Томас изрече думите толкова бързо, че прозвучаха неясно.

Дяволите да я вземат! Да отиде извън града, да играе хазарт с неговите пари, да се напие и да флиртува с неговите приятели... това беше нетърпимо!

Побелял от гняв, той попита през стиснати зъби:

— Има ли още нещо, Томас?

— Да, милорд, тя говореше на себе си, мърмореше, сякаш беше ядосана за нещо. Каза, че изпълнила добър съвет, а животът ѝ взел лош обрат, така че може би било време да последва някой лош пример и да се надява да излезе нещо по-добро. Най-малко, ако този път не проработи, нямало да е изненадана.

— Какво означава това?

Девънстейт се изкашля:

— Ако ми позволите да се намеся, сър. След ездата тази сутрин, Нейно благородие спомена, че братята ѝ били дали някакъв лош съвет. Искаше да знае дали някога бих направил същото.

— Тя е искала съвет от Грегор и Дугъл? Не мога да повярвам, че са ѝ внушили да отиде в игрален дом. Дама без придружител би могла да стане жертва на всякакви неприятности.

— Тя не отиде сама.

Джак сковано се обърна към Томас.

— Тя... тя изпрати съобщение на мистър Кембъл, че се надява да я очаква отвън. Той отговори почти веднага, че за него ще бъде удоволствие да се срещнат там.

— Гръм и мълнии! Кембъл е най-лошия от всички!

Томас пребледня:

— Аз... аз... не знаех, милорд!

— Какво си мисли тя? — каза рязко Джак. — Пригответе файтона.

— Но, милорд — намеси се Девънстейт — той е открит, а времето е непредсказуемо напоследък.

Непредсказуемо не бе точната дума.

— Докарай го. Ще се върна с каретата, така или иначе.

— Много добре, милорд.

Не беше добре. Беше вбесяващо. С напрегнати мускули, Джак изтича нагоре по стълбите да се преоблече, а мислите и чувствата му се въртяха около Фиона — какво по дяволите си мислеше, че прави?

Но вече знаеше. Тя го имитираше.

Следваше го по целия път към ада.

Докато Джак, препускайки лудо, се отдалечаваше от Кинкейд хаус, Фиона пристигна в игралния дом. Кембъл я посрещна отвън на алеята, безупречно облечен, както винаги. Той беше целия изтъкан от усмивки и комплименти, и ласкаво нетърпелив да я придружи. Поглеждайки нагоре към ярко осветената и шумна къща, която се издигаше пред нея, тя не очакваше той да ѝ помогне, но бе благодарна за компанията.

— Изглеждате очарователно — заяви Кембъл, докато изкачваха стълбите към заведението.

Тя спря на най-горното стъпало:

— Кембъл, преди да влезем, мисля, че ви стана ясно, защо съм тук — единствено, защото Джак и аз имаме огромен скандал.

— Знам.

Тя повдигна вежди, а той се усмихна.

— Някоя омъжена жена не кани врага на съпруга си да я придружава, освен за да отбележи точка.

Фиона се изчерви:

— Нямах предвид да ви използвам.

— Не мисля, че бихте могла — той улови ръката ѝ и целуна леко пръстите ѝ, а сините му очи проблеснаха към нея. — Кой съм аз, че да откажа да придружа една интригуваща жена при първата ѝ среща с греха?

Тя отдръпна ръката си:

— Радвам се да узная, че не съм ви притеснила.

— Не, изобщо. Винаги съм на разположение да причиня неудобство на Джак Кинкейд.

— Защо? Какво ви е сторил?

— Има повече — каза Кембъл като сви раменете си.

— Повече какво?

Погледът на Кембъл срещна нейния.

— От всичко.

Внезапно почувствала неудобство, Фиона се обърна към вратата:

— Ще влизаме ли?

— Разбира се — той се поклони и с жест я пропусти пред себе си.

„При Лейди Честър“ изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда един игрален дом. Фоайето остави у Фиона невероятно впечатление с водовъртежа си от наситено червена дамска и винени драперии, огледала, обрамчени в сребро и картини, изобразяващи Римски оргии. Тя огледа тълпата. Видя две-три познати лица, но болшинството ѝ бяха непознати. Това беше демимонда — леки жени, които се мотаеха по ръба на висшето общество, контактувайки единствено с онези, които благоволяха да напуснат за кратко висотата на социалното си положение, само за да посетят подобни забавления.

Една от тях, лейди Пендълтън, която разчиташе на далечната си връзка с херцога на Ротърингъм да получава достъп до най-видните домове в Лондон, връхлетя върху тях. Изключително глупава жена, склонна към клюки, лейди Пендълтън се втурна напред, кикотейки се силно:

— Я гледай ти, вие тук, лейди Кинкейд! Помислих си, че това сте вие, но не бях сигурна на тази светлина.

Несъмнено осветлението беше слабо. Фиона вдигна поглед към свещите на стената и бе изненадана да види, че светлината беше блокирана от малки парчета восъчна хартия.

— И Алън Кембъл! — възкликна лейди Пендълтън, местейки лукав поглед от него към Фиона и обратно. — Толкова съм изненадана да видя двама ви тук заедно. Това само доказва, че никога не познаваме хората напълно, нали?

Бузите на Фиона пламнаха. Кембъл трябва да беше усетил неудобството ѝ, така че набързо се сбогува с лейди Пендълтън и повлече Фиона към предния салон.

— Противна жена — каза тя.

— Твърде много — съгласи се Кембъл, като се усмихна надолу към нея. — Но моля ви, не ѝ позволявайте да провали нашето удоволствие. Искайте да видите игрален дом, а този е най-добрия.

Фиона успя да се усмихне отново, въпреки че изпита значително неудобство. Из помещението се носеше цигарен дим и дрезгав смях. Стаята бе дотолкова запълнена с маси, че почти нямаше място да се минава покрай тях. Накъдето и да погледнеше Фиона ставаше свидетел на безсрамно поведение. Жените бяха облечени по последна мода, въпреки че едва доловимо бяха променили роклите си. Тя се опита да не гледа втренчено, но с толкова много разголени гърди в стаята, ѝ беше трудно да го постигне.

— Небеса — слабо възкликна тя, когато дама с особено ниско деколте мина наблизо. — Не знам накъде да погледна.

Кембъл се подсмихна и взе ръката ѝ изцяло в своята.

— Не е необходимо да гледате където и да е, освен към мен.

Фиона си пожела да бе помолила Грегор или Дугъл да я заведат вместо Кембъл, но тя знаеше, че братята ѝ никога не биха ѝ позволили да дойде, без значение колко ще ги моли. Оглеждайки пияната тълпа наоколо, тя си помисли, че те щяха да имат право. Така или иначе, бе тук сега и би могла добре да се забавлява. Поне докато Джак пристигне. Ако пристигне. Тя отказа да мисли какво ще прави тогава.

— Лейди Кинкейд... Фиона — каза Кембъл — нека намерим маса и опитаме късмета си, предизвикай противника.

— Предизвикай противника?

Той се усмихна, а очите му проблеснаха надолу към нея.

— Така се казва, когато поискате разкриване на картите при игра на фаро. Това е много лесна игра, но с доста бързи движения. Мисля, че ще ви хареса.

Тя кимна, спокойна, че ще има нещо, което да занимава мислите ѝ. Кембъл я заведе до близката маса за фаро и я настани на елегантен стол с посребрена облегалка. — Мистър Чамбли, лорд Пеналт-Мийд, лейди Опенхайм, позволете ми да ви представя един потенциален партньор. Това е лейди Кинкейд, нова е тук в Лондон.

Лорд Пеналт-Мийд веднага се оживи:

— Нова, така ли? Отлично! Отлично! Аз съм банкерът тази вечер, скъпа. Ако имате нужда от кредит, само кажете и аз ще ви отпусна един.

Тя погледна нагоре към Кембъл, който стоеше зад стола ѝ. Той се наведе и прошепна:

— Да ви заема ли пари, скъпа? Така по-добре ли ще бъде за вас?

Тя се изчерви. Изобщо не беше изгодно за нея, но предпочиташе да е длъжница на Кембъл, отколкото на непознат.

— Имате ли нещо против?

Той се наведе ниско и притисна тежка монета в ръката ѝ:

— Удоволствие е да дадеш заем на толкова красив играч.

— Благодаря ви — каза тя. — Ще ви ги върна, разбира се.

— Както желаете — засмя се той. — Просто започвате с нисък залог. Когато прецените, че сте загубили твърде много, напускате.

Не звучеше толкова зле.

— Благодаря ви. Но се боя, че не знам правилата.

Лейди Опенхайм, която много приличаше на голям мопс, облечена в червеникавокафява коприна и щраусови пера, махна с окичената си с бижута ръка:

— О, твърде лесно е, скъпа. Ние играем срещу лорд Пеналт-Мийд, тъй като той е банкерът. Останалите от нас се наричат борсови спекуланти. Вие може да спечелите жетони от банкера — тя посочи няколко кръгли, като монета чипове, които стояха на масата пред нея — и ги поставяте на мястото на вашите залози.

Фиона слушаше внимателно как лейди Опенхайм обясняваше подробностите на играта. Изглеждаше изключително лесна, въпреки че имаше много неща за запомняне.

Сякаш прочел мислите ѝ, Кембъл се наклони и прошепна:

— Не се притеснявайте, скъпа. Аз ще съм тук, за да ви помагам.

Дъхът му погали ухото ѝ, и макар че ѝ стана приятно, не събуди чувствата, които тя бе усетила с Джак. Това беше мрачна мисъл и тя се постара да насочи вниманието си към играта, но въпреки това част от нея поглеждаше с копнеж към входа.

Фиона изигра само две ръце, преди Джак да пристигне и тя веднага усети момента, в който той влезе. Не само тялото ѝ трепна, сякаш докоснато, ами и стаята се огласи с викове „добре дошъл“. Дори лейди Опенхайм размаха кърпичката си.

Джак вървеше право към нея и изглеждаше опасно красив в черните си дрехи, тъмната му кестенява коса падаше над челото, а сините му очи бяха приковани в нея.

Тя стисна в ръката си жетона и се опита да успокои препускащото си сърце. Изглежда Кембъл не забеляза присъствието на Джак, докато той не стигна почти до масата.

— Фиона — каза Джак.

Кембъл трепна, ръцете му стиснаха облегалката на стола ѝ, но не каза нищо.

— Фиона — повтори Джак. — Време е да си вървим у дома.

Тя грабна шепа жетони и ги постави произволно върху дъската. Лейди Опенхайм поклати глава:

— Скъпа, бъдете внимателна. Това е рискован залог, наистина.

Фиона остави главата си високо вдигната:

— Решението ми е окончателно.

— Много добре — каза лейди Опенхайм с неясен глас. — Само не ми се оплаквайте, когато загубите.

Лорд Пеналт-Мийд раздаде картите.

— Отлично! — извика Кембъл. — Вие спечелихте, скъпа!

Добре. Тогава може би ще успее да върне заема на Кембъл, преди вечерта да е свършила. Шотландският ѝ дух ненавиждаше мисълта да дължи пари. Джак беше кръстосал ръце на гърдите си:

— Свърши ли вече?

Всъщност, да... Не харесваше дима или глъчката, или средата. Предпочиташе да си отиде у дома или да прекара тиха вечер с приятели, но не искаше да си го признае пред Джак.

— Тъкмо започвам да се забавлявам.

Той посегна към ръката ѝ.

— Тръгваме си.

Тя се отдръпна.

— Не, няма. Ти може да си тръгнеш, но аз оставам.

Той погледна заплашително към нея, силните му длани се отвориха и после се свиха. Партньорът ѝ на масата гледаше с интерес, тъй като Джак се наведе надолу, докато очите ѝ се изравниха с неговите:

— Фиона, време е да си тръгваме, веднага.

Тя не трепна:

— Както казах преди, ние сме напълно независими един от друг. Можеш да правиш каквото пожелаеш и аз мога да правя каквото поискам.

— Това е неприемливо.

— Това е всичко, което ще получиш — отговори тя разгорещено.

Кембъл остана спокоен по време на тази кавга. Фиона дори не беше сигурна, дали той все още беше с нея.

— Много добре — каза Джак. — Щом желаш да останеш, тогава остани. Аз ще направя същото. Само не очаквай да променя поведението си, понеже ти си тук.

— Не очаквам нищо от теб — тя махна с ръка. — А сега ме извини, прекъсна играта ни.

Той погледна заплашително, след това се обърна на пета и се отдалечи. Само за секунди, бе наобиколен от рояк привлекателни жени и група доста разпуснати мъже. Кембъл постави ръката си върху рамото на Фиона:

— Простете ми това, което ще кажа, но съпругът ви е доста луда глава.

Кембъл не знаеше и половината.

— Имаше лош ден.

— Готови ли сме да започнем? — попита лорд Пеналт-Мийд.

— Надявам се — изпухтя лейди Опенхайм. — Твърдо съм решена да си върна жетоните. Лейди Кинкейд, смятам, че ваш ред.

Фиона бързо направи своя залог.

Следващият час бе същински ад. Кембъл стоеше до нея, като шепнеше съвети в ухото ѝ и ѝ правеше претенциозни комплименти. Тя се преструваше, че се интересува, от това, което казва, но ѝ беше

болезнено да осъзнава присъствието на Джак в стаята. Той изглеждаше опасно красив, докато играеше на една от другите маси. Тя просто не можеше да спре да поглежда към него, забелязвайки начина, по който бричовите прилепваха към бедрата му. Начинът, по който той засенчваше всеки един в стаята със своите широки рамене. Начинът, по който косата му падаше над челото и засенчваше очите му, така че да изглеждат черни вместо тъмно сини. Начинът, по който всяка жена в стаята вършеше точно това, което правеше и Фиона — да се взира в Джак.

Дяволите да ги вземат, какво си мислеха те? Той беше неин съпруг!

— Ах, чудех се кога ще пристигне — каза Кембъл тихо, докато гледаше към вратата.

Тя проследи погледа му и видя Лусинда Федърингтън да пресича стаята към масата на Джак. Фиона се стегна.

— Не знаех, че тази жена посещава места като това.

— Тя ходи навсякъде, където си мисли, че ще намери Джак — сви рамене Кембъл.

Лусинда разговаряше с Джак. Фиона внимателно наблюдаваше, улавяйки искрите емоции по лицето на мъжа си. Те идваха и си отиваха толкова бързо, че тя не можеше да разбере какво означаваха, но Лусинда се засмя и седна на стола до него.

Фиона пламна. За коя се мислеше тази жена? Още ли не си бе научила урока?

Фиона потърси очите на Джак. Погледите им бавно се преплетоха и той протегна ръката си покрай гърба на стола на Лусинда. Тя не се нуждаеше от повече насърчаване. Наведе се към Джак и притисна гърдите си към ръката му, докато го гледаше в очите с открита покана.

— Лейди Кинкейд! — острият глас на лейди Опенхайм разсече въздуха. — Отново е ваш ред. Моля, съсредоточете се!

Зачервена, Фиона хвърли жетоните на различни карти, без да обръща ни най-малко внимание какво прави.

— Внимавай — каза Кембъл.

— Уморих се да бъда внимателна — отговори тя, безпомощна да задържи очи върху картите си.

Кембъл погледна лицето ѝ, а след това се обърна назад към масата на Джак. Погледът на Фиона проследи този на Кембъл. Лусинда шепнеше нещо в ухото на Джак. Той слушаше с разсеяна усмивка, но не изпускаше картите от очи. Докато Фиона ги наблюдаваше, Лусинда погледна през стаята, директно към нея. Хладна, победоносна усмивка се появи на устните ѝ.

Фиона се надигна от стола си, но ръката на Кембъл я върна обратно на мястото ѝ. Навън отекна гръм.

— Спокойно, мила. Не искате да ѝ доставите удоволствие, като направите сцена — той погледна към прозореца и светкавица озари замисления израз на лицето му.

— Сцена е най-малкото, което искам да направя.

— Постъпете както искате, разбира се. Но мисля, че достойнството ви ще надделее над отмъщението — каза Кембъл.

Беше жалко, че не можеше с достойнството си да зашлеви глупавата Лусинда Федърингтън.

— Това едва ли би било разумно — заяви Кембъл хладно. — Хората прощават нечие падение, но не и директната атака.

Лицето ѝ пламна:

— Не разбрах, че съм го казала на глас.

— Не сте. Отгатнах мислите ви.

— Толкова ли съм прозрачна?

Сините му очи проблеснаха към нея.

— Има вероятност мислите ви да станат очевидни, вместо да успеете да ги скриете — той погледна многозначително към прозореца, където стъклата издрънчаха от внезапния вятър. — Много приличате на братята си.

Фиона не знаеше какво да каже. Доста хора в Шотландия знаеха за проклятието, но малцина всъщност вярваха в него.

— Може би има начин да си отмъстим съпруга ви — Кембъл улови облечената ѝ в ръкавица ръка и я вдигна до устните си, а топлият му дъх проникна през памука.

Беше характерен жест, но намекът в продължителността на времето, в което задържа ръката ѝ, начинът, по който остави пръстите си да се плъзнат по нейните, когато тя свободно ги издърпа, начинът, по който се вглеждаше в очите ѝ — всичко това приличаше на прелъстяване.

Фиона хвърли поглед към мястото, където Лусинда се бе наклонила към Джак, и двамата задълбочено разговаряха. Гърдите на Лусинда се притискаха до ръката му, потръпващи при всяко вдишване. Фиона стисна зъби и вместо да постави Кембъл на мястото му, се наведе към него и се усмихна:

— Благодаря ви.

Очите му се разшириха и странна руменина пропълзя по страните му. Той стисна ръката ѝ многозначително. С ъгълчето на околото си, тя видя Джак да удря с юмрук по масата и разбра, че е спечелила точка. Без да пуска ръката на Кембъл, тя хвърли новия си залог на масата.

Джак се намръщи. След това, с присвити очи, повдигна ръката на Лусинда и я целуна точно по начина, по който Кембъл бе целунал пръстите на Фиона.

Вятър разтърси предните прозорци, а първите капки дъжд заудряха по стъклата.

Джак се усмихна самодоволно.

Фиона се огледа наоколо. Проклятие! Щеше да опита да го ядоса с нещо друго. Наблюдаваше го как отпива от чашата на масата и разсеяно се усмихва, докато Лусинда говореше.

Питие! Всички слуги бяха в другия карай на стаята, така че тя улови ръката на Кембъл.

— Имам нужда от питие.

Той примигна.

— Разбира се. Някой ще дойде скоро и...

— Не, имам нужда от него сега — каза тя задъхано. — Ще отидем ли, за да си взема едно?

— Те ще го донесат тук. Изчакайте един момент — той вдигна пръст да улови вниманието на един прислужник, който послушно се втурна към тях.

Кембъл взе от таблата две чаши блестящо шампанско и подаде едната на нея.

— Заповядайте, милейди. За какво ще прием?

Пенливи мехурчета се издигаха по стените на чашата ѝ, събирайки се на повърхността. Светлината на свещите се отразяваше в стъклото.

— Твърде хубаво е, за да се пие.

Погледът на Кембъл потъмня:

— Още една причина да побързате.

Фиона погледна покрай него към Джак. Той спря чашата наред с движението към устата си и се намръщи, щом видя шампанското в ръката на Фиона. Без да изпуска погледа му, тя вдигна своята. И я изпи до дъно.

Отначало не се случи нищо, но след това бавна, ленива руменина се издигна към гърдите и шията ѝ.

— О, Боже!

Джак смръщи вежди. Лусинда, осъзнавайки, че губи вниманието му, погледна заплашително Фиона. Кембъл се засмя:

— Виждам, че обичате шампанско.

— Харесва ми — тя отметна глава. — Всъщност, ще си взема още едно.

Неодобрението на Джак нарасна, когато Кембъл поръча още една чаша. Фиона я взе и погледна право към съпруга си. Изражението му се вкамени, той вдигна своята и наведнъж я изпи, предизвиквайки я с всяко движение. Фиона се стегна, след това вдигна чашата си към Кембъл.

— Да пием за края!

— Краят на какво?

— На всичко — вдигна чашата и я изпи на големи глътки, както направи преди, но този път шампанското отказа да мине по обичайния път. Тя се закашля за момент, след това кихна толкова буйно, че две фиби се изплъзнаха от фризура ѝ, а една къдрица падна върху рамо ѝ.

Кембъл се засмя:

— Скъпа моя, надявам се да не ме разберете погрешно, но шампанското като че ли не е много подходящо за вас.

— Няма да пия ликьор. Възрастните жени го пият.

Двете чаши шампанско, толкова скоро една след друга, бяха оказали влиянието си — тя се чувстваше безгрижна, лека и напълно свободна.

И то благодарение на Джак Кинкейд. Беше хвърлила оковите, свободна и дяволски щастлива. Тя вдигна празната си чаша:

— Още един тост!

Кембъл се засмя, повика с жест един слуга и тихо му каза нещо.

— Готово — каза той, когато слугата кимна и бързо се отдалечи.
— Вярвам, че разреших проблема ви.

— Аз нямам проблем — каза Фиона, хвърляйки още жетони на масата, без да я е грижа къде ще паднат. Кембъл взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Никога не споря с красива жена.

Фиона погледна покрай него към Джак. Лицето му беше като буреносен облак. Господи! Време беше някой друг, освен нея да предизвика малко градушка. Тя се обърна обратно към Кембъл и сладко му се усмихна.

— Оценявам помощта ви, но не си мислете, че ще ви позволя някакви волности.

Той обърна ръката ѝ нагоре и отметна ръкавицата от китката ѝ, след това я целуна там, където се усещаше пулса ѝ.

— Не бях си и мечтал за това, скъпа. Ако искате да спра, само кажете.

Слугата се върна, а на таблата му имаше само една чаша. Кембъл я подаде на Фиона, която я помириша предпазливо. Чашата беше топла, аромат на карамфил, канела, и дузина други вкусни подправки се издигаше над ръба ѝ под формата на виеща се пара. Фиона отпи глътка и се усмихна щом вкусът погали езика ѝ.

— Вкусно е!

— Изпийте го. След това ще танцуваме — усмихна се Кембъл.

Тя направи, както ѝ каза и стовари със замах чашата на масата.

— Готова съм.

— Добре. Обещавам да ви държа много здраво и да изглежда така, сякаш ви нашепвам сладко неприлични неща в ухото.

— Само не ги казвайте наистина, защото ще се разсмея, а това няма да помогне за решаване на проблемите ми — тя се изкикоти, без да има причина. — Каква беше тази напитка?

— Малко от това, малко от онова. — Очите му потъмняха. — Хареса ли ви?

— О, да. Уау, твърде много — тя бутна жетоните си към лорд Пеналт-Мийд. — Мисля, че приключих. — Обърна се към Кембъл и опита да стане, но се свлече обратно на стола си. Той бързо я хвана за лакътя и я притисна силно в прегръдката си.

— Спокойно, мила. Не искате да паднете, нали?

Фиона усети гърдите си притиснати в неговите, а ръцете му я докосваха интимно. Тя се отблъсна по-далече от него и приглади роклята си, осъзнавайки, че макар мнозина да ги наблюдаваха, никой не изглеждаше шокиран. Всякакво поведение беше прието и можеше да се очаква тук. Разбира се, никой не бе предпазен от клюки, относно това, което са видели. Фиона постави ръка на близкия стол и насила се усмихна на Кембъл.

— Ще танцуваме ли?

— Разбира се.

— Добре. Само се опитайте да не стъпвате върху новите ми обувки.

С тази практична забележка, Фиона позволи на Кембъл да я придружи до дансинга.

Така и не го направиха.

В момента в който тръгнаха да излизат от стаята за игра на карти, Джек се озова пред тях с разгневено лице.

— Ах — каза Кембъл любезно — чудех се колко време ще ви отнеме да предявите претенции към съпругата си.

— Тя се прибира вкъщи веднага.

— Тя няма да направи нищо подобно! — изсумтя Фиона неизискано.

Погледът на Джек едва не изпепели очите ѝ.

— Не знаеш какво правиш, пи твърде много.

— Глупости! Изпих само две чаши шампанско — тя вдигна три пръста — и една чаша... какво беше?

— Пунш с ром — каза Кембъл накратко.

Лицето на Джек потъмня. Сграбчи ръката ѝ и я издърпа напред. Тя залитна срещу гърдите му и той здраво я улови.

— Не — каза тя, отблъсквайки се далеч от него. — Ще танцувам с Кембъл, а той ще ми шепне в ухото и няма да стъпва върху новите ми обувки.

— Ще имаш да вземаш! — каза Джек. Засили юмрука си и удари Кембъл в лицето, който се свлече на пода тежко като олово.

— Джек! — Лусинда се втурна напред. — Какво пра...

Но той не ѝ обърна внимание. Наведе се, метна Фиона на рамото си и се обърна към вратата.

— Джак! — косата на Фиона се измъкна напълно от фибите ѝ и се спусна над нея като завеса. — Ти си кошмар за женската коса, Кинкейд! Надявам се, че осъзнаваш това!

Джак просто излезе през входната врата в дъжда и тръгна към каретата, пренебрегвайки втренчените през прозорците в тях лица.

ГЛАВА 18

Често си мисля, колко е нечестно да се очаква от жените да си стоят в къщи, когато има битки за печелене. Ако една жена има силата да отгледа дете, тя може да върти меча не по-зле от който и да е мъж.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Може ли да взема шапката ви милорд?

Грегор я хвърли на Девънсгейт.

— Сестра ми готова ли е? Имаме уговорка да пояздим.

— Вярвам, че Нейно благородие ще слезе след минута. —

Икономът подаде шапката на чакащия лакей.

Някъде на горния етаж една врата се затръшна и някой шумно затропа по пода.

Девънсгейт се взираше стоически напред.

За момент настъпи мълчание, после звук на шумни гласове — един женски и един мъжки отекнаха някъде отдалече.

Входната врата се хлопна, разтресена от бурния вятър.

— Боже мой, времето е доста лошо напоследък — намръщи се Девънсгейт.

Грегор усети уханието на люляк, беше слабо, но нямаше как да го сбърка. Той се втренчи сърдито в Девънсгейт.

— Какво е направило магарето сега?

— Не разбирам какво имате предвид, сър — отвърна икономът невъзмутимо.

Звуците от шумния раздор се понесоха към първия етаж.

— Сякаш бурята вилнее вътре този път — каза Грегор.

Девънсгейт въздъхна и кимна в знак на съгласие, но после се усети.

— Не знам за какво говорите — каза той вдървено.

На втория етаж вратата се затръшна отново, гласовете се повишиха и после се чу тропот на ботуши по стълбите.

Джак спря, когато видя Грегор във фоайето.

— Изглежда, че имаш буреносна сутрин — Грегор се завъртя на пети към него.

Джак го изгледа втренчено, продължи надолу по стълбите, подмина го и влезе в библиотеката, затръшвайки вратата след себе си.

Грегор се протегна и отвори вратата на библиотеката, а огромното му тяло изпълни рамката.

— Какво става, Кинкейд?

Джак се отпусна на стола зад бюрото и придърпа документите пред себе си.

— Попитай сестра си.

— Възнамерявам да го направя. Но мислех, че искаш да чуя и твоята версия.

— Нямам нужда никой да слуша версията ми, най-малкото ти или брат ти. Всъщност — очите на Джак проблеснаха — ако ти и Дугъл още веднъж дадете на Фиона съвет като вчерашния, ще ви откъсна езиците и ще нахраня ловджийските си кучета с тях.

Раздразнението на Грегор се изпари.

— Фиона не е направила нищо глупаво, нали?

— Може би трябва да попиташ сестра си, какво е правила „при лейди Честър“ снощи.

— Къде е отишла? — вцепени се Грегор.

— С Алън Кембъл, който с удоволствие ѝ е наливал шампанско и ром.

— Този кучи...

— Погрижих се за него — заяви Джак.

— А Фиона?

— Трябваше да я праметна през рамо, но успях да я прибера в къщи.

Слава Богу! Грегор не знаеше какво да каже.

Забързан тропот по стълбите му подсказа, че сестра му приближава.

Той погледна към Кинкейд, чието лице беше мрачно, а дълбоките линии покрай устата и очите му сякаш разказваха тяхна собствена история.

Проблясък на вина премина през Грегор. От началото на тази история той беше ядосан. Ядосан на рода Кинкейд за смъртта на Калъм. Ядосан на Фиона, задето се жертва, сякаш сама можеше да реши проблемите им. Ядосан на Джак, задето не се държеше подобаващо с Фиона. Но най-вече беше ядосан на себе си. Трябваше да бъде с Калъм през онази нощ. Трябваше да прозре плана на Фиона и да я спре. Трябваше да намери начин, да предотврати брака ѝ с Кинкейд.

Но не го бе направил. Държал се бе като егоистично копеле, неспособно да постави нуждите на другите над собствените си емоции. И сега, заради това и заради странното му чувство за хумор, сестра му се бе оказала в игрална зала, където Бог знае какво можеше да ѝ се случи.

— Благодаря ти, че наглеждаш сестра ми, Джак.

Погледът на Джак се впи в неговия.

— Тя ми е съпруга, Грегор. Може да не съм щастлив от този факт, но ще се грижа за нея.

— Не трябваше да ѝ давам съвет да те мами. Никога не съм си мислил, че ще предприеме нещо опасно и... — Джак вдигна ръка.

— Просто не бъди толкова лекомислен следващия път, когато Фиона ти поиска съвет. Тя струва повече от това.

Стъпките на Фиона отекнаха зад Грегор и той попита Джак:

— Би ли искал да пояздиш с нас този следобед?

Джак повдигна вежди. Никога не му бе хрумвало, че ще получи покана от някой от братята на Фиона. Жалко, но трябваше да откаже.

— Съжалявам, но трябва да се срещна с моя управител. Може би утре?

Грегор кимна. Изражението му помръкна.

— Много добре. Ще видя как ще се справя с нея. Може би ще успея да я вразумя.

— Не се притеснявай. Вече опитах и...

Но Грегор си беше тръгнал. Дори сега дълбокият му глас бучеше във фойето, докато поздравяваше Фиона.

Джак се напрегна да чуе тихия ѝ отговор, но гласът ѝ се загуби, когато входната врата се отвори и силният вятър зафуча. Миг по-късно шумът от вятъра и гласовете им се изгуби и Фиона бе потеглила за сутрешната си езда.

Изминалата нощ бе дълга и единственото нещо, за което жадуваше, бе спокойствието на библиотеката. Но сега тишината му се струваше оглушителна.

Джак се изправи, за да разрови огъня и погледът му се насочи към прозореца. Вятърът виеше диво, носейки огромни облаци, а дърветата се огъваха под напора му.

Той неусетно се приближи до прозореца, проследявайки с поглед как Фиона и Грегор се отправят към Дугъл.

Тя беше облечена в зелена рокля за езда, която следваше извивките на тялото ѝ. Косата ѝ бе прибрана под шапката, но няколко немирни кичурчета се бяха изплъзнали от вятъра. Лицето ѝ бе наведено, докато слушаше Грегор. Очите ѝ бяха приковани в лицето му, а устните леко раздалечени.

Джак усети тъпа болка в гърдите си. Миналата нощ беше ужасна. Фиона бе отказала да говори с него, след като я бе отнесъл от игралната зала. Бе отказала и да спи с него, когато пристигнаха в къщата, а тази сутрин не искаше да чуе обясненията му.

Тя грешеше, по дяволите! Не трябваше да стъпва в игралната зала. И точка по въпроса!

И преди да се усетят двамата бяха започнали глупава битка, която бе завършила с рязко сбогуване и затръшване на врати.

Джак се облегна на рамката на прозореца, наблюдавайки как Грегор помага на Фиона да се качи върху Офелия. Тя беше перфектния кон за една дама. Малко непокорна, ако се заседеше твърде много в конюшната, но след кратка езда се успокояваше. Днес кобилата беше пълна с енергия и толкова лудуваше, че се наложи конярят да държи юздите, за да може Фиона да се качи безопасно.

Джак се намръщи. Какво беше името на коняря, не ми изглежда познат? Трябваше да попита Девънстейт.

Фиона постави ботуш в стремето и яхна коня. После праметна коляно на лъка на седлото.

След като се увери, че е настанена добре, Грегор се отправи към коня си.

Конярят подаде юздите на Фиона и отстъпи назад, за да нагласи ремъците. Дали беше от тропота на минаващата двуколка, или от плущащите ѝ от вятъра поли, но нещо подплаши Офелия. Кобилата изпръхтя нервно, извъртя буйно глава и рязко се изправи на задните си крака.

Джак наблюдаваше с ужас как Фиона се притисна към врата ѝ, а шапката и камшика ѝ изхвърчаха, докато тя се мъчеше да се задържи на седлото. Кобилата започна да рие с копита във въздуха, а после тежко се приземи на земята.

Той сграбчи здраво рамката на прозореца, а дъхът му замря, докато Офелия се мятеше и тичаше надолу по пътя с Фиона вкопчена в гривата ѝ.

Грегор веднага препусна след нея, а Джак изхвърча през фоайето навън. Безцеремонно смъкна Дугъл от коня му, метна се на огромния черен жребец и препусна бясно в галоп.

Трябваше да я спаси. Животът му без Фиона не би имал смисъл. Не можеше да го приеме. Не и сега. Никога.

Пришпорвайки коня до изнемога, Джак започна да се моли.

Фиона, вкопчена в гривата на коня, се бореше за живота си, докато профучаваха през оживените лондонски улици. Изплъзваха се на косъм от каретите, подплашвайки конете им и създавайки хаос.

Тя се мятеше диво напред-назад и ако за момент отпуснеше хватката си, щеше да полети и да се приземи на главата си. Но от друга страна, ако продължеше да стиска гривата, вратът ѝ щеше да се счупи от бясното друсане. Всеки път, когато политаше нагоре, болезнено се приземяваше обратно. Дупето ѝ беше насинено и разранено, а вратът ѝ отдавна се беше схванал.

Изведнъж нещо поддаде и седлото се наклони на една страна. То с пукот се свлече на земята и Фиона полетя във въздуха.

Сякаш времето спря, докато тя летеше нагоре. Очакваше всеки момент да започне да пада и се приготви за болката. Затвори очи, протягайки се да хване нещо, каквото и да е. Но там нямаше нищо.

Като по чудо, две здрави ръце я уловиха и тя бе притисната до широки и силни гърди, леко и бързо, сякаш бе ябълка, падаща от дърво.

Борейки се за въздух, тя се вкопчи в твърдия като скала мъж.

— Дръж се — изръмжа той с нисък и дълбок глас.

Беше Джак. Тя се притисна към него с облекчение и той я придърпа по-близо, нагласяйки я в скута си. Треперейки от глава до пети, тя обърна лице към гърдите му и вдиша дълбоко. Бе започнала да обиква този аромат, почти толкова, колкото обичаше шоколад.

— Добре ли си? — дрезгавият му глас погали ухото ѝ.

Тя поклати глава, макар че цялото тяло я болеше и едва сдържаше сълзите си.

Джак усети как трепери в ръцете му, видя сълзите ѝ, чу лудо биещото си сърце и проклинайки, я стисна още по-силно.

— С теб съм, Фиона. В безопасност си.

— Надявай се тя да е добре — изръмжа Грегор, появявайки се зад тях.

Двамата задържаха конете си на входа на Хайд парк. Бяха привлекли вниманието на всички преминаващи карети, двуколки и ездачи.

Джак нямаше сили да мисли за случило се — за коня ѝ, излязъл извън контрол и Фиона, бореща се за живота си. Ако беше паднала и наранила главата си...

Той я притисна за сетен път до себе си, опитвайки се да изтика назад в съзнанието си всички зловещи картини.

Дугъл ги настигна, яхнал един от конете на Джак.

— Тя добре ли е? — Лицето му беше пребледняло.

— Така мисля — отвърна Джак, заслушан в спокойното ѝ дишане.

— Фиона, чуваш ли ме? — Грегор се надигна на стремената.

— Разтърсена е от шока, но ще се оправи.

— Сигурен ли си? — Дугъл се протегна към Фиона, с намерението да я вземе от Джак.

Той стисна зъби и отдалечи коня си. Тя беше негова и щеше да умре, но нямаше да им я даде.

Силната му реакция го учуди. Дали защото бе негова съпруга? Или защото беше единствения мъж, който я бе опознал интимно. Или пък беше в кръвта на всички Кинкейд това силно чувство за собственост. Но каквото и да бе, Джак знаеше само, че ако някой се опита да му я отнеме, щеше да го убие, без да се замисли.

Дугъл стоеше встрани, но го гледаше с подозрение.

— Нарочно си дал на сестра ми опасна кобила.

— Не е вярно — възпротиви се Джак. — Офелия е много кротка. Погледни я сега.

Кобилата пасеше спокойно до входа на парка, а седлото ѝ висеше на една страна.

— Тогава си ѝ направил нещо, за да се държи по този начин — разгорещено го обвини Дугъл.

— Пфу! — намеси се Грегор. — Фиона язди буйни коне, откакто навърши четири години. Тя не е някое нежно цвете.

— Все още мисля, че има нещо съмнително — не се предаваше Дугъл.

— Тогава ще имаш тема за размисъл, докато прибираш кобилата — заяви Джак. — Възнамерявам да отведа Фиона къщи.

Дугъл слезе от коня си и с мрачен поглед подхвърли юздите на Грегор. Приблужи се внимателно до Офелия и без проблем ѝ свали юздите. Но щом повдигна седлото, спря и се наведе да погледне.

— Какво има? — попита Джак.

Дугъл сбърчи вежди.

— Има забита треска под седлото.

— По дяволите! — Грегор слезе от коня. Завърза го за един нисък клон и отиде при брат си.

Говореха си тихо, като от време на време хвърляха по някой поглед към Джак.

— Искам да видя — настоя той.

— Покажи му — отстъпи Грегор назад.

— Не е точно треска — Дугъл държеше причината за злополуката. — Магарешки бодил е, но има и още — някой е прерязал ремъците.

— Ще го убия, който и да е той — все още блед, Джак погледна надолу към Фиона.

— Ти ли беше? Толкова пъти си заявявал, че не искаш тази женитба — Дугъл обвинително срещна погледа му.

— Не, по дяволите! Никога не съм искал да нараня Фиона.

— Дугъл, помисли малко. Защо Кинкейд ще слага бодил под седлото ѝ, а после ще се втурва да я спасява.

— Стига толкова! — Фиона най-сетне даде признаци на живот. — Искам да се прибера в къщи.

Джак изпълни желанието ѝ, но докато яздеха към дома умът му трескаво препускаше. Кой би искал да навреди на Фиона? Не можеше да си представи, че Лусинда би стигнала до там. Тя би си отмъстила, но по-скоро публично. Може би Кембъл? Имаше нещо в него, което будеше недоверие. Изглеждаше твърде заинтересован от Фиона. Какво искаше? Какво би спечелил от смъртта ѝ?

Допря бузата си до челото ѝ, после погледна към братята ѝ.

— Щом някой иска да я нарани, трябва да я скрием на безопасно място.

— Не мога да стоя затворена, Джак — протестира Фиона. — Сигурна съм, че има някакво обяснение и...

— Не, Фиона — каза Грегор. — Прави каквото казва Кинкейд.

Джак и Дугъл се спогледаха шокирани.

— Няма да ме приберете в някой шкаф, като порцеланов сервиз — намръщи се Фиона.

— Трябва да намерим безопасно място за теб, докато разберем какво се случва.

Когато се прибраха вкъщи, Джак нареди на коняря:

— Намери мисис Тарлингтън и ѝ кажи да се погрижи за Нейна светлост в спалнята ни.

Той подаде Фиона на лакея, но щом слезе от коня, отново я взе на ръце.

— Джон, погрижи се да донесеш седлото на Нейна светлост в библиотеката. Искам да го разгледам внимателно.

Занесе я до стаята им и я положи на леглото. Лицето му се смръщи, виждайки я да задържа дъха си, когато я пъкна между чаршафите.

Половин час по-късно дойде докторът и ѝ предписа всекидневна гореща вана и мехлем. Фиона мразеше този мехлем, защото миришеше на гнили картофи, но Джак настоя да го използва. Цяло щастие бе, че ѝ разреши да постои в библиотеката, докато си изпие чая.

Следеше всяко нейно движение с мрачен поглед. На два пъти го попита за какво мисли, но той не ѝ отговори нито веднъж, крачейки безмълвно из стаята. Най-накрая тя не издържа и остави шумно чашата си на масата.

— Джак, би ли седнал, ако обичаш.

Той изненадано се извърна към нея.

— Не исках да те дразня, просто съм изнервен.

— И двамата сме — лицето ѝ се изкриви в гримаса и притисна ръка към стомаха си. — Ще се разболея от морска болест, ако продължиш да обикаляш.

— Съжалявам — каза той унило. Понечи да каже нещо, възпря се, но накрая избухна — Фиона, не исках да се караме снощи. Не искам да си мислиш, че бих могъл да те нараня. Предпочитам аз да бях на твоето място, отколкото да те гледам как страдаш.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Защо... защо би искал това?

Горещият му поглед я прикова, пълен с чувство за притежание.

— Ти си ми съпруга.

Думите му се отпечатаха в съзнанието ѝ. Тя вдигна поглед към него — нейния съпруг. Наслаждаваше се на широките му рамене, дългите му мускулисти бедра...

Изчерви се и извърна поглед. Проклетият мехлем беше направил мислите ѝ порочни. Плъзна ръце в джобовете на роклята си, надявайки се нещо да отвлече ума ѝ от твърде привлекателната гледка, която представляваше съпругът ѝ.

— Фиона, докато докторът те преглеждаше, огледах седлото. Ремъкът е бил срязан на две и после нагласен да изглежда като цял. Според мен, трябва да напуснем Лондон.

— Какво?

— Да. Поканени сме на сватба в Шотландия, така че можем да отидем там за седмица. Близо до дома ти е и ще можеш да се видиш с братята си.

— Достатъчни ми бяха Дугъл и Грегор — Фиона направи гримаса.

— На мен също — усмихна се той мрачно.

— Джак, те не те обвиняват нали?

— Може да опитат. Дугъл спомена на няколко пъти, че аз съм ти дал тази кобила.

— Ти ми даде и дрехи. Предполагам, че ако ме намерят удушена с един от собствените ми чорапи, той ще помисли, че и за това си виновен ти.

Джак не се засмя.

— Фиона, не ми се ходи на тази сватба, но е основателна причина да напуснем града.

Фиона потърка пулсиращото си от болка рамо.

— Кой ли би искал да се отърве от мен? Мислиш ли, че е Лусинда? Задето я засрамах?

— Не. Но може да е Кембъл — Джак прокара ръка през косата си. — Има нещо в него, което не ми вдъхва доверие.

— Защо би направил подобно нещо?

— Не знам. Все още — той застава пред нея. — Мисля, че в Шотландия ще бъдеш в по-голяма безопасност.

— Знам. Просто...

Тя склочи пръсти, опитвайки се да скрие треперенето им. С всяка изминала минута се чувстваше все по-зле. В загрижените очи на Джак нямаше преструвка. Само преди час се караха жестоко, а сега бяха рамо до рамо, борейки се с новата опасност.

Фиона си наложи да се усмихне.

— Е, добре, отиваме на сватба. Кой се жени?

— Един джентълмен, с когото учих в Итън. Поддържаме връзка оттогава — Джак ѝ отправи облекчена усмивка.

— Ще бъде приятно да се измъкнем от града — тя присви рамене, а после се задъха от болка.

Джак се приближи до бюфета, наля чаша бренди и ѝ го занесе.

— Това ще ти помогне. Изпий го.

Тя взе чашата и я помириша подозрително.

— Не мисля, че...

— За Бога, никога ли не правиш каквото ти кажат? — избухна Джак.

Фиона затвори очи, гърлото ѝ изведнъж се сви. Беше толкова уморена и уплашена, всеки мускул от тялото ѝ беше насинен и подут. Канапето потъна под Джак, когато той седна до нея.

— Знам, че нещата изглеждат мрачни, Фиона — прошепна той, придърпвайки я към себе си. — Но ще се оправят, обещавам ти.

Фиона отпи от брендито, за да му угоди, но след третата глътка усети приятна топлина. Сгръ нараненото ѝ тяло и отпусна напрегнатите ѝ мускули. Очите ѝ натезаха и тя ги затвори за секунда, само за да си починат малко...

Джак усети секундата, в която заспа. Чашата се изплъзна от ръката ѝ, но той я хвана точно навреме и я постави на масата. После допря страни до косата ѝ, внимавайки да не я събуди. В Лондон те бяха очебийни мишени, навиците им се знаеха твърде добре, а къщата бе прекалено голяма, за да се обезопаси. В Шотландия щяха да имат предимство. Там щяха да имат време да разгадаят тази мистерия. Той погледна към Фиона, спяща на рамото му. Дългите ѝ мигли хвърляха сянка на спокойното ѝ лице.

Трябваше да я отведе на безопасно място. Незабавно.

ГЛАВА 19

Ние, шотландците, обичаме и хубавите сватби, и лошите погребения. Понякога дори е трудно да се различат едно от друго.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— О, лорд Кинкейд, лорд Кинкейд! — една жена помахала енергично от прага на селската къща. — Аз съм мис Хетфийлд. О, кажете, че ме помните.

Джак помогна на Фиона да слезе от каретата и измърмори в ухото ѝ:

— Не поглеждай веднага, но това е булката.

Ниската червенокоса жена, облечена в розова коприна, която никак не подходеше на късо подстриганите ѝ къдрици, се втурна към тях да ги посрещне.

— Казах на Пол, че ще пристигнете днес, но той не ми повярва. Има да се ядосва сега, че не е бил прав. Той никак не обича да греши.

Фиона се усмихна и измърмори под нос на Джак:

— Мислех, че познаваш само младоженеца?

— Виждал съм мис Хетфийлд само веднъж, но веднага забелязах, че е много емоционална. Хубаво ще е да внимаваш да не...

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте. Особено след като сезонът в Лондон не е свършил, а вие сте изключително популярен сред обществото. О, това съпругата ви ли е? Лейди Кинкейд, много ми е приятно да се запознаем — мис Хетфийлд сграбчи ръката на Фиона и силно я раздруса. После се отдръпна назад и я огледа от глава до пети. — Хубава сте като картинка. Убедена съм, че досега не ни е

посещавала толкова модна дама. Вижте се и двамата — слънцето в косите ви. Ох! — Мис Хетфийлд закри с ръка устните си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Непременно трябва да ви нарисуваме портрети.

Хемиш, който току-що бе разтоварил багажа от каретата, удостои мис Хетфийлд със същия поглед, който би хвърлил на умряла насред пътя котка.

Най-накрая жената млъкна, за да си поеме дъх и Джак успя да вмъкне няколко думи за поздрав. Фиона направи същото, но после допусна грешката да се поинтересува за сватбата. Мис Хетфийлд грейна и се впусна в безкрайна тирада за всички проблеми, с които се е сблъскала по време на организацията. Не пропусна да се присмее грозно на доставчика, който посмял да ѝ каже, че не може да осигури лед чак от Единбург, след като тя много добре знаела, че на рождения ден на Луси Маршъл преди два месеца това не било проблем. Не пропусна да сподели и много лични факти за бъдещия си съпруг, от които нито Джак, нито Фиона се интересуваха.

Джак се опита да се намеси на няколко пъти, но не бе лесно да прекъснеш мис Хетфийлд. Раздразнението му бавно се превръщаше в негодувание, когато усети, че Фиона се подсмивва. Тя го погледна с искрящ поглед и едва прикрита усмивка.

— О, да — продължаваше мис Хетфийлд, без да подозира за забавлението, което пораждаше. — И месарят, и хлебарят умряха един след друг, само за две седмици. Нямам представа как ще осигурим прилична храна, а сме поканили толкова много гости. Пък и такива хора не можеш да ги намериш и обучиш само за една нощ!

Фиона закри с ръка устата си, за да не се изсмее на глас и това накара Джак също да се усмихне. След това с учудващо спокоен глас успя отново да издебне мис Хетфийлд, докато си поемаше дъх и каза:

— Мис Хетфийлд, съжалявам, че и месарят, и хлебарят са ви причинили такова безпокойство с ненавременната си кончина, но и лейди Кинкейд, и аз самият сме малко уморени от пътуването. Мислите ли, че...

— О, Боже, каква съм и аз. Не спирам да бърбля, а вие сигурно сте изтощени. Ще се погрижа багажът ви да бъде отнесен в Розовата стая — тя се наведе към Фиона и прошепна доверително. — Това е най-голямата ни стая. Горките родители на Пол мислеха, че тях ще

настаним там, но аз им казах, че това няма да се случи, освен ако не натрупат богатство, или не се сдобият с титла. Тази стая я пазя за наистина важни хора.

— Благодаря — отвърна Фиона, усмихвайки се на Джак.

Очевидно все още в неведение как забавлява гостите си, мис Хетфийлд посочи към къщата.

— Лорд Кинкейд, Пол е в градината с останалите джентълмени, ако искате да го поздравите — тя хвана Фиона под ръка и я поведе към къщата. — Елате, мила, стаята ви ви очаква, а прислужницата ми веднага ще ви донесе малко гръцка вода. Купих я в Италия и въпреки, че не харесвам много аромата ѝ, мога да ви уверя, че спя чудесно, след като втрия малко в слепоочията си.

— Всъщност не съм много уморена, само леко схваната от пътуването.

Джак я изпрати със загрижен поглед. Вече бе по-добре и само леко накуцваше. Той се бе погрижил да спират често по пътя, за да може тя да се разхожда. И въпреки, че все още бе малко бледа, определено състоянието ѝ се подобряваше.

— О, лорд Кинкейд! Портърфийлд ще ви отведе в градината, за да наблюдавате как Пол пуши глупавите си пури — един внушителен иконом се поклони на Джак. — През това време аз ще се погрижа за вашата лейди — тя потупа Фиона по ръката. — Мила моя, надявам се няма да се обидите, но най-голямата ми сестра познава добре братята ви и ми довери, че сте в деликатно положение.

Фиона се спъна и мис Хетфийлд я стисна по-силно.

— Трябва всичко да ми разкажете. Аз нищо не знам, но както казах на годеника си, съм сигурна, че ще имаме голямо семейство. Убедена съм, че съвсем скоро ще се окажа във вашето положение.

Джак се усмихваше, докато наблюдаваше как Фиона се оттегля, уловена в капана на тази бърбрица. Определено бе доста нетактично от страна на мис Хетфийлд да спомене състоянието на Фиона, но очевидно Фиона не се засегна. Той се спря. Възможно ли бе тя наистина да е в такова „деликатно положение“? Проследи я как изкачва стълбите, а ръката ѝ си почиваше на корема ѝ. Преди така ли правеше?

На няколко пъти ѝ прилоша по време на пътя и трябваше да спрат, за да се възстанови. Изненада го също и отказът ѝ да дояде

пържолата и пая с бърбечета в една от странноприемниците, а тя винаги бе имала здрав апетит.

Мили Боже! Напълно възможно бе да носи детето му. Джак се почеса по челото, а мислите му препуснаха в безпорядък. Мътните да го вземат! Трябваше да защити не само съпругата, но и собственото си дете.

Той плъзна ръка под палтото си към успокояващата тежест на пистолета, затъкнат здраво в колана му и се завъртя на пети. Хемиш стоеше намръщено до каретата, а лицето му излъчваше заплаха. Джак хвърли предупредителен поглед към двамата си слуги и Питър и Добсън кимнаха в отговор. Те щяха да пазят каретата през нощта и щяха веднага да докладват, ако забележат нещо подозрително. Утре след сватбата щяха да пристигнат и двамата братя на Фиона, заедно с Девънсгейт, който пътуваше с останалата част от багажа им. Всички те също бяха предупредени да си отварят очите, докато пътуват по главния северен път. В Лондон някой вече със сигурност бе узнал, че Кинкейд са напуснали градската си къща. Джак се почувства сякаш светът се е стоварил върху раменете му.

Сватбата бе наистина пищна. Булката бе облечена в прекрасна синя рокля и бе вплела цветя в косите си. Младоженецът носеше шотландски килт и официално сако с извезан фамилния герб на джоба. Имаше купища цветя, безброй шаферки и гостите бяха толкова много, че красиво украсената църква едва ги побираше.

Фиона седна до Джак. Той изглеждаше необичайно мрачен, откакто бяха пристигнали. Мис Хетфийлд — вече мисис Каргрейвс — бе прекарала цялата сутрин, обляна в сълзи. Очите ѝ се бяха навлажнили при вида на младоженеца, който я очакваше пред олтара, разплака се, докато разменяха клетвите, проля няколко сълзи в края на службата и неконтролируемо се разхълца на рамото на съпруга си, докато вървяха към мястото, отредено за приемане на поздравления.

Независимо от всичко, Фиона хареса церемонията. От младоженците струеше любов и от начина, по който се гледаха и се държаха за ръце, когато мислеха, че никой не ги гледа, бе очевидно, че са нетърпеливи да се впуснат в новия си съвместен семеен живот.

Фиона ги наблюдаваше умислена. Тя и Джак нямаха късмета да се насладят на такова блаженство. Никой от тях не бе желал да се обвърже по начина, по който се случи. Тя извърна поглед към него и

видя, че се визира през прозореца със смръщени вежди. И той ли мислеше за същото? При тази мисъл, буца заседна в гърлото ѝ.

След като приеха поздравленията, младоженците се присъединиха към празненството в къщата. Плочките в големия салон бяха износени, нащърбени и студени. Не след дълго Фиона почувства болки в гърба и краката. Тя притисна с ръце кръста, за да намали болката и усети погледа на Джак да я обгръща. Сякаш галеше гърдите и бедрата ѝ.

Познат трепет пробяга по гръбнака ѝ. Снощи той я изненада с нежността, с която я бе любил. Като че ли бе омагьосан от тялото ѝ и ръцете му не спираха да милват гърдите ѝ, устните му целуваха стомаха ѝ и тя имаше чувството, че я докосва с благоговение, което я развълнува и я накара да изпита страхопочитание.

Може би тази вечер беше неин ред да го съблазни. Щеше да си легне без нощница, да го обгърне с бедра и да прокара ръце по раменете и гърдите му. Щеше да го докосва и вкухва докато стигне до...

Фиона потръпна и зърната ѝ настръхнаха. Този неин съпруг бе толкова красив и толкова страстен.

Джак я улови за ръка и се наклони към нея.

— Фиона, да намерим къде да седнем.

— Танцува ли ти се?

Той колебливо я изглежда.

— Не — каза накрая — а на теб?

Искаше ѝ се, но краката ѝ все още не бяха оздравели.

— Страхувам се, че краката все още ме болят.

— Разбира се. — Джак я поведе към няколкото празни стола край дългата маса.

— Ето — настани я той на един стол. — Сега се връщам.

И наистина се върна почти веднага с пълни ръце — две чаши безалкохолна бадемова напитка и две чинии, отрупани с парчета торта, горещ пай и други лакомства.

— Успях да взема последната порция ябълков пай. Дебелакът с черно-синьото сако сигурно няма да ми проговори повече, но си заслужаваше.

— В следващите седмици явно няма да чуеш добра дума за себе си — засмя се Фиона.

— Най-вероятно — той ѝ подаде чинията с тортата и двамата се загледаха в танцуващите двойки, докато ядяха. Младото семейство срамежливо се държаха за ръце, докато булката говореше безспир, а младоженецът я слушаше с нямо обожание.

Фиона усети тъпа болка да обхваща сърцето ѝ. Не защото ѝ липсваха булчинския воал и цветята, а по-скоро заради вълнението да започнеш нов живот като семейство с любимия човек. Тя и Джак го бяха пропуснали и никога нямаше да могат да го изпитат. Джак проследи замисления ѝ поглед и видя, че гледа младоженците. Това ли я натъжаваше? Че нямаше истинска сватба?

Независимо, че в началото той ненавиждаше мисълта да е женен и не искаше до последно да се откаже от свободата си, сега не можеше да си представи живота без нея. Дори не помнеше кога за последно бе спал сам, бе закусал сам или бе преминавал, блуждаейки през живота си, без наистина да го живее. А точно така бе живял, преди да срещне Фиона. С нея той се чувстваше жив. Без нея...

Отказа дори да мисли за такава възможност. Винаги бе живял в настоящето и може би трябваше да продължи да го прави. Не можеше да осигури на Фиона такава сватба — миналото беше минало. Но би могъл да върне отново усмивката на лицето ѝ. Малко по-късно той вече се усмихваше, защото знаеше какво ще направи. Трябваше му само малко помощ от Девънсгейт.

Утринното слънце си проправи път през завесите и Фиона отвори очи, леко объркана от непознатата обстановка в стаята.

Джак го нямаше.

Тя седна, после се измъкна от леглото. Къде ли беше той? Понечи да дръпне звънеца за прислугата, но се сети колко гости има в къщата и реши, че ще се справи по-бързо сама. Изми се с прясна вода от каната, оставена до леглото и после бързо се облече.

Ботушите за езда на Джак ги нямаше. Може би просто бе отишъл на езда или...

Вратата се отвори и Джак влезе, праметнал през ръка нейната пелерина. Тя не бе осъзнала, че е сдържала дъха си, докато той не ѝ се усмихна.

— Радвам се, че си станала.

Тя се загледа в пелерината си.

— Ще ходим ли някъде?

— Да. Девънсгейт пристигна рано сутринта и ни чака при каретата.

— И къде отиваме?

— Изненада — той се загледа в обувките ѝ. — Ще ти трябват боти. Земята може да е неравна — и се отправи към гардероба да намери подходящи боти.

Фиона седна, за да изуе пантофките си, но той поклати глава.

— Ще ги смениш в каретата. Искам да тръгнем, преди да се събудят останалите.

Фиона се изправи.

— Добре, но трябва да те предупредя, че умирам от глад.

— Чудесно! За тази екскурзия имам нужда от теб и от апетита ти — той обви раменете ѝ с пелерината и завърза качулката под брадичката.

Жестът му беше много простичък, мил и крайно неочакван. Джак излъчваше някаква нежност тази сутрин. Дали защото осъзнаваше, че скоро ще се разделят? Веднага щом забременее... Скрита под плътната пелерина, тя сложи ръка на корема си. Напълно възможно бе вече да носи детето му. Тя се намръщи в опит да се сети кога беше последният ѝ цикъл.

— Готова ли си, любов моя? — той отвори вратата.

Фиона излезе от стаята, удивена от блясъка, който съзря в очите му. Изглеждаше много развълнуван и като че ли весел.

Девънсгейт ги посрещна при каретата и се поклони с усмивка:

— Добро утро, мадам, как сте тази сутрин?

— Студено ми е — тя разтри рамене под пелерината. — Надявам се да не измръзнете и вие, докато управлявате каретата.

— Имам много топло палто и намирам времето много ободрително след жегите в Лондон.

— И въздухът е по-свеж — изсумтя и Хемиш.

Фиона нямаше как да не се съгласи с тях. Лекият утринен вятър носеше аромата на рози и прясно окосено сено.

Един от кочияшите отвори вратичката на каретата и те скоро потеглиха. Пътят беше много приятен, докато прекосяваха няколко

хълма и една гъста горичка. Джак я размиваше през цялото време с истории за братята и родителите си.

Накрая каретата отби покрай една затревена местност, близо до малко поточе и Фиона слезе с помощта на един от кочияшите.

— Къде сме?

— В горите на Стратмор. Идвах често тук, когато бях дете. Малко по-надолу има малка поляна, където можем да си устроим пикник.

Девънстейт се запъти по пътеката с една тежка кошница в ръка и Фиона най-сетне пое дълбоко дъх. Ароматът на влажна трева и бистра вода я успокои. Тревата беше избуяла и наситено зелена, сякаш молеше да нагази в нея с боси крака, докато бълбукащата вода се плъзгаше по мъхестите скали. Огромни дървета хвърляха сянка отгоре им, а над тях се извисяваше искрящо синьо небе.

Хемиш слезе от коня и го завърза зад каретата. После извади пистолета от колана си и се отправи към едно от близките дървета, докато оглеждаше околността.

Фиона се намръщи, когато осъзна, че не само Хемиш е въоръжен. Кочияшите също носеха пистолети.

— Джак, това необходимо ли е наистина?

— Все още се съмнявам, че този, който е предизвикал злополуката, вече е научил, че сме напуснали Лондон, но предпочитам да съм подготвен — той леко я ощипа по лакътя, докато я водеше по пътеката. — Имах навика да се крия тук, когато бях дете.

— От кого?

— Всъщност, най-вече от задълженията си.

Тя се засмя.

Той също и погледът му пак се плъзна към ръката ѝ, която отново бе застинала на корема ѝ.

Фиона, която изобщо не бе осъзнала жеста си, се изчерви и бързо махна ръката си.

Лицето на Джак изразяваше дълбокото му чувство за собственост, но той само махна с ръка към пътеката.

— След вас, милейди.

Фиона пое по пътеката, а ботушките ѝ шумоляха в тревата, докато пръстите на краката ѝ се разхлаждаха от допира на кожата с влажната земя. Ясно усещаше свежестта във въздуха и бриза, който

рошеше косите ѝ и галеше страните ѝ. Ясно усещаше и силната ръка на Джак, обгърнала лакътя ѝ, за да ѝ помогне да преодолее множеството неравности по пътя.

— Надявам се, че си донесъл достатъчно храна — обади се Фиона. — Стомахът ми вече се бунтува.

Точно тогава излязоха от един завой и се озоваха на малка поляна. Фиона застина. Огромно одеяло бе простряно на земята, а върху него бяха подредени сирене, пай, препечени питки и сладък хляб, придружени от различни видове сладко и мармалад. Девънсгейт стоеше отстрани, а през лакътя му бе праметната кърпа.

— Девънсгейт, наистина е чудесно.

— Заслугата е на Негова светлост. Това беше негова идея.

— Джак, благодаря ти — обърна се Фиона.

Едва доловима усмивка накъдри устните му.

— Няма за какво. Хайде да хапнем. Като че ли още си малко бледа.

Той се отпусна на одеялото до нея.

— Не ни беше леко напоследък, нали? Първо тази необичайна женитба? А после трябваше да привикнем един към друг. Братята ти също не помогнаха особено. Като добавим Лусинда и подивелия кон... И ето ни сега, присъстваме на сватба — той извади един нож и се зае да обели една круша. — Не обичам сватбите.

Той я нарязва на парченца и я сложи в чинията ѝ.

— Девънсгейт, би ли налял на Нейна светлост малко сок?

Слугата веднага изпълни молбата и подаде чашата на Фиона.

— А за вас, милорд? Предполагам, че ще пожелаете малко ейл или...

— Аз също ще пия сок.

Девънсгейт и Фиона се спогледаха учудено. Фиона не се сдържа:

— Сок?

— Щом е добро за сина ми, значи е добро и за мен — сви рамене Джак.

Син? Той мислеше, че тя беше... Фиона примигна. Продължи да се чуди, но като че ли умът ѝ отказваше да се докосне до тази мисъл, сякаш пареше като огън. Без да продума, тя започна да брои седмиците. Възможно беше. О, да напълно възможно. Очите ѝ се навлажниха. Наистина ли носеше детето на Джак?

— Фиона, изпий си сока — каза меко той.

Тя отпи глътка, но течността имаше тръпчив вкус.

— Девънсгейт — каза Джак, без да отдели поглед от Фиона. — Смятам, че няма да имаме нужда от теб. Можеш да ни изчакаш при каретата.

— Благодаря ви, милорд. Ако ви потрябвам, ще бъда съвсем наблизко — той се поклони дълбоко, огледа още един път критично одеялото и изчезна по пътеката.

Джак отпи от сока, намръщи се, но бързо го пресуши. Остави чашата и сложи в една чиния от прасковения пай и дебел резен сирене.

— Опитай от тези.

Фиона взе от пая и гризна малко парченце. Бе облякла бяла утринна рокля от муселин, обточена с розови розетки, които надничаха изпод пелерината ѝ. Сутринта в бързината не бе имала време да се погрижи за косата си и сега оскъдното количество фиби заплашваха да развалят фризура ѝ и косата ѝ да се изсипе по раменете ѝ. Изглеждаше млада и толкова свежа с тези лунички, пръснати по нослето, които го изкушаваха да ги проследи с целувка.

Тя отново отхапа от пая.

— Джак, защо не обичаш сватбите?

— Всички тези официалности и цветя, толкова е нелепо.

— Предполагам — каза тя бавно. — И все пак... — за миг се изчерви. — Може и да мислиш, че съм глупачка, но на мен ми хареса церемонията. Те наистина се обичат. Джак, понякога... понякога не си ли искал нещата между нас да са различни? Сватбата ни да бе нормална? — Тя се изчерви още по-силно. — Е, тогава, разбира се, нямаше да сме заедно, но ако бяхме... нямаше ли да ти липсва? — тя въздъхна. — Май усложнявам още повече нещата, нали? Съжалявам.

— Не, моля те, продължи. Какво ти хареса на сватбата?

Тя очевидно бе изненадана, но ѝ стана приятно.

— Ами всичко — церемонията, приемът. Ние нямахме нищо.

— Да, нашата сватба беше доста различна. Младоженецът беше пиян и в безсъзнание.

Тя остави пая, а страните ѝ се обагриха в наситено розово.

— Ще ми се, да го беше забравил.

Джак се засмя.

— Опитвам се, наистина, но не е лесно.

Тя въздъхна и двамата застинаха в мълчание. Пренебрежителната забележка на Джак замръзна на устните му. Тя беше сериозна и за нея това беше от голямо значение.

— Каква би искала да е сватбата ни?

— Глупаво е дори да си представям — усмихна се едва уловимо тя. — Ние нямахме избор, особено ти.

— Аз не съжалявам, че сме женени — думите изненадаха самия него, но бе абсолютно убеден, че са истина. Сега той имаше цел в живота си. Причина за всичко.

— Не съжаляваш? — тя впери поглед в него.

— Изобщо. Като се връщам към миналото, мисля, че се справяме много добре.

Тя сгъна колене и обви ръце около тях.

— Аз също мисля така.

Той посегна към ръката ѝ. Господи, колко мъничка беше.

— Фиона, аз...

Проехтя изстрел.

Джак скочи на крака с пистолет в ръка, преди още ехото да е отшумяло. Но гората не издаде нито звук. Нищо, освен зловеща, необичайна тишина.

— По дяволите! — сърцето му биеше неудържимо. — Сигурно някой е излязъл на лов.

Фиона не каза нищо.

Той се обърна и зърна застиналото ѝ лице, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше да изрече и звук.

Той коленичи до нея.

— Не се страхувай. Когато открия... — червена обилна кръв се просмукваше през снежнобялата ѝ рокля.

— Не! — изстена той.

Тя размърда устни:

— Аз... — след това притвори очи и се отпусна в ръцете му.

Джак я притегли в ръце, а пистолетът тупна на одеялото.

— Девънсгейт! Хемиш! — умът на Джак бе парализиран от страх. Трябваше да я спаси. Кръвта не спираше да тече. — По дяволите! Девънсгейт! — изкрещя той във въздуха си. — Фиона! Моля те, Господи, не! — Сълзи замъглиха очите му, докато я притискаше в обятията си.

Като тих шепот нещо прошумоля покрай ушите му. После...

ГРЪМ!

Главата му сякаш експлодира. Той падна настрани, повличайки Фиона със себе си.

Опита се да остане в съзнание. Опита се отново да стигне до нея. Но го обгърна плътна, черна, ледена тишина.

Грегор надникна измежду гъсталака.

— Виждаш ли нещо? — попита го Дугъл.

— Да, виждам ги и двамата. Като че ли са си устроили пикник. — Той се намръщи на брат си. — Е, толкова за теорията ти, че я е довел тук, за да я убие.

— Нищо такова не съм казал.

Грегор повдигна вежда и Дугъл се изчерви.

— Просто не му вярвам, това е всичко.

— Понякога наистина си мисля, че държи на нея. Точно сега я гледа, сякаш за него не съществува друга жена на света. Чудя се дали го съзнава.

Дугъл се намръщи.

— Един хубав бой ще го събуди вероятно. Тя е най-добрата жена на света и той е глупак, че не го разбира.

— Да.

— И ние трябваше да дойдем, да я защитим. Не му вярвам, а и ти самия не му вярваше до скоро.

— Някога да ти е хрумвало, че той имаше много възможности да я нарани — да я бутне по стълбите или да я отрови със сутрешния й чай. Нямахте да му е никак трудно — отбеляза Грегор.

Дугъл се почеса по брадичката и надникна през листата.

— О, Боже, той ще я целуне. Не искам да гледам това.

Братята извърнаха поглед и се подпряха на дървото. Настъпи тишина, нарушавана само от бълбукането на поточето.

Накрая Дугъл погледна Грегор.

— Не, че искам да го призная, но може би си прав. Нямаме работа тук.

Грегор кимна и те се запътиха към конете си.

Дугъл се наведе да избегне един клон и крадешком хвърли още един поглед към гъсталака.

— Какво? — попита Грегор.

Дугъл се взря за един дълъг миг с отметната на една страна руса коса. После сви рамене и каза:

— Стори ми се, че чух нещо, но каквото и да е било, вече не го чувам.

Те прекосиха потока и точно тогава изстрелът прогърмя.

Дугъл блед като платно се обърна към брат си. Тогава и двамата в един глас изкрещяха:

— Фиона!

Затичаха се през дърветата, прескачайки падналите клони, а обутите им в ботуши крака кънтяха в едно с накъсания им дъх. Заобиколиха последния завой и излязоха на поляната.

— Фиона! — Грегор съзря сестра си на одеялото, а кръвта ѝ се стичаше, докато лицето ѝ ставаше все по-бледо. До нея лежеше пистолетът на Джак. Обзе го неудържима ярост и докато той прегръщаше Фиона, светкавица изтреця над тях.

— Към селото — каза мрачно Дугъл и затыкна пистолета в колана си. — Старата Нора ще я излекува по-добре, от който и да е доктор.

Грегор кимна и тръгна към конете, все още притиснал Фиона в ръце. Как бе допуснал да се случи това? Докато облаците се струпваха с удивителна бързина, той подаде сестра си на Дугъл, който вече бе яхнал коня си и брат му се впусна в галоп.

Грегор ги последва веднага, но не спря мълчаливо да повтаря една клетва за отмъщение. И не само против Джак Кинкейд. Но и против цялото му семейство, което бе виновно този кучи син да се появи на бял свят.

ГЛАВА 20

Да, те я донесоха при мен. Толкова отчаяни мъже никога не бях виждала. Докато се грижих за нея, мълнии и вятър фучаха над нас, разтърсваха земята и изтръгваха дървета от корените, тогава и най-гордите паднаха на колене и започнаха да се молят.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Джак се пробуждаше бавно, сякаш тънкият воал, покрив съзнанието му, се вдигаше. Лежеше върху дървен под с ръце, завързани зад гърба, а главата силно го болеше. Мълния прогърмя с такава мощ, че разтърси земята. Той потрепери, опитвайки се да си спомни нещо...

Фиона!

Изтръпна от ужас.

— Най-последно. Събуди се вече, а?

Светкавица разцепи небето, осветявайки лицето на мъжа, който стоеше в мрака. Беше широкоплещест, със силни ръце, рядката му коса падаше над очите, а носът му приличаше на круша.

Силните гръмотевици накараха мъжа да погледне към прозореца.

— Толкоз страшна буря не бях виждал досега.

За Джак тази буря означаваше, че братята на Фиона са някъде наблизо и техните сърца са разбити, както и неговото собствено. Опита се да не мисли за кръвта по роклята ѝ. Тя не можеше да е мъртва, не би могъл да се примири с това. Той мислеше, че ще са в безопасност с

Хемиш, Девънсгейт и двамата лакеи. Какво се беше объркало? Кой беше направил това и защо?

Трябваше да избяга, да открие Фиона, да я спаси. Сърцето му се изпълни с надежда и той започна да се оглежда, за да прецени как да се справи със ситуацията. Беше в някаква плевня или нещо подобно, по стените висяха юзди и миришеше силно на сено и коне.

Мъжът ритна Джак с ботуша си, твърдата кожа се заби между ребрата му.

— Събуди ли се, а?

Похитителят му излъчваше задоволство.

— Къде съм?

— Където ми наредиха да те държа, докато му дойде времето.

— Времето за какво?

Следващата светкавица зловещо освети лицето на непознатия.

— Времето да те пусна да си вървиш.

В това нямаше никакъв смисъл.

— Значи няма да ме убиеш?

Мъжът се ухили без колебание.

— Досега да съм го направил, но те ще ми платят и без това, само трябва да те държа известно време тук. О, да, стражарите ще искат да говорят с теб. Ти ще им кажеш, че си бил пленен от непознат мъж, но аз ще бъда вече далеч от тук. Никой няма да ти повярва — той се приближи още и Джак усети отвратителния му дъх в лицето си. — Ще си помислят само, че си търсиш оправдание за убийството на жена си.

Мозъкът на Джак блокира. Заля го отчаяние.

— Сега май трябва да те изправя, за да те виждам по-добре — той го сграбчи за ръцете и го изправи на крака.

Остра болка прониза Джак.

— Въжетата. Твърде стегнати са.

— Мен какво ме интересува?

Джак се опитваше да мисли бързо.

— Ако открият белезите, ще ми повярват.

Мъжът изруга.

— По дяволите, така е, може и да ти повярват. Ще ги разхлабя съвсем малко — отиде зад Джак и се захвана непохватно с въжетата.

Джак усети, как се разхлабват. Щеше да се освободи. Мъжът хвана краищата, за да ги завърже пак, но Джак беше по-бърз. Освободи ръцете си и го удари в брадичката с лакът, а когато той залитна, сграбчи фенера и го хвърли в лицето му с всичка сила. След това побягна през вратата. Озова се в двора на странноприемница, която му изглеждаше смътно позната. Къде, по дяволите, се намираше?

От плевнята се чуваше шум. Джак се скри зад една бъчва и разтърквайки китките си, се насили да мисли. Господи, ако откриеше кой е сторил това, щеше да го накара добре да си плати.

Ослепителна светкавица проблесна и постройката избухна пред изумените му очи. Във въздуха се разхвърчаха трески, покрива рухна, а това, което бе останало от плевнята, започна да гори като слама. Дим се кълбеше от прозорците. Нападателят на Джак се заклатушка из двора и се строполи, стенойки. Разнесоха се викове и хората заизлизаха от странноприемницата.

Джак видя как един мъж поглежда през един от прозорците на странноприемницата към двора и после изчезна. У него пламна желание да разбие стъклото и да хване копелето за гърлото, но беше твърде слаб — след нападението главата му все още пулсираше, гърдите го боляха. Измъкна се от скривалището си и се втурна между тичащите коняри и работници. Болката го изгаряше. Той потъна в мрака, но спря в края на двора, за да погледне още веднъж към прозореца. Неговият враг беше там, но не би могъл да се справи сам. Имаше само едно място, от което можеше да получи помощ. Само се надяваше да го оставят жив достатъчно дълго, за да им обясни.

— Мили Боже! Мълния удари плевнята — Кембъл се дръпна пребледнял от прозореца. — Това е проклятието на МакЛийн.

— О, не ставай глупав. Винаги стават пожари, когато има светкавици — придружителката му се отпусна пред камината в стаята им. — Това е просто лятна буря.

В отговор силен тътен разтърси прозорците.

— Ти не разбираш, Лусинда. МакЛийн притежават сила помогъща, отколкото можеш да си представиш.

Тя приближи пантофките си до жаравата.

— Суеверията са за простия народ.

Той я погледна и извади кърпичка от джоба си, за да си избърше челото.

— Не мога да повярвам. Как можеш да си седиш толкова спокойно? — обърна се и започна да крачи нервно напред-назад из стаята. — Каза, че няма да я убиваш. Нали твоят човек беше много добър стрелец и само щеше да я рани. Това трябваше да е достатъчно, за да настроим МакЛийн срещу Кинкейд.

Тя сви рамене.

— Моят човек можеше само да я рани, ако му бях наредила така — лицето на Лусинда стана злобно. — Искрах я мъртва. Тя ми отмъкна Кинкейд и ме унижи пред всички. Никой не може да ме унижава!

Кембъл се обърна рязко към нея.

— О, Боже, не мога да повярвам, Лусинда! МакЛийн ще разберат и ще ни преследват — спря се до прозореца и впери ужасен поглед в горящата плевня. — И нищо няма да ги спре.

— Глупости, те си мислят, че Кинкейд е застрелял сестра им. Ще стане както ти искаше, двете фамилии ще се хванат за гушите.

Кембъл потъна в креслото.

— Толкова мъртъвци. Не съм си и помислял, че всичко ще свърши така, особено за жената... — затвори очи и потръпна.

Погледът на Лусинда се изостри.

— Ти каза мъртъвци, кой още е мъртъв?

Той бавно отвори очи.

— Да. Брат й Калъм.

— Ти ли възкреси враждата?

— Да, беше толкова лесно. Калъм се сби с един от братята на Кинкейд, те често се сдърпваха, така че никой не им обърна внимание. Калъм беше оставен да лежи на пода на странноприемницата в безсъзнание. Беше късно вечерта и нямаше много хора наоколо. Влязох в стаята, точно когато един скитник му изпразваше джобовете и удари главата му в камината, за да не се събуди — Кембъл потрепери. — Беше ужасно. Видях мъжа и всичката тази кръв и... и избягах.

— Избягал си? — Лусинда сви устни. — Колко си смел само.

Той я изгледа.

— Разбира се, после се върнах, но всичко вече бе свършило. Калъм беше мъртъв. Ужасих се, но после се сетих за последствията. Ако това наистина помогнеше...

— Щяха да воюват.

— Разбира се. И когато враждата се задълбочеше, щяха да започнат да наемат хора, за да засилят войските си. Тогава щеше да им се наложи да продават имоти, бижута, всичко, което имат.

— И ти щеше да си наблизко да помагаш.

— Да — Кембъл прокара ръце през лицето си. — Не мога да повярвам, че се стигна до тук. Говорих с Фиона, танцувах с нея. Чувствам се така, сякаш съм изгубил нещо много скъпо.

— Не ставай глупав — изсъска Лусинда. — Тя изобщо не заслужава да мислим за нея.

Бурята се разрази навън, опустошителна и страшна. Кембъл погледна през прозореца.

— Може би за теб не означава нищо, но мисля, че има хора, за които означава всичко.

Лусинда се намръщи и го изгледа изпод миглите си.

— Защо искаше бракът ѝ да приключи?

Кембъл скръсти ръце, а раменете му увиснаха.

— Много отдавна, моето семейство е притежавало земите в тази долина. Били сме силни и са се бояли от нас, но никога не сме били достатъчно добри стопани, не сме успели да задържим истински ценните неща. С времето земите ни били занемарени. Изгубили сме всичко. МакЛийн купили земите ни.

— Защо просто не предложи да ги откупиш от тях?

— Предлагам им неведнъж, но те не се съгласиха. Помислих си, че ако изгубят средствата си вследствие на тази вражда, ще размислят.

— Колко сложно, а моята цел е проста — сега Кинкейд е свободен да се ожени отново.

— А съпругът ти?

Лусинда изгледа Кембъл. Той почервеня, но каза твърдо:

— Кинкейд никога няма да се ожени отново. Той я обича.

— Не, не я обича — очите на Лусинда блестяха. — Той никога нямаше да се ожени за нея, ако тя не го беше завлякла завързан до олтара. Веднъж да мине периода на траур и той ще се върне при мен.

Кембъл се намръщи.

— Ти си луда. Не си мислиш, че...

Вратата се отвори неочаквано, на прага стоеше висок, як мъж с порязано и почерняло лице. Той залитна напред.

— Лейди Федърингтън, той избяга. Той... — мъжът се строполи в краката на Лусинда.

Силен град затрака по прозорците. Кембъл потъна в креслото с очи вперени навън.

— Проклятие, Грегор МакЛийн се е ядосал.

Шумно падащите от небето ледени късове заглушиха гръмотевиците и затъмниха светкавиците.

Лусинда сбърчи нос по посока на падналия мъж и каза, извисявайки глас над шума:

— Извикай някого и го махнете оттук.

— Но той каза, че Кинкейд е избягал.

— Ще изпратим съобщение до стражарите, че сме го видели. Не може да е стигнал далеч. След като го арестуват, ще имам грижата да бъде оправдан, но това няма да успокои МакЛийн.

Прозорецът се разтърси под напора на стихията и започна да се пропуква в ъгъла. Гледайки как пукнатината расте, Кембъл промърмори под носа си:

— Мили Боже, какво направихме!

Джак отвори бавно очи и откри, че е заобиколен от ботуши — четири огромни чифта — с добро качество. Простена — в края на краищата беше стигнал до крепостта на МакЛийн.

Последният час му се губеше. Беше открил кон в полето и препусна към дома им. Силата на бурята в странноприемницата не можеше да се сравни с дивия ѝ порив тук. Тя беше като живо същество — фучеше яростно, а вятърът виеше, докато проблясваха светкавици и трещяха гръмотевици. Едва влязъл в двора и започна градушката.

Той вдигна ръце над главата си, опитвайки се да се предпази от ледената стихия. Насочи коня към портите и търсещото подслон животно се подчини. Миг по-късно портите се отвориха и Грегор, или беше Александър, го смъкна от коня и го хвърли на каменното стълбище с главата напред. Това бе последното, което си спомняше.

Дугъл заби ботуша си в рамото на Джак толкова силно, че чак главата му издрънча по каменния под.

— Това беше за сестра ни, мръсно куче.

— Остави го да стане — изръмжа Александър, стискайки ръце в юмруци — за да го убием подобаващо.

Джак се изправи на краката си.

— Може и да ме убие, ако искате, но не и преди да открием убиеца на Фиона.

Александър се спогледа с братята си и бутна Джак в един стол.

— Ти стреля по сестра ни.

— Не бих я наранил. Никога!

Пистолетът му беше захвърлен на пода до краката му.

— А това от къде се взе?

— Мой е, но не съм стрелял — побутна пистолета с крак. — Ще видите, че не мирише на барут.

Грегор вдигна пистолета и го помириша.

— Е? — питаше Александър.

— Прав е — отвърна Грегор. — Не мирише на барут.

— Това нищо не значи — възрази Дугъл. — Минали са часове.

— Все още е зареден — каза уморено Джак. — Погледнете, за да се уверите — той въздъхна тежко. — Копелетата, които убиха Фиона, го оставиха, за да ме уличат. Те ме вързаха и ме държаха в плевнята на една странноприемница в Стратмор, но аз избягах.

— И дойде тук? — каза Грегор с недоверие.

— Нуждая се от помощ. Не бих могъл да се справя сам, а проклет да съм, ако оставя тези убийци ненаказани.

Александър продължаваше да се взира в него, накрая кимна.

— Не можеш да вярваш на това копеле — запротестира Хю. — Той се опита да убие сестра ни.

Джак вдигана глава, в гърдите му разцъфтя надежда.

— Опита?

— Джак?

Нежният глас дойде откъм гърба му. Джак спря да диша, не можеше да помръдне, нито да мисли, само стоеше и гледаше как жената, която обичаше повече от собствения си живот, се завръща в живота му.

Грегор пристъпи напред.

— Фиона, Нора каза, че дори не трябва да говориш, още по-малко пък да ставаш от леглото.

Фиона дойде до Джак, той разтвори ръцете си, пое я в обятията си и зарови лице в косите ѝ с очи, преливащи от сълзи.

— Фиона! О, Господи, Фиона! — притисна я силно.

— Ох!

Той отпусна прегръдката.

— О, не! Съжалявам. Ти... лоша ли е раната?

— Не, само кървеше много.

— А... а нашето бебе?

— Мисля, че и то е добре.

Бурна радост обхвана Джак.

Фиона сложи ръце на бузите му, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Мислех, че няма да те видя повече. Не можех...

Той хвана ръката ѝ и я целуна по дланта, емоциите го разтърсиха от главата до петите. Прегърна я отново, този път съвсем нежно. Стояха така, наслаждавайки се на усещането от близостта си — лицето ѝ бе притиснато към гърдите му, неговите ръце обгръщаха талията ѝ, бузата му се опираше в косите ѝ.

За Бога, беше си помислил, че я е загубил, че никога вече няма да я докосне, усети или вкуси. Още не можеше да повярва, че тя е тук, до него.

Тя вдигна глава и потърси устните му със своите. Страст измести всички други емоции и той я целуна, разкривайки сърцето си в тази целувка.

Усети, че някой го хваща за рамото и го дръпва назад.

— Остави я! — изсъска Хю.

— Тя е моя съпруга и имам право да я прегърна — изръмжа Джак, избута Хю настрани и погледна Фиона. — Обичам те, Фиона, с цялото си сърце. Не искам бракът ни да приключи, нито сега, нито когато и да е.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джак застана на колене пред нея и притисна ръката ѝ към устните си.

— Ако можех да изживея живота си отново, пак щях да се оженя за теб. Обичам те, Фиона.

— О, Джак — прошепна Фиона и обгърна лицето му с ръцете си — и аз те обичам.

— Не искам да ви прекъзвам — каза Грегор — но ако искаш помощта ни, ще трябва да ни кажеш, какво да направим.

Джак целуна още веднъж дланите на Фиона, изправи се и се обърна към братята й.

— Господа, време е да отприщим цялата мощ на МакЛийн. Всяка проклета сила, която притежавате.

ГЛАВА 21

Когато слънцето изгрее над езерото и лъчите му се отразят по повърхността като диамантени капки, едно е сигурно — някъде някой МакЛийн се усмихва.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Как смееете да ме обиждате така? — изкрещя Лусинда, провесена през рамото на Грегор.

— Шшт! — Грегор затегна хватката си. — Кинкейд, къде си, по дяволите?

— В големия салон — Джак се бе изправил заедно с Хю и Александър до камината. Фиона се бе разположила на едно канапе наблизко. Той бе опитал да я разубеди да присъства, но тя категорично отказа.

Грегор влезе и тръшна товара си в един стол, като че ли бе чувал с картофи.

— Простак такъв! — Лусинда се опита да се изправи, пронизвайки с остър като кама поглед всички присъстващи.

— Другият къде е? — попита Александър.

Грегор извърна глава към вратата. Минута по-късно Дугъл влезе, влачейки пребития от бой Алън Кембъл след себе си.

— Ти, проклето копеле — процеди Джак със стисната челюст.

— Да — каза Лусинда. — Той е копеле. Чух какво е станало, но аз нямам нищо общо.

— Лусинда? — Лицето на Кембъл бе почервеняло като рак.

Тя не му обърна внимание.

— Аз просто минавах оттук. Кембъл беше запазил стая и ме покани да я споделя с него.

— Ха! — присмя ѝ се Фиона.

Джак прикри усмивката си. Какъв дух имаше съпругата му. Той посочи стола зад Лусинда и кимна на Кембъл да седне.

— Предпочитам да остана пра...

Грегор го блъсна и той шумно се строполи на стола.

Джак пристъпи напред.

— Кой от двамата ви поръча да застрелят Фиона и защо?

Лусинда разпери ръце с очарователна усмивка.

— Джак, не разбирам за какво говориш.

Кембъл не продума, стиснал устни.

— Един от вас двамата е застрелял жена ми или е заповядал на друг да го стори и аз ще разбера кой е.

— Попитай Кембъл — сви рамене Лусинда. — Ако има виновен, това е той.

Кембъл се извъртя към Лусинда.

— Да не си посмяла да лъжеш повече.

— Лусинда — изправи се Фиона. — Ти много добре знаеш какво ми се случи. Хемиш е забелязал лакея ти в гората. Освен това е намерил и това — в протегнатата ѝ ръка блестеше златна фиба за коса.

Ръката на Лусинда се стрелна към косите ѝ.

— Но как... — тя се закашля и поклати глава. — Това нищо не доказва. Очевидно някой я е оставил, за да уличи несправедливо мен.

— Вероятно ще искаш да чуеш истината от устата на собствения си слуга — Фиона се обърна към вратата. — Хемиш!

Вратата се отвори широко и огромния шотландец изпълни рамката. Дълбока пурпурна бразда пресичаше челото му чак до ухото. Носеше голям чувал, който стовари в центъра на стаята с едно шумно „уфф“.

Когато Хемиш се появи, Лусинда се изправи на крака, но после бързо се отдръпна с широко ококорени очи.

— Какво е това?

— Един плъх — Хемиш срита чувала с огромния си крак. Дочу се тиха ругатня. Хемиш почервения. — Проклет глупак! Как смееш да говориш така пред една лейди?

Чувалът застина.

— Лейди?

— Аха — Хемиш се обърна към Фиона. — Какво да го правя сега, господарке?

— Развържи го, но внимавай да не избяга. Трябва да говорим с него.

— Точно така, разпитайте го — обади се Лусинда, очевидно останала без дъх. Все още се владееше, въпреки че се бе появил странен блясък в очите ѝ. — Питайте го каквото пожелаете.

Джак се намръщи. Сега пък какво ли целеше тази жена?

Фиона даде знак на Хемиш и той развърза здравето въже, с което бе овързан чувала. Секунди по-късно от него се подаде една глава. Човекът опита да освободи и ръцете си през тесния отвор, но Хемиш бързо стегна въжето в примка около врата му.

— Гррр — лицето на мъжа бързо почервения, а очите заплашваха да излязат от орбитите му.

— Леко де, нищожество такова — каза Хемиш спокойно. — Ще говориш само ако те попитат нещо, ясно ли е?

Фиона леко се олюля и Джак веднага я пое в ръцете си и я настани на канапето.

— Джак, нямаше нужда. Просто леко ми се зави свят и...

— Стоя права прекалено много. Вече трябваше да си в леглото.

— Не, не и преди всичко това да приключи.

Той долови решителността в очите ѝ и кимна.

— Добре тогава. Да приключваме — той погали бузата ѝ с опакото на ръката си. — Така както ще се погрижим и синът ни да се роди без проблеми.

Смехът на Лусинда прозвуча като трясък от счупено стъкло.

— О, престани, Джак. Всички знаят, че беше принуден да се ожениш. Знаят, че тя те е отвлякла, напила те е с уиски и се е престорила на бременна, за да склони свещеника да ви венчае.

Александър сви юмруци.

— Внимавай какво говориш за сестра ни, вещице!

Фиона хвана ръката на Джак я допря до бузата си.

— Тя е права. Преструвахме се, че съм бременна, за да не може никой да анулира сватбата. Но сега вече е истина.

— Мили Боже — каза Кембъл с преbledняло лице — Не знаех.

Лусинда се изправи високомерно със стисната челюст и горящ поглед.

— Да — каза Джак и спря поглед на двамата обвиняеми. — Съпругата ми скоро ще стане майка. Който и от вас да е искал да ѝ навреди, трябва да благодари на Господ, че тя все пак е жива.

Лусинда успя да се овладее.

— Не бих могла да навредя никому. Особено пък на жена, която очаква дете. Попитайте слугата, от кого е получавал заповеди. Сигурна съм, че всичко ще ви каже.

— Хемиш, накарай този кочияш да пропее.

Хемиш послушно дръпна примката, която бе направил. Мъжът в чувала се задави, но после бързо проговори:

— Какво, по дяволите, искате от мен?

— Ти ли простреля тази лейди?

Мъжът погледна към Фиона, но после извърна глава.

— Аз... Аз... Аз...

Хемиш стегна примката още малко. Мъжът отново се задави.

— Добре, ще ви кажа, ще ви кажа. Направих само туй, дето ми бе наредено.

— От кого?

— От Кембъл.

Братята на Фиона като един настръхнаха срещу Кембъл. Той се изправи, прекатурвайки стола си.

— Никога не съм му нареждал какво да прави. Кълна се. Лусинда бе тази, която издаваше заповедите.

— Чакайте! — вдигна ръка Джак с поглед все още прикован в кочияша. — Това не е всичко. Какво точно ти нареди Кембъл? — попита го той.

— К-каза да проследя дамата и да стрелям по нея от прикритието на храстите, когато ми се отдаде възможност.

— И да я убиеш?

Хитрите му очи проблеснаха за миг към Лусинда, но после той отклони поглед.

— Правя, каквото ми се нареди.

— Ти, жалко подобие на човешко същество — изкрещя Грегор. — Би трябвало да те...

— Остави го — каза тихо Джак. Той приближи човека и изравни поглед с неговия. — Знаеш, че мога да уредя да те обесят заради това, което вече ни каза.

Мъжът ахна.

— Да, но... ми наредиха да го направя. Наредиха ми да...

— Така е. И виждаш ли сега как човекът, заповядал ти да го извършиш, те защитава.

Мъжът зарея поглед някъде зад Джак.

— Не разбирам за какво говорите.

— Току-що си призна, че си прострелял съпругата ми. Всеки съдия ще те обеси на минутата за това. Особено, като се имат предвид многото свидетели. Джак се изправи. — Александър, Хю, Грегор, Дугъл ще свидетелствате ли срещу този негодник?

— Ако не го убием преди това — изстреля Александър.

Навън изтрещя гръмотевица.

Кочияшът хвърли поглед към буреносното небе и пребледня.

Джак насочи вниманието си към Кембъл.

— А ти? Ще свидетелстваш ли срещу него?

— Да, въпреки, че лъже, че аз съм издавал заповедите.

— А ти, Лусинда? — попита Джак с мек глас. — Ти ще свидетелстваш ли срещу това жалко подобие на човек?

Лусинда сведе поглед към пода.

— Не разбирам за какво са ти и моите показания, когато разполагаш с толкова много свидетели?

— Отговори ми. Ще потвърдиш ли това, което чу преди малко? Че този мъж е прострелял съпругата ми?

Лусинда погледна към кочияша си, който се взираше в нея настойчиво и преглътна нервно.

— Е — продължи Джак като застана между двамата. — Ще го направиш ли?

Тя сви устни, отметна коса и очите ѝ заискриха с гневен блясък.

— Да, проклет да си! Знаеш, че ще го направя.

— А! — изкрещя кочияша яростно и се метна към нея, затягайки въжето на шията си.

— Вие ми казахте да го направя. Вие ми казахте да я убия!

Хемиш едва удържа мъжа, сграбчвайки го за раменете.

— По-спокойно, глупак такъв. За малко сам да си видиш сметката.

— Може би сега ще пожелаеш да ни разкажеш всичко — предложи му Джак.

— Да! Лейди Федърингтън беше тази, която издаваше заповедите — извика той. — Дори дойде да гледа. Каза, че ако ни хванат, ще обвиним за всичко Кембъл. Само затова се мъкнеш с него.

Всички насочиха поглед към Лусинда.

— Ах, ти, кучко! — извика разярен Джак. — Предполагам треската под седлото на коня също е била твое дело. Защо го направи?

Тя пребледня, но не отговори.

— Защото ѝ се подиграха — каза Александър, а ръката му стисна рапирата.

Лусинда трепна и изгледа всички с крайно презрение.

— Не съм толкова глупава.

— Нищо не разбирам — обади се Кембъл. — Нали имахме споразумение. Просто трябваше да провалим брака им и да подклаждаме враждата между семействата им. Лусинда щеше да си отмъсти за унижението, а аз щях да си върна земите, които са принадлежали на семейството ми.

— Всичко това само заради някакви земи? — попита Джак.

Кембъл се изчерви.

— Ами да. Искях да възстановя, това, което е изгубило семейството ми. Аз... аз... и през ум не ми е минавало, че Фиона ще пострада или...

— О, за Бога! — Лусинда извиси глас и прекъсна тирадата на Кембъл. — Поне веднъж няма ли да се държиш като мъж?

Той съвсем почервения.

— Ти си като отрова. Ще ми се никога да не те бях срещал — той се обърна към Джак. — Дължа на вас и на лейди Кинкейд искрени извинения.

— Дължиш им много повече — добави Лусинда многозначително.

Кембъл замръзна.

— Дължиш им живота на Калъм.

Ръцете на Александър се свиха в юмруци и той впи поглед в Кембъл.

— Ти... си убил Калъм?

Кембъл бавно се отпусна в стола си.

— Не, но видях...

Грегор се втурна напред, но Александър го хвана за ръката.

— Не. Нека началникът на полицията да реши това. Достатъчно кръв се проля.

— Моля те, Грегор — добави тихо Фиона. — Не заради нас, но за Калъм. Той не би искал да си изцапаш ръцете.

Грегор се отдръпна и се загледа през прозореца с неவிждащи очи. Отново изтрещя гръм.

Хемиш дръпна примката около чувала.

— Вече мога ли да разкарам това нищожество от тук?

— Да — отговори Джак — но го пази здраво вързан.

Хемиш най-безцеремонно натъпка обратно мъжа в чувала и го преметна през рамене.

— Ще го провеса през една греда в конюшната и ще го чакам с вилата за сено. Дори само да кихне и ще го намушкам.

Александър се усмихна одобрително.

— Тръгвам тогава. Лорд Александър, вие нали ще се погрижите за тази? — Хемиш изгледа Лусинда с неприязън. — Тя е най-зла от всички. — И той излезе от стаята.

Джак продължи да наблюдава Лусинда. Изгаряше от желание да ѝ причини поне част от болката, която тя бе причинила на Фиона.

— Е — устата на Лусинда се изкриви в подигравателна усмивка. — Сега какво? Ще ме предадеш на съда? Ако го направиш, ще избухне страхотен скандал и твоята безценна съпруга ще плати цената.

Джак стисна юмруци. Какво ли не би дал да...

Фиона плъзна ръка в неговата. Пръстите ѝ бяха топли и доверчиви. Той погледна към нея и част от гнева му се стопи. После отново обърна поглед към Лусинда.

— Ще те предадем на съдията. Нека той да реши и справедливостта да възтържествува.

Усмивката на Лусинда леко помръкна.

— Но хората ще започнат да говорят.

— Винаги се случва, когато МакЛийн са замесени — сви рамене Джак. Но аз и съпругата ми няма да сме в Лондон, за да се дразним от

слуховете. Прибираме се в Шотландия, защото искаме нашият син да отрасне със семейството на Фиона.

— Но ти обичашш Лондон? — ококори се Фиона.

— Мястото ти е тук, любов моя. А моето място е, където си ти. Сега и завинаги — с усмивка той я пое в ръцете си. — Всъщност, като че ли трябва да обсъдим новия си дом.

Тя обгърна ръце около врата му.

— Новият ни дом?

— Нали не смяташ, че ще живеем с братята ти? — Джак им се ухили. — Не че искам да ви обидя.

— Не си — отвърна Александър прямо. — То и за нас едва се намира място.

— Така е — колебливо се усмихна Грегор. — Много е тясно.

— Предпочитам племенниците и племенничките ми да не ми се мотаят в краката — обади се и Хю. — Ще навреди на отношенията ми с една от прислужничките на горния етаж.

— И аз съм съгласен — присъедини се и Дугъл. — Не искам да ви гледам, докато се целувате. Вреди на апетита ми.

— Виждаш ли, любов моя — каза Джак. — Братята ти ще се разболеят, ако се наложи да живеем при тях.

Фиона срамежливо се усмихна.

— Предполагам, че си прав. Трябва да си построим собствен дом.

Джак я целуна по челото и се засмя. Най-сетне беше разгадал тайната на това да имаш собствен дом. Не беше в мястото, времето или хората, които живееха в града, или на село. Разковничето беше в човека, с когото споделяш живота си.

А той знаеше, че с Фиона щеше да има дома, за който винаги бе мечтал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.